

**Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ
ΠΡΟΣΕΛΕΓΧΕΙ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΙ**
ΣΕΛ. 16-17

**ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΙ ΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ
ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΤΟΥΣ ΚΑΝΟΥΝ ΠΛΑΤΕΣ**
ΣΕΛ. 15

**ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΜΕΡΑ ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΗ ΒΙΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ**
ΣΕΛ. 18-21

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

**ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ
ΕΚΛΟΓΕΣ: ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ
ΚΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΓΙΑ ΤΗ
ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ**

ΣΕΛ. 4-11

Με την Παλαιστίνη ως τη λευτεριά

- **ΝΙΚΗ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ**
- **ΑΠΟΜΟΝΩΣΤΕ ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ**
- **ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ-ΕΕ ΣΥΜΜΕΤΟΧΟΙ ΣΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ**

ΣΕΛ. 22-24

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 2023

50 χρόνια από την εξέγερση

**Στο δρόμο του Νοέμβρη
να βαδίσουμε ξανά**

της σύνταξης...

ΜΕ ΤΟ «ΠΡΑΣΙΝΟ ΦΩΣ» που άναψαν οι κυβερνήσεις που δήλωναν «Με το Ισραήλ!» στις μέρες μετά την αιφνιδιαστική στρατιωτική επιχείρηση της Παλαιστινιακής Αντίστασης, το σιωνιστικό κράτος έχει εξαπολύσει την καταστροφική του μανία ενάντια στον πληθυσμό της Λωρίδας της Γάζας, στο δρόμο προς μια πολύ πιθανή γενικευμένη εισβολή.

ΟΙ ΔΥΤΙΚΕΣ κυβερνήσεις περιορίζονται να ψελλίζουν «ανθρωπιστικές» ανησυχίες, ενώ στηρίζουν με θέρμη του «δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα», την ώρα που η ισραηλινή πολεμική μηχανή υπενθυμίζει σε κάθε άνθρωπο με συνείδηση ποιο είναι το πραγματικό νόημα αυτής της φαινομενικά αθώας φράσης. Η Παλαιστινιακή Αντίσταση έχει στο πλευρό της ένα διεθνές κίνημα αλληλεγγύης που σε πολλές χώρες θυμίζει τις μεγάλες μέρες του 2003, ενώ από το Μαγκρέμπ μέχρι τον Περσικό Κόλπο, οι αραβικές μάζες κινητοποιούνται σε μεγέθη που θυμίζουν την Αραβική Άνοιξη του 2011.

ΑΥΤΗ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ «μάχη για την Παλαιστίνη» διεξάγεται και στην Ελλάδα. Από την πρώτη στιγμή, η κυβέρνηση της ΝΔ πήρε θέση ανοιχτής υποστήριξης του Κράτους του Ισραήλ, η κεντροαριστερή αντιπολίτευση (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ) έσπευσε να «καταδικάσει την τρομοκρατία», ενώ τα μεγάλα ΜΜΕ συντονίστηκαν σε ένα ανεκδιήγητο ρεσιτάλ χυδαία φιλο-ισραηλινής μονομέρειας.

Ο ΟΜΟΦΩΝΟΣ καταϊγισμός έχει απλή ερμηνεία: Τη στρατηγική συμμαχία Ελλάδας-Ισραήλ που χτίζεται αδιάκοπα επί περίπου 10 χρόνια: Εγκαινιάστηκε από την κυβέρνηση Σαμαρά, εμπεδώθηκε από την κυβέρνηση Τσίπρα και βαθαίνει από την κυβέρνηση Μητσοτάκη. Όλα αυτά τα χρόνια, ο ελληνικός στρατός συνεκπαιδεύεται και συνεργάζεται με την ισραηλινή πολεμική μηχανή, το ελληνικό κράτος αγοράζει όπλα, συστήματα παρακολούθησης και άλλες «υπηρεσίες» της ισραηλινής στρατιωτικο-ασφαλίτικης βιομηχανίας, κλείνει οικονομικές συμφωνίες σε όλα τα επίπεδα, συντονίζεται στη μοιρασιά των «οικοπέδων» στην Ανατολική Μεσόγειο, με στόχο τον αποκλεισμό της Τουρκίας.

ΣΕ ΑΥΤΑ λογοδοτεί και η έμπρακτη στήριξη της κυβέρνησης στο Ισραήλ σήμερα –με την χρήση της βάσης στην Ελευσίνα για μεταφορά αμερικανικών εφοδίων στον Ισραηλινό Στρατό, τη συμμετοχή ελληνικών φρεγατών στις ιμπεριαλιστικές περιπολίες στην Ανατολική Μεσόγειο, την σπουδή του Μητσοτάκη να σπεύσει από τους πρώτους στο Τελ Αβίβ για να εκφράσει την στήριξη στο Νετανιάχου, μέχρι

την αποχή της Ελλάδας στη ψηφοφορία της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ για την ιορδανική πρόταση ανθρωπιστικής εκεχειρίας.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ελληνική συνενοχή έχει εκφραστεί το από τα κάτω αίσθημα αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό, που αποδεικνύεται μαζικό και ανθεκτικό παρά την συνειδητή επικοινωνιακή προσπάθεια χρόνων να αλλοιωθεί. Είναι εντυπωσιακή η μαζικότητα που κατορθώνουν να έχουν διαδοχικές κινητοποιήσεις μέσα σε ένα πυκνό χρονικό διάστημα –με κορύφωση μέχρι τώρα την διαδήλωση της 18ης Οκτώβρη, που υπήρξε η μεγαλύτερη κινητοποίηση για το Παλαιστινιακό εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Τα πανιά και οι σημαίες που έχουν υψωθεί σε πάρα πολλά ελληνικά γήπεδα, τα πάνω που αναρτώνται στα κάγκελα σχολείων, αναδεικνύουν επίσης το χάσμα ανάμεσα στην φιλο-ισραηλινή γραμμή του ελληνικού κράτους και τα φιλοπαλαιστινιακά αισθήματα μεγάλης μερίδας της κοινωνίας.

ΑΥΤΟ ΤΟ διάχυτο αίσθημα και η δύναμη που παρουσιάστηκε πιο συγκροτημένα στις διαδηλώσεις χρειάζεται να οργανωθεί, καθώς γίνεται σαφές ότι και ο πόλεμος στη Γάζα, αλλά και η Παλαιστινιακή Υπόθεση γενικότερα, έχει μπροστά πολλά επεισόδια και «στροφές». Είναι υπόθεση ενός πλατιού δυναμικού να οργανώσει την αντιπληροφόρηση και την απάντηση της κυρίαρχης προπαγάνδας σε γειτονίες, σε σχολές, σε χώρους δουλειάς. Να διερευνήσει δράσεις με τις οποίες τα εργατικά συνδικάτα, οι φοιτητικοί σύλλογοι, οι δημοτικές παρατάξεις, οι κοινωνικές οργανώσεις θα μπορέσουν να εκφράσουν έμπρακτα τη στήριξη στον Παλαιστινιακό λαό και το σαμποτάρισμα της συνεργασίας Ελλάδας-Ισραήλ. Μια τέτοια διαρκής, συστηματική παρέμβαση και δράση σε «επιμέρους» μάχες, μπορεί να τροφοδοτεί και να κορυφώνεται σε μεγάλα, κεντρικά γεγονότα (συγκεντρώσεις, συναυλίες) που θα παρουσιάζουν στο δρόμο συγκεντρωμένη την κοινωνική δύναμη που μπορεί να λειτουργήσει ως «ασπίδα» της Παλαιστινιακής Αντίστασης απέναντι στους συμμάχους του Ισραήλ. Η συναυλία στο Σύνταγμα την Κυριακή 5 Νοέμβρη και η ακόλουθη διαδήλωση προς την Πρεσβεία του Ισραήλ μπορεί να είναι ένα τέτοιο μεγάλο γεγονός.

Η ΔΡΑΣΗ αλληλεγγύης στην Παλαιστινιακή Αντίσταση χρειάζεται να συνδυαστεί με έναν συνολικότερο πολιτικό αγώνα. Η εναντίωση στην κατοχή, τον εποικισμό, τις διακρίσεις και την εθνικάθαρση στην Παλαιστίνη, προϋποθέτει τη σύγκρουση με τον άξονα Ελλάδας-Ισραήλ και τη στρατηγική που συνδέεται με αυτή την πολιτική. Θα χρειαστεί μέτωπο

απέναντι στον милитарισμό, τους εξοπλισμούς, τα πολεμικά σύμφωνα (με Γαλλία, ΗΠΑ), την όξυνση του ανταγωνισμού με την Τουρκία. Ο κόσμος της αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και τις μετανάστριες χρειάζεται να υψώσει μέτωπο ενάντια στην ισλαμοφοβία και την τρομοϋστερία, που παροξύνονται μέσω της δαιμονοποίησης της Χαμάς και της υιοθέτησης της ισραηλινής (ευρωπαϊκής-εποικιστικής) «αφήγησης» για τη Μέση Ανατολή. Όσοι και όσες δεν θέλουμε να πολεμήσουμε «για τα πετρέλαιά τους» (μιας και οι μέρες θυμίζουν 2003...), όσοι και όσες θεωρούμε ανήθικη την εγκατάλειψη του Παλαιστινιακού λαού στο όνομα της ενεργειακής μπίζνας, οφείλουμε να ενώσουμε δυνάμεις με την οικολογική αντίρρηση, που βροντοφωνάζει διεθνώς «Αφήστε τα ορυκτά καύσιμα κάτω από τη γη!».

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ «εθνική γραμμή» που βάζει πάνω απ' όλα τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης και των διεθνών εταίρων της, χρειαζόμαστε μια «ταξική γραμμή», που θα βάζει πάνω απ' όλα τα συμφέροντα όσων ζουν από τη δουλειά τους, διεκδικώντας γενναίες αυξήσεις στους μισθούς απέναντι στην ακρίβεια, ενίσχυση των εργατικών δικαιωμάτων απέναντι στην εργοδοτική ασυδοσία, κατεύθυνση των κοινωνικών πόρων στις κοινωνικές δημόσιες υπηρεσίες που έχουμε πραγματικά ανάγκη.

50 ΧΡΟΝΙΑ πριν, η εξέγερση του Πολυτεχνείου γέννησε «παραδόσεις» πολίτες για τις σημερινές προκλήσεις: Το αίσθημα ταύτισης των αγωνιστών και των αγωνιστριών της Μεταπολίτευσης με τους μεγάλους αντι-ιμπεριαλιστικούς αγώνες της εποχής –με κεντρική τότε την Παλαιστινιακή Υπόθεση, η τελική κατάρρευση της χούντας ως συνέπεια μιας μαζικής αντιπολεμικής απειθαρχίας που απέτρεψε τότε την απόπειρα του καθεστώτος να διασωθεί μέσω ενός ελληνοτουρκικού πολέμου, η συνδικαλιστική μαχητικότητα και ο πολιτικός ριζοσαστισμός ως μαζικές «μέθοδοι» για τη διεκδίκηση των εργατικών συμφερόντων και της αλλαγής της κοινωνίας.

ΟΛΗ ΑΥΤΗ η «θεματολογία» βρίσκει πάντα την θέση της στα συνθήματα των διαδηλωτών και των διαδηλωτριών της επετείου του Πολυτεχνείου, που όμως κάθε χρόνο «χρωματίζεται» πιο έντονα από τα επίδικα της συγκυρίας. Έτσι και φέτος, μια μεγάλη διαδήλωση –αντίστοιχη της ιστορικότητας της επετείου– θα παρουσιάσει τη δυναμική αυτών των παραδόσεων στους δρόμους. Με πιο συχνό και πιο βροντερό φέτος, το «Λευτεριά στην Παλαιστίνη!»

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομενών 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Μια όχι και τόσο ανέφελη εικόνα υπεροχής Τα ανοιχτά μέτωπα της κυβέρνησης Μητσοτάκη

Του Σπύρου Αντωνίου

Αν δεν υπήρχε η σφαγή της Γάζας και ο η πρόσφατη σύνοδος κορυφής της ΕΕ, η απόδοση επενδυτικής βαθμίδας από τον S&P, λίγο έλειψε να κηρυχτεί...εθνική γιορτή. Σε τέτοιο βαθμό έφτασαν τα πανηγύρια της κυβέρνησης, για την επιβράβευση της σκληρής λιτότητας για τους εργαζόμενους και του πακτωλού χρήματος και λοιπών προνομίων για τις επιχειρήσεις.

Η συνεδρίαση στην Αθήνα του Διοικητικού Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζα και η παρουσία της Κριστίν Λαγκάρντ βοήθησε στην επικοινωνιακή ανάδειξη της ελληνικής «επιτυχίας». Όταν τα νοικοκυριά ασφυκτιούν από την ακρίβεια, τους χαμηλούς μισθούς και το υψηλότατο κόστος δανεισμού, μόνο ως πρόκληση μπορεί να δει κανείς την ανάδειξη ενός στρατηγικού στόχου του κεφαλαίου, σε «εθνική υπόθεση». Γιατί αν κάτι έμεινε από τις δηλώσεις Λαγκάρντ και Στουρνάρα -πέρα από τους επαίνους- ήταν οι νουθεσίες για τις νέες θυσίες που απαιτούνται, ώστε να επιστρέψει η ελληνική οικονομία στην αξιολόγηση Α+. Πάντα στη κατεύθυνση της «δημοσιονομικής πειθαρχίας» και της συνέχισης των αντιμεταρρυθμίσεων.

Αβεβαιότητες

Σε ένα ασταθές διεθνές περιβάλλον, πολέμων και πληθωριστικών πιέσεων, η κυβερνητική αισιοδοξία για την πορεία του ελληνικού καπιταλισμού, θα όφειλε να ήταν λίγο πιο μετρημένη. Η ανάφλεξη στη Μέση Ανατολή, σε μια περιοχή κοντά σε χώρες όπως η Σαουδική Αραβία, το Ιράν, το Κατάρ οι οποίες εξασφαλίζουν το 55% της παγκόσμιας κατανάλωσης πετρελαίου, τη στιγμή που ο δεύτερος μεγαλύτερος παραγωγός πετρελαίου και φυσικού αερίου, η Ρωσία, βρίσκεται ήδη σε πόλεμο από το Φεβρουάριο του 2022, αλλάζει τελείως την προοπτική των πραγμάτων και τις τιμές στην ενέργεια.

Με τον πληθωρισμό στην ευρωζώνη να τρέχει στο διπλάσιο του στόχου, μετά από το διαδοχικές αυξήσεις επιτοκίων από τον Ιούλιο του 2022, οι κεντρικοί τραπεζίτες αποφάσισαν την «παύση» των αυξήσεων στα ήδη εξαιρετικά υψηλά επίπεδα. Άλλωστε ήδη

έχει αρχίσει να φαίνεται το πλήγμα στην κατανάλωση και ακριβώς αυτή η αύξηση των επιτοκίων κατά 450 μονάδες βάσης, όπως παραδέχθηκε και η ίδια η πρόεδρος της ΕΚΤ, έχει πλήξει ήδη την πιστωτική επέκταση στην Ευρώπη με τη ζήτηση νέων δανείων να πέφτει και το κίνδυνο νέων κόκκινων δανείων να αυξάνεται.

Η υπαρξιακή κρίση που έχει ξεσπάσει στον ΣΥΡΙΖΑ, με τα δημοσκοπικά του ποσοστά να υποχωρούν παρά την αλλαγή ηγεσίας, ενώ από αυτές τις απώλειες δεν εισπράττει το ΠΑΣΟΚ που παραμένει στάσιμο, έχει ως αποτέλεσμα η ΝΔ να εξακολουθεί να καταγράφεται ως ο μόνος ισχυρός πόλος στο πολιτικό σύστημα και να εμφανίζεται ότι παίζει χωρίς αντίπαλο. Η εικόνα αυτή, ωστόσο, «σκεπάζει» τα ανοιχτά μέτωπα με τα οποία βρίσκεται αντιμέτωπη δίνοντας μια αίσθηση ανέφελης πολιτικής υπεροχής.

Την ώρα που η κυβέρνηση αρνείται να στηρίξει ουσιαστικά το λαϊκό εισόδημα και αφήνει νοσοκομεία, σχολεία και κρίσιμες υποδομές να ρημάζουν, δείχνει ιδιαίτερη ευαισθησία για την ενίσχυση των μεγαλοεπιχειρηματιών και την αύξηση των πολεμικών εξοπλισμών.

Ακρίβεια

Κυρίαρχο πεδίο αγωνίας για το Μαξίμου είναι φυσικά η τρομακτική ακρίβεια, ιδίως στα τρόφιμα και στο ρεύμα, όπου συνεχίζεται ανενόχλητο το πάρτι των κερδοσκοπών. Η δυσαρέσκεια του κόσμου για το ζήτημα της ακρίβειας είναι πλέον πολύ ορατή στις δημοσκοπήσεις, όπου οι ερωτώμενοι/ες ιεραρχούν το θέμα αυτό ως το νούμερο ένα ζήτημα, με πολλά νοικοκυριά να ζουν σε συνθήκες ασφυξίας. Από τη μία πλευρά η συνεχιζόμενη ακρίβεια και από την άλλη τα ανεπαρκή εισοδήματα δείχνουν ότι αναμένεται να διογκωθούν οι δυσκολίες για τη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία, μέσα στους επόμενους μήνες.

Είναι χαρακτηριστικό ότι μείωση 2% υπέστησαν τα πραγματικά εισοδήματα των νοικοκυριών το 2022. Ειδικότερα, κατά 7,6% αυξήθηκε το διαθέσιμο εισόδημα των νοικοκυριών πέρυσι, σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ. Ωστόσο θα πρέπει να σημειωθεί ότι αυτή αύξηση είναι

ονομαστική και όχι πραγματική, καθώς θα πρέπει να προσμετρηθεί ο πληθωρισμός, ο οποίος άγγιξε το 9,6% για το σύνολο της περυσινής χρονιάς, σύμφωνα με τα όσα καταγράφονται στο προσχέδιο προϋπολογισμού που κατατέθηκε στις αρχές Οκτώβρη στη βουλή. Συνεπώς, το πραγματικό εισόδημα συρρικνώθηκε κατά 9,6%-7,6% = 2%. Καλά κρατούν και οι ανισότητες, μιας και το μερίδιο της μέσης δαπάνης για είδη διατροφής και στέγαση του φτωχότερου 20% του πληθυσμού, ανέρχεται στο 58,1% των δαπανών του, ενώ το αντίστοιχο μερίδιο του πλουσιότερου 20% ανέρχεται στο 25,6% (ΕΛΣΤΑΤ).

Μετά τα ψίχουλα των «market pass», το νέο μέτρο για τα προϊόντα που θα έχουν για έξι μήνες ή μόνιμη έκπτωση (συγκριτικά με τις σημερινές εξωφρενικές τιμές...) στα ράφια των σούπερ μάρκετ, είναι εμφανές πως δεν μπορεί να σταματήσει την αισχροκέρδεια. Έτσι και αλλιώς η συμμετοχή

υπάρχει μετά τέτοια κυβερνητική υπεροπλία στα μίντια και δαιμονοποίηση ή αποκλεισμός κάθε αντίθετης φωνής.

Επίσης, την προηγούμενη εβδομάδα «πέρασαν» από την Επιτροπή Εξοπλιστικών Προγραμμάτων και Συμβάσεων, επτά συμβάσεις αναβάθμισης και προμήθειας οπλικών συστημάτων συνολικού ύψους πάνω από 1,6 δισ. ευρώ. Στην ίδια συνεδρίαση της Επιτροπής Εξοπλιστικών Προγραμμάτων και Συμβάσεων δόθηκε το «πράσινο φως» για να προχωρήσει το υπουργείο «Εθνικής Άμυνας» στην αγορά των δύο ισραηλινών μη επανδρωμένων αεροσκαφών, που είχε μισθώσει το 2020 η Πολεμική Αεροπορία με ορτίο αγοράς. Το κόστος της αγοράς ανέρχεται στα 22 εκατομμύρια, ενώ προβλέπεται και η υπογραφή σύμβασης για τη τεχνική υποστήριξη των δύο συστημάτων, έναντι 4,5 εκατομμυρίων ευρώ τον χρόνο. Πώς να μην είναι μετά τόσο ανοιχτά, υπέρ του κράτους-τρομοκράτη του Ισραήλ, η κυβέρνηση (με τη συναίνεση ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ-Ακροδεξιός) που χτίζει πολεμοχαρείς συμμαχίες με τον Bibi, για να αποκτήσει το προβάδισμα στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό στη ΝΑ Μεσόγειο. Λεφτά για τις κοινωνικές ανάγκες δεν υπάρχουν, αλλά για την ενίσχυση της πολεμικής μηχανής του Ισραήλ βρίσκονται...

Ταυτόχρονα, συνεχίζονται τα «ηλεκτροσόκ» με τους λογαριασμούς της ενέργειας. Οι λογαριασμοί είναι αυξημένοι, όπως προκύπτει από τις τιμές που ανακοίνωσαν οι 15 προμηθευτές ρεύματος για τον μήνα Νοέμβριο, από 9% έως 50%, ενώ από το 2024 έρχεται η πλήρης διακοπή των κρατικών μέτρων στήριξης (που καταλήγουν σε επιδότηση των εταιριών-παρόχων) και η επιστροφή της ληστρικής ρήτρας αναπροσαρμογής. Στην παρούσα συγκυρία, αυτό θα «ματώσει» ακόμη περισσότερο τους προϋπολογισμούς όσων ζουν από τη δουλειά τους.

Το «χαρτί» της οικονομίας αντιπετωπίζεται ως το πιο καθοριστικό σε πολιτικό επίπεδο από τα κυβερνητικά επιτεύγματα. Όμως με δεδομένη τη θηριώδη ακρίβεια και ενόψει ενός απαιτητικού χειμώνα, η μη αποτύπωση στα πραγματικά εισοδήματα και τους όρους ζωής των πολλών, των «καλών» ειδήσεων περί ανάπτυξης, μπορεί να επιφέρει (μαζί και με άλλες προϋποθέσεις φυσικά) αλλαγές στους πολιτικούς συσχετισμούς, που σήμερα φατνάζουν αμετακίνητοι.

Εξοπλισμοί

Δεν φτάνει που η φορολογία των μερισμάτων είναι η δεύτερη χαμηλότερη ανάμεσα στις χώρες της ΕΕ (5%), η κυβέρνηση αποφάσισε να πληρώσει από τον κρατικό κορβανά, για λογαριασμό αποκλειστικά και μόνο των 7 ιδιωτικών καναλιών πανελλαδικής εμβέλειας, τις εισφορές στον ΕΔΟΕΑΠ για όλο το 2022. Ποσό σχεδόν 7 εκατ. ευρώ, που οι καναλάρχες είχαν ήδη καταβάλει, αλλά το παίρνουν πίσω! Πώς να μην

Για τα αποτελέσματα των περιφερειακών και δημοτικών εκλογών Κυβερνητικές «ρωγμές», θετική της Αριστεράς, μεγάλη αποχή

Του Σπύρου Αντωνίου

Με τις διπλές εκλογές του Οκτωβρίου για τους δήμους και τις περιφέρειες, έκλεισε ο εκλογικός κύκλος που άνοιξε με τις βουλευτικές εκλογές του Μάη-Ιουνίου. Το μεγάλο ποσοστό αποχής και ιδιαίτερα τα αποτελέσματα του δεύτερου γύρου των αυτοδιοικητικών εκλογών, θώλωσαν την εικόνα πολιτικής παντοδυναμίας της ΝΔ και την όποια συνθήκη πολιτικής σταθερότητας. Η δυσσάρεσκεια για την καταστροφική πολιτική της κυβέρνησης (πλημμύρες, πυρκαγιές, ακρίβεια, στάση στο Παλαιστινιακό κλπ) βρήκε έκφραση είτε στην ηχηρή αποδοκιμασία της μη συμμετοχής, είτε στην επιλογή υπερψηφίσης στον δεύτερο γύρο, όποιου/ας υποψηφίου/ας βρισκόταν απέναντι σε αυτόν/η που είχε το επίσημο κυβερνητικό χρίσμα. Είναι μια από τις ελάχιστες φορές που η Δεξιά δεν έχει τον έλεγχο σε κανέναν από τους δήμους της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης, του Πειραιά και της Πάτρας. Από τους μεγάλους δήμους, κέρδισε μόνο το Βόλο, με τον δήθεν «ανεξάρτητο» ομοφοβικό-τραμπούκο Μπέο.

Νέα Δημοκρατία

Είναι βέβαιο ότι η υπέρμετρη αλαζονεία και οι αντιδημοκρατικοί εκβιασμοί των κυβερνητικών στελεχών, ανάμεσα στους δύο γύρους των τοπικών εκλογών, συνέβαλαν καθοριστικά στην εντυπωσιακή ανατροπή Δούκα στην Αθήνα και στις ήττες των εκλεκτών της ΝΔ, στη Θεσσαλονίκη, τη Θεσσαλία κ.α. Το αποτέλεσμα είναι σίγουρα μια βαθιά «ρωγμή» στην αυτόραρσκη επίκληση του «40%» των

εθνικών εκλογών. Στο απολύτως δικαιολογημένο κλίμα ευφορίας για τις ήττες του Μητσοτάκη, δεν μπορούμε όμως να ξεχνάμε τα υπόλοιπα αποτελέσματα. Ούτε τη νίκη του στις κοινοβουλευτικές εκλογές, ούτε το γεγονός ότι οι 12 από τις 13 Περιφέρειες της χώρας έχουν περάσει στα χέρια της Δεξιάς, με τη ΝΔ να χάνει σε 4 Περιφέρειες από δικούς της «αντάρτες», που σε κάποιες περιπτώσεις κινούνται πολιτικά δεξιότερα της ΝΔ.

Η σημαντική αποχή που καταγράφηκε πανελλαδικά (στην Αθήνα 7 στους 10 δεν πήγαν να ψηφίσουν), αφενός αναδεικνύει τα επίπεδα πολιτικής απογοήτευσης ενός μεγάλου τμήματος του πληθυσμού. Αφετέρου, είναι μια έμμεση αποδυνάμωση της συστημικής σταθερότητας. Σε κάθε περίπτωση, αυτό που λέμε «πολιτικός συσχετισμός δυνάμεων» είναι στην πραγματικότητα πολύ πιο ρευστός και η έκβαση της διπλής εκλογικής αναμέτρησης, υπενθυμίζει ότι άλλο εκλογική πρωτιά και άλλο πολιτική κυριαρχία, πόσο μάλλον ηγεμονία. Διαπίστωση που χρειάζεται να ληφθεί υπόψη εκεί στο Μαξίμου, που ίσως θεωρούν ότι η ανεπάρκεια της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης, θα αποσοβήσει το ενδεχόμενο εμφάνισης νέων κύκλων αγώνων διαμαρτυρίας και διεκδίκησης. Οι μαζικές κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στον λαό της Παλαιστίνης, κόντρα στη χυδαία στάση του ελληνικού κράτους, είναι μια πρώτη τέτοια εκδήλωση κοινωνικής κίνησης.

Κεντροαριστερά

Οι χαμηλές επιδόσεις της Κεντροαριστεράς αντανακλούν πλήρως τη βαθιά κρίση που διέρχονται τα κόμματα που την εκφράζουν. Ειδικά για τον ΣΥΡΙΖΑ μιλάμε πλέον για διαλυτική κρίση. Το σκορ

του ήταν χειρότερο των εθνικών εκλογών, με αποτέλεσμα να επιταχυνθούν τα φαινόμενα σφοδρής εσωκομματικής σύγκρουσης και εκφυλισμού, μετά την άτυπη ανακωχή των τάσεων λόγω αυτοδιοικητικών εκλογών.

Το ενδεχόμενο δημιουργίας ενός νέου κόμματος από τους διαφωνούντες του ΣΥΡΙΖΑ (μετά και το κείμενο που δημοσιοποίησε η «Ομπρέλα»), είναι πλέον το πιθανότερο σενάριο, καθώς η αντιπαράθεση στο εσωτερικό του παίρνει όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις, με αποκορύφωμα την απόφαση Κασσελάκη να στείλει προς διαγραφή, μετά τον Στ. Τζουμάκα και τα ιστορικά στελέχη Φίλη, Σκουρλέτη και Βίτσα (πρώην υπουργοί, οι δύο και πρώην γραμματείς της ΚΕ, ο ένας και για χρόνια διευθυντής της Αυ-

κεφάλαιο που «μειώνει τις ανισότητες (!!)», αναδεικνύει το στρατηγικό αδιέξοδο στο οποίο έχει περιέλθει η αξιωματική αντιπολίτευση. Και όταν υπάρχει αδιέξοδο, εμφανίζονται και τα διοικητικά μέτρα. Και μάλιστα όχι μέσα από τη λειτουργία των κομματικών οργάνων, αλλά με διαγραφές μέσω facebook και την कारिकाτούρα παπανδρείϊκής πυγμής: «Εθεσε εαυτόν εκτός κόμματος».

Φαίνεται πώς το σχέδιο της ηγετικής ομάδας Κασσελάκη για συμμαχία με το ΠΑΣΟΚ, ξεκίνησε με τα «χούγια» της πλήρους αυτονόμησης του προέδρου, που στέκει πάνω από τα όργανα και στα οποία σπανίως λογοδοτεί. Στάση που βέβαια εγκαθιδρύθηκε στον ΣΥΡΙΖΑ επί Α. Τσίπρα, με τη συναίνεση και της σημερινής εσωκομματικής αντιπολίτευσης,

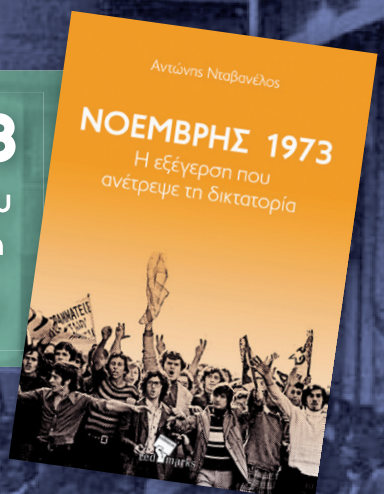
Σε κάθε περίπτωση, αυτό που λέμε «πολιτικός συσχετισμός δυνάμεων» είναι στην πραγματικότητα πολύ πιο ρευστός και η έκβαση της διπλής εκλογικής αναμέτρησης, υπενθυμίζει ότι άλλο εκλογική πρωτιά και άλλο πολιτική κυριαρχία, πόσο μάλλον ηγεμονία.

γής). Η πολυδιαφημισμένη νέα ηγεσία (της αδιαμεσολάβητης εκλογής από το λαό) έφερε ισχνά αποτελέσματα, παρά την μιντιακή υπερπροβολή. Η «κυβερνώσα αριστερά» που θα νικούσε τον Μητσοτάκη άμεσα, έγινε πλάνο τετραετίας και βλέπουμε. Όπως και η ταχεία μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ σε κόμμα του νεοφιλελεύθερου δικαιωματοσμού και της συμπίλωσης με το «από-δαιμονοποιημένο»

που τώρα κάνει λόγο για αρχηγοκεντρικό κόμμα. Γιατί αν κάτι πυροδότησε περισσότερο από όλα το αποτέλεσμα της δεύτερης Κυριακής των εκλογών, ήταν η αναθέρμανση των σεναρίων συμπόρευσης ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ και συγκρότησης ενός αντιδεδιού μετώπου των «προοδευτικών δυνάμεων», ως μεθοδολογία νίκης απέναντι στη ΝΔ του Μητσοτάκη. Ήδη στελέχη και των δύο χώρων (ΓΑΠ,

Κυκλοφορεί
από τις εκδόσεις
RedMarks

Νοέμβρης 1973
Η εξέγερση που
ανέτρεψε τη δικτατορία
του Αντώνη Νταβανέλλου

παρουσία

Σπίρτζης κλπ) προτείνουν ανοιχτά μια τέτοια προοπτική. Επιλογή που σκοπιάται κυρίως στην άρνηση του Ν. Ανδρουλάκη, που εκτιμά ότι μέχρι τις ευρωεκλογές το ΠΑΣΟΚ θα είναι δεύτερο κόμμα, άρα θα μπει από θέση ισχύος στην όποια συζήτηση ανασύνθεσης της κεντροαριστεράς.

Η συγκυρία των εσωκομματικών συγκρούσεων στον ΣΥΡΙΖΑ επιτρέπει στην Χαριλάου Τρικούπη να προβάλλει ως η δύναμη που θα ηγηθεί αυτής της διαδικασίας. Τακτική που ενισχύεται και από την επικράτηση Δούκα στην Αθήνα και Αγγελούδη στη Θεσσαλονίκη, με τον ΣΥΡΙΖΑ (που κέρδισε μόνο το Χαλάνδρι και του Ζωγράφου και μισή Περιφέρεια με τον Κουρέτα στη Θεσσαλία) να πανηγυρίζει για την πρωτιά των υποψηφίων του ΠΑΣΟΚ, αθροίζοντας την επιτυχία αυτή στη «δημοκρατική παράταξη».

Πέρα από το γεγονός ότι τα πρώτα δείγματα γραφής και οι θέσεις των «πράσινων» δημάρχων δεν αφήνουν περιθώρια αισιοδοξίας, η βίαιη δεξιά στροφή του ΣΥΡΙΖΑ το μόνο που εξυπηρετεί είναι την επιτάχυνση των διεργασιών συγκρότησης του «προοδευτικού» πόλου, που απαιτεί η συστημική σταθερότητα. Η «δημοκρατική ενότητα» απέναντι στη Δεξιά, έκανε πρόβα στην Αθήνα και ήδη διάφορα κέντρα εξουσίας προμοδοτούν τη γενίκευσή του παραδείγματος, ως «αντίβαρο» και αστική εναλλακτική στον «ανεξέλεγκτο» Μητσοτάκη. Απέναντι στις σοσιαλδημοκρατικές αυταπάτες, έχει μεγάλη σημασία η ανασύνταξη του μαζικού κινήματος και της Αριστεράς, που είχε θετική παρουσία σε αυτή την εκλογική μάχη.

Αριστερά

Η νίκη των ψηφοδελτίων της «Λαϊκής Συσπείρωσης», των δυνάμεων του ΚΚΕ, στους έξι δήμους που διεκδίκησε (με τον Πελετιδίη να κερδίζει τρίτη θητεία στην Πάτρα), αποτελεί επιτυχία. Επίσης, η «Λαϊκή Συσπείρωση» καταγράφει άνοδο και στις 13 Περιφέρειες, με συνολικό ποσοστό 10,03%, δηλαδή αύξηση 3,2% σε σχέση με το 2019 (6,86%). Ποσοστό που -πέρα από τα οφέλη λόγω της φθοράς του ΣΥΡΙΖΑ και της «ζήτησης» για αριστερή εναλλακτική- αναδεικνύει την ανεπιχειρησιμότητα ενός αριστερού δυναμικού, καθώς και την αύξηση της επιρροής του Περισσού στις λαϊκές γειτονίες των μεγάλων αστικών κέντρων. Στοιχεία χρήσιμα στους αγώνες που έρχονται. Αυτή η εξέλιξη βάζει στο ΚΚΕ πιο επιτακτικά και προωθημένα πολιτικά καθήκοντα, κυρίως στο πεδίο της ενωτικής δράσης.

Οι ανάγκες των κατοίκων για φτηνή στέγη, για ελεύθερους χώρους πρασί-νου, για στελεχωμένες κοινωνικές και όχι μόνο υπηρεσίες, κόντρα στη λογική του κέρδους, αποτέλεσε το στίγμα των σχημάτων της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, που πέτυχε μια καλή εκλογική επίδοση, επιχειρώντας να εκφράσει τις ανάγκες των πολλών, μέσα και έξω από τα δημοτικά συμβούλια. Ο καλπονοθευτικός νόμος Βορίδη, στέρησε έδρες ακόμα και από αριστερά σχήματα που έπιασαν το εκλογικό μέτρο, όπως η Χρυσή Αυγή.

Στην Αθήνα, όπου η «Ανατρεπτική Συμμαχία» συγκέντρωσε 8.516 ψήφους, καταγράφοντας 6,1% και στη Θεσσαλονίκη, όπου η «Πόλη Ανάποδα» εκλέγει και πάλι δημοτική σύμβουλο, στο Μαρούσι, στη Νέα Σμύρνη, στον Δήμο Νεάπολης-Συκεών κ.α., η μέθοδος της ενωτικής συμπόρευσης απέδειξε ότι δεν είναι ασύμβατη με την επεξεργασία ενός ικανοποιητικού πλαισίου παρέμβασης (με εξωστρέφεια και έμφαση στη συλλογική λειτουργία/εκπροσώπηση), οδηγώντας σε ποσοστά διακριτής πολιτικής ορατότητας. Πρόκειται για παρεμβάσεις που πρέπει να θεωρηθούν οδηγός για την αναγκαία τακτική συγκέντρωσης δύναμης και αντεπίθεσης των «από κάτω». Επιπλέον, ως προωθητικές της προσπάθειας κάλυψης του πολιτικού κενού στα αριστερά του πολιτικού φάσματος, για αυτό και χρειάζεται να επεκταθούν σε όλα τα μέτωπα των καθημερινών αγώνων του κινήματος και στις επόμενες εκλογικές αναμετρήσεις. Αντίθετα, όπου επιλέχθηκε η σχεταριστική αντιπαράθεση ή ο φετιχισμός μιας (τάχα) καθαρότητας των «πλαισίων», τα αποτελέσματα περιορίστηκαν στα αδιέξοδα της «καταγραφής». Στις περιφέρειες κανένα ψηφοδέλτιο της μαχητικής Αριστεράς δεν ξεπέρασε το όριο του 3% (κυμάνθηκαν μεταξύ 1,5% και 2,6%).

Το τέλος του εκλογικού κύκλου του 2023, δίνει τη σκυτάλη στους πραγματικούς, στους εργατικούς-λαϊκούς αγώνες, που είναι πιο αναγκαίοι από ποτέ. Τα προβλήματα του αντιπάλου, που εμφανίστηκαν στρεβλά και διαθλασμένα ακόμα και στο ξερό «γήπεδο» των αυτοδιοικητικών εκλογών, θα επιδεινωθούν στις δύσκολες συνθήκες που έρχονται. Με εμπιστοσύνη στις δυνάμεις του κόσμου μας και του κινήματος, εκεί θα πρέπει να στρέψουμε την προσοχή μας. Με ενωτική τακτική, με αυθεντικά ριζοσπαστική πολιτική, με διαρκή προσπάθεια οργάνωσης των αντιστάσεων και ενίσχυσης του δικού μας στρατοπέδου.

με κόκκινο μελάνι

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΤΙΚΗ ΦΙΕΣΤΑ

Για άλλη μια φορά η αναχρονιστική τελετουργία της στρατιωτικής παρέλασης στη Θεσσαλονίκη, αποτέλεσε το αποκορύφωμα των επίσημων εορτασμών της 28ης Οκτωβρίου. Άρματα μάχης Leopard 1 και 2, πυραυλικά συστήματα, οχήματα ηλεκτρονικού πολέμου, συστοιχίες μαχητικών αεροσκαφών F-16, ελικοπτέρων Chinook και Apache, αλλά και Rafale, ήταν το φετινό δείγμα «επίδειξης ισχύος» του ελληνικού κράτους, που πλειοδοτεί στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, σε μια εποχή κλιμάκωσης των πολεμικών συγκρούσεων. Παρά τις δραματικές ελλείψεις στα νοσοκομεία και τα σχολεία, σε προσωπικό και εξοπλισμό, παρά την κατάρρευση των μηχανισμών πολιτικής προστασίας, όπως απέδειξαν με δραματικό τρόπο οι πρόσφατες πλημμύρες και φωτιές, δεκάδες χιλιάδες ευρώ ξοδεύτηκαν για την πανάκριβη μιλιταριστική φιέστα της ελληνικής άρχουσας τάξης και των πολιτικών της εκπροσώπων. Και έτσι σε κλίμα «εθνικής υπερηφάνειας» και εθνικιστικού οίστρου από τα κανάλια, με πλαστικά σημαία και...άδειες τσέπες, καμαρώσαμε τις εναέριες κρεατομηχανές, όπως αυτές που ματώνουν καθημερινά τη Γάζα. Οι αχαλίνωτοι εξοπλισμοί οξύνουν τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό και φέρνουν πιο κοντά ένα πολεμικό επεισόδιο. Αυτή η κούρσα εξοπλισμών σημαίνει κρίσιμους πόρους που αφαιρούνται από τις κοινωνικές δαπάνες, για την προστασία των εργατικών-λαϊκών στρωμάτων, της υγείας, της παιδείας, της στήριξης των δημόσιων υποδομών. Και στην πάλη ενάντια στους εξοπλισμούς και τον εθνικισμό, βασικό αίτημα του κινήματος και της Αριστεράς παραμένει η κατάργηση των παρελάσεων!

ΜΕΘΟΔΕΥΣΕΙΣ «ΚΟΥΚΟΥΛΩΜΑΤΟΣ»

Προς «κουκούλωμα» οδηγείται το σκάνδαλο των παρακολουθήσεων, που αποκαλύφτηκε εδώ και πάνω από ένα χρόνο. Η Δικαιοσύνη εδώ και μήνες έχει την υπόθεση στα χέρια της, αλλά δεν έχει κάνει το παραμικρό. Άφησε ελεύθερους τους εμπλεκόμενους (υπηρεσίες, πρόσωπα, εταιρείες) να σβήσουν τα ίχνη τους, δεν κάλεσε κανέναν ως ύποπτο, δεν απήγγειλε την παραμικρή κατηγορία στον οποιονδήποτε. Όλοι συμφωνούν ότι το σκάνδαλο συνέβη, αλλά κανείς δεν ξέρει τίποτα για τον ένοχο. Κι όταν κάποιοι λειτουργοί της έφτασαν στο παρά πέντε να ασκήσουν δίωξεις, τους αφαιρέθηκε η υπόθεση που διαβιβάστηκε στον Άρειο Πάγο. Επιπλέον, δύο

ημέρες πριν από τη συνταξιοδότησή του, ο γνωστός Ντογιάκος φρόντισε να δρομολογήσει τη δίωξη στελεχών της ΑΔΑΕ (η οποία με τη σύμπλευση ΝΔ-Ελληνικής Λύσης, έχει νέα σύνθεση) που διενεργούσαν τους ελέγχους. Οι κυβερνητικές μεθοδεύσεις, για να μην αποκαλυφθεί η ύπαρξη του κοινού κέντρου μεταξύ ΕΥΠ και Predator, βγάζουν μάτι. Η δυσώδης αυτή υπόθεση, (επαν)έφερε στο προσκήνιο όλο το πλέγμα κρατικών και παρακρατικών μηχανισμών, ιδιωτικών εταιρειών, ντόπιων και διεθνών, που συνθέτουν τον καπιταλισμό της επιτήρησης και έχουν ως βασικό σκοπό τη θωράκιση του καθεστώτος απέναντι στον «εχθρό λαό» και την καταστολή του κινήματος. Μόνο που αρκετά συχνά, όλοι αυτοί οι αντιδραστικοί μηχανισμοί, αξιοποιούνται στο αστικό πολιτικό παιχνίδι και σε διακρατικούς ή επιχειρηματικούς εκβιασμούς.

ΤΑ ΔΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΙΔΙΩΤΕΣ

Πάντα το κεφάλαιο βρίσκει τρόπους να κερδίζει από την καταστροφή. Και δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς και στην περίπτωση των δασικών πυρκαγιών. Με πρόσχημα την προστασία των δασικών οικοσυστημάτων, η κυβέρνηση προωθεί μια απίστευτη «μπίζνα», καθώς προχωρά στην υλοποίηση της παραχώρησης της διαχείρισης των δασών σε ιδιώτες. Ειδικότερα, σύμφωνα με τις πρόσφατες ανακοινώσεις, προβλέπεται η δημιουργία εθελοντικής αγοράς απορροφήσεων CO₂, μέσω χρηματιστηρίου, από έργα δάσωσης, αναδάσωσης ή βελτίωσης διαχείρισης δασών. Με διαχειριστικές μελέτες που θα ξεκινήσουν άμεσα, θα επιδιωχθεί η συλλογή και εκμετάλλευση της βιομάζας των δασών από υβριδικά σχήματα, τα οποία θα αποτελούνται από υφιστάμενους και νέους δασικούς συνεταιρισμούς, σε σύμπραξη με ιδιώτες. Οι ιδιώτες που θα ενταχθούν στα υβριδικά σχήματα εκμετάλλευσης των δασών θα πρέπει να δραστηριοποιούνται στον τομέα επεξεργασίας ξύλου, παραγωγής βιοκαυσίμων κ.α. Για την υποστήριξη της παραγωγικής δραστηριότητας αυτών των σχημάτων θα υπάρχει κρατική επιδότηση (περίπου 150 εκατ. ευρώ σε 2-3 χρόνια που θα μπει σε πλήρη εφαρμογή το σχέδιο). Αντί για την ενίσχυση της δασοπροστασίας, η κυβέρνηση ετοιμάζει ακόμα ένα «δώρο» στις επιχειρήσεις, που δεν θα έχει κανένα αντίκτυπο προς όφελος των δασών, μιας και είναι γνωστό πώς οι καπιταλιστές δεν θέλουν και δεν μπορούν να προσφέρουν καμία περιβαλλοντική προστασία. Απλά θέλουν να βγάζουν κέρδη.

Η ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική Αριστερά μετά τις αυτοδιοικητικές Προκλήσεις και δυνατότη

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Οι εκλογές για δήμους και περιφέρειες του Οκτωβρίου, κατέγραψαν για πρώτη φορά σε εκλογικό επίπεδο από το 2019 σοβαρές απώλειες για το κυβερνητικό στρατόπεδο. Η ΝΔ δεν κατάφερε να πιάσει το απόλυτο 13 στα 13 στις περιφέρειες, χάνοντας την περιφέρεια Θεσσαλίας και κάποιες ακόμα από «αντάρτες» της ΝΔ, στο δεύτερο γύρο. Πιο σημαντικά όμως, η ΝΔ δεν κατάφερε να εκλέξει δήμαρχο σε κανέναν από τους τρεις μεγαλύτερους δήμους, πάλι στο δεύτερο γύρο, χάνοντας από υποψηφίους που στήριξε το ΠΑΣΟΚ και ο ΣΥΡΙΖΑ σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη και από τον υποψήφιο του ΚΚΕ στην Πάτρα.

Έχει σημασία να υπενθυμίσουμε ότι με το νόμο Βορίδη, οι εκλογές διεξάχθηκαν σε ένα πολύ αντιδημοκρατικότερο πλαίσιο, που αλλοιώνει τους πολιτικούς συσχετισμούς. Ο καλπονοθευτικός νόμος Βορίδη, με το όριο εκλογής από την πρώτη Κυριακή στο 43%, βοήθησε τη ΝΔ να καταφέρει σε

αρκετές περιπτώσεις να εκλέξει οριακά δημάρχους, ενώ ταυτόχρονα, με το όριο του 3-3.5% για την εκλογή δημοτικού συμβούλου επιχείρησε να «πετάξει έξω» από τα δημοτικά συμβούλια τα σχήματα της Αριστεράς αλλά και διάφορους γαλάζιους ή γαλαζοπράσινους αντάρτες. Επιπλέον, η α ριγοί πριμοδότηση της παράταξης που θα εκλέξει δήμαρχο στον Α' ή στο Β' γύρο με το 60% των εδρών (ακόμα και αν εκλέχτηκε με 43%) διαμορφώνει Δημοτικά Συμβούλια τερατοουργήματα, όπου ο εκάστοτε δήμαρχος θα έχει την απόλυτη πλειοψηφία να περνάει κυριολεκτικά ό,τι θέλει, χωρίς την υποχρέωση να διεκδικεί συμμαχίες, να απαντάει πολιτικά στην αντιπολίτευση κλπ. Συμβάνει και το εξής παράδοξο: στις περιπτώσεις που υπήρξε ανατροπή του αποτελέσματος του πρώτου γύρου, οι μικρότερες παρατάξεις-σχήματα βρίσκονται να εκλέγουν ελάχιστους συμβούλους.

Μεταπολιτευτικό ρεκόρ αποχής

Η τεράστια αποχή που χαρακτήρισε (και αυτές) τις εκλογές δεν μπορεί να υποτιμάται πολιτικά. Σίγουρα, η ερ-

μηνεία της αποχής δεν μπορεί και δεν είναι μονοσήμαντη. Ωστόσο, είναι βέβαιο ότι τη χαρακτηρίζει μια απογοήτευση προς το πολιτικό σύστημα και τους θεσμούς της αυτοδιοίκησης σε συνδυασμό με ένα γενικότερο κλίμα χαμηλών προσδοκιών, το οποίο επικοινωνεί με την αδυναμία της αντιπολίτευσης και του ΣΥΡΙΖΑ (και των παρατάξεων που στήριξε) συγκεκριμένα να παρουσιαστεί ως πειστική και πραγματική εναλλακτική. Ιδιαίτερα με τη διαλυτική κατάσταση που έχει επικρατήσει μετά την εκλογή Κασελάκη στην προεδρία, πολλοί ψηφοφόροι του ΣΥΡΙΖΑ παίρνουν αποστάσεις, απομακρύνονται, αφού πλέον καταρρίπτονται όποια αριστερά προσχήματα είχαν απομείνει. Ένα τέτοιο κόμμα με μία τέτοια πολιτική αδυνατεί να εμπνεύσει και να κινητοποιήσει ακόμα και εκλογικά μια δυναμική.

Τέτοια μεγέθη αποχής δεν μπορούν να μένουν αστερίσκοι σε αναλύσεις των αποτελεσμάτων, αλλά πρέπει να ληφθούν σοβαρά υπόψη από τις δυνάμεις της Αριστεράς για να μπορέσουν να συνομιλήσουν με αυτή την απογοήτευση και να επιχειρήσουν να αντιστρέψουν το κλίμα χαμηλών

προσδοκιών.

Η Αριστερά

Μέσα σε αυτό το κλίμα τα ψηφοδέλτια της Αριστεράς κατάφεραν να καταγράψουν πολύ σημαντικά ποσοστά και σε αρκετές περιπτώσεις να αυξήσουν τον απόλυτο αριθμό ψήφων, ενάντια στη δυναμική της αποχής. Τα ψηφοδέλτια της Λαϊκής Συσπείρωσης κατέγραψαν αισθητή άνοδο ενώ κατάφεραν να κερδίσουν έξι δήμους (τους πέντε από αυτούς στο δεύτερο γύρο), παρά το γεγονός ότι εν τέλει κατέγραψαν ένα κομματικό κατέβασμα, χάνοντας την ευκαιρία να δημιουργηθούν ευρύτερες συνεργασίες με σχήματα της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, που θα μπορούσαν να αναμετρηθούν με καλύτερες αξιώσεις με τις συστημικές παρατάξεις.

Το ζήτημα της ενότητας δεν είναι ποσοτικό, ούτε ζήτημα αθροίσματος ποσοστών και αυτό το απόδειξαν με καθαρό τρόπο τα πολύ καλά αποτελέσματα ενωτικών σχημάτων της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, με πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα την Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα και την Πόλη Ανάποδα

ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΕΣ

στη Θεσσαλονίκη. Αντίστοιχα σχήματα υπάρχουν στην Αγία Παρασκευή, στην Καλλιθέα, στη Νεάπολη Θεσ/νίκης, στου Ζωγράφου, την Καλλιθέα κ.α. Τα ποσοστά που καταγράφηκαν σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, 6.1% και 5.5% αντίστοιχα, είναι μεγάλη επιτυχία στη δεδομένη συγκυρία διεξαγωγής των εκλογών. Μετά από συνεχόμενα εκλογικά στραπάτσα, η ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική Αριστερά δηλώνει παρούσα.

Αυτά τα ψηφοδέλτια κατάφεραν να συσπειρώσουν στις γραμμές τους ένα μεγάλο τμήμα των δυνάμεων της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς σε τοπικό επίπεδο και κατάφεραν να λειτουργήσουν ως ένας δυναμικός αριστερός πόλος για να εκφραστεί αφενός η δυσανεμία απέναντι στις κυβερνητικές διοικήσεις των δήμων και αφετέρου να συσπειρώσει αυτούς και αυτές που τα προηγούμενα χρόνια έδωσαν μάχες σε τοπικό επίπεδο για την υπεράσπιση των ελεύθερων χώρων και των χώρων πρασίνου ενάντια στα επιχειρηματικά συμφέροντα και τις ιδιωτικοποιήσεις, ενάντια στην υποβάθμιση των κοινωνικών υποδομών, ενάντια στον ρατσισμό και τον σεξισμό, ενάντια στην ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων στους δήμους.

Για τις επιλογές του β' γύρου

Για εμάς είναι δεδομένο, ότι εάν στο β' γύρο υπήρχε αριστερή υποψηφιότητα (της ριζοσπαστικής – αντικαπιταλιστικής Αριστεράς ή της Λαϊκής Συσπείρωσης) θα έπρεπε να στηριχτεί από τις δυνάμεις και τους ανθρώπους της Αριστεράς απέναντι στους συστημικούς υποψηφίους. Από αυτή την άποψη, η γραμμή της Λαϊκής Συσπείρωσης για το β' γύρο ότι δεν ψηφίζουμε κανέναν άλλο εκτός από τους δικούς μας υποψηφίους (ανεξάρτητα πολιτικής τοποθέτησης) είναι λάθος, κόβει γέφυρες επικοινωνίας που είναι απαραίτητες και τσουβαλιάζει τους αγωνιστές και αγωνίστριες της Αριστεράς με τις συστημικές δυνάμεις. Εξίσου λάθος, είναι και η αντίστροφη ταύτιση της Λαϊκής Συσπείρωσης με τις συστημικές δυνάμεις ή με «διαχειριστικές δυνάμεις».

Από την άλλη, η κριτική πολιτική στήριξη στο β' γύρο κάθε υποψηφίου που ήταν απέναντι σε υποψήφιο της ΝΔ, για να καταγραφεί ήττα της κυβέρνησης, είναι αποπροσαντολιστική και ο δήμος της Αθήνας ήταν χαρακτηριστική περίπτωση. Παρότι το αίσθημα αγανάκτησης και αγανάκτησης για τον Μπα-

κογιάννη ήταν απολύτως κατανοητό, «Την ίδια στιγμή, όμως, δεν παραγνωρίζουμε ότι οι πολιτικές δυνάμεις που αναμετρώνται στον β' γύρο ευθύνονται από κοινού για την κατάσταση της Αθήνας και τη σημερινή της παράδοση στο τουριστικό και κατασκευαστικό κεφάλαιο, την υποβάθμιση των κοινωνικών υπηρεσιών και την έλλειψη προτεραιότητας σε έργα υποδομής για τις ανάγκες των κατοίκων και εργαζομένων. Έχουν από κοινού υπηρετήσει τα τελευταία πολλά χρόνια τις δεσμεύσεις της Ε.Ε. και των χρηματοδοτικών της προγραμμάτων, της μνημονιακής νομοθεσίας, αλλά και τις πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων και των εργολαβιών, της υποβάθμισης των δημοτικών υπηρεσιών, των έργων βιτρίνας και της καταστολής των κοινωνικών αντιστάσεων.» (από την ανακοίνωση της Ανυπότακτης Αθήνας για το β' γύρο των δημοτικών εκλογών).

Ο Δούκας, δεν μπορεί -και δε θα είναι- πολιτική απάντηση στον Μπακογιάννη, άλλωστε προεκλογικά συμφωνούσαν σε όλη την ατζέντα επί της ουσίας, ενώ είχαν και οι δύο εκτός κάδρου -πολύ επιμελώς- τη συζήτηση για τη λιτότητα και τις ιδιωτικοποιήσεις. Ανεξάρτητα του τι επέλεξε ο καθένας και η καθεμία να κάνει στην κάλη τη δεύτερη Κυριακή, αυτό που θα μετρήσει είναι κατά πόσο θα μπορέσει η Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα, αλλά και το σύνολο των δυνάμεων της αριστερής αντιπολίτευσης στο δήμο, να οργανώσουν τους αγώνες για την υπεράσπιση των κοινωνικών αναγκών στην Αθήνα.

Γνήσια ενωτική-μετωπική πολιτική

Η ενότητα, παρότι αναγκαία, δεν είναι από μόνη της και ικανή συνθήκη. Χρειάζεται μία γνήσια ριζοσπαστική πολιτική η οποία θα μπορεί να συνδέει τα τοπικά προβλήματα, τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η κοινωνική πλειοψηφία στην καθημερινότητά της, με την κυβερνητική πολιτική, η οποία πλέον έχει δημιουργήσει ένα ασφυκτικό πλαίσιο για Δήμους και Περιφέρειες (κυρίως σε επίπεδο χρηματοδότησης), αναγκάζοντάς τους σε μεγάλο βαθμό να ακολουθούν τις κυβερνητικές επιλογές της λιτότητας και των ιδιωτικοποιήσεων κόντρα στην ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών. Με άλλα

λόγια ήταν απαραίτητο οι ανάγκες των ανθρώπων να γίνουν το «πρόγραμμα» των ενωτικών σχημάτων της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Αυτό κατάφεραν να εκφράσουν τα συνθήματα «η πόλη και οι ανάγκες μας πάνω από τα κέρδη τους» και «η πόλη στα χέρια των κατοίκων». Αυτός είναι ο μόνος δρόμος, ώστε η εκπόνηση «αυτοδιοικητικών προγραμμάτων» να μην είναι ούτε εγκεφαλικές δημιουργίες γενικόλογης αντικαπιταλιστικής διακήρυξης, ούτε γενικές πολιτικές διεκδικήσεις, ούτε όμως και να μένει σε «στενά αυτοδιοικητικά» πλαίσια.

Κρίσιμος παράγοντας για να υλοποιηθεί μια τέτοια πολιτική είναι η ενεργή συμμετοχή ανθρώπων και η ζωντανή σχέση που κατάφεραν να έχουν αυτά τα σχήματα με τα κινήματα και τους αγώνες στις γειτονιές. Για την Πόλη Ανάποδα στη Θεσσαλονίκη, ήταν μια προσπάθεια των προηγούμενων χρόνων με μεγάλη εμπλοκή σε όλους τους αγώνες των κατοίκων, πετυχαίνοντας και νίκες, επιτυγχάνοντας να αυξηθούν τη συμμετοχή ανθρώπων στις συνελεύσεις και τις δράσεις του σχήματος, δείχνοντας πως η πολιτική μπορεί να γίνεται από τα κάτω, από όλους και όλες, υιοθετώντας μάλιστα και ένα μοντέλο συλλογικής εκπροσώπησης και εναλλαγής ενάντια στο κυρίαρχο πρότυπο του πολιτικάντη υποψήφιου δημάρχου. Από την άλλη, η Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα, παρότι συγκροτήθηκε στα τέλη Αυγούστου, κατάφερε να εμπλέξει εκατοντάδες ανθρώπους στη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου στηριζόμενη στο γεγονός ότι οι τρεις κινήσεις που την αποτελούσαν (Ανυπότακτη Αθήνα, Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αθήνα, Ανταρσία στις γειτονιές της Αθήνας) ήταν στην πρώτη γραμμή των αγώνων τα προηγούμενα χρόνια μαζί με πρωτοβουλίες και συλλογικότητες κατοίκων.

Στην περίπτωση της Αθήνας και της Ανατρεπτικής Συμμαχίας, καθοριστικός ήταν ο ρόλος της Ανυπότακτης Αθήνας, ενός ενωτικού σχήματος της ριζοσπαστικής Αριστεράς, που παρότι δεν είχε εκλεγμένους δημοτικούς συμβούλους, είχε ενεργή παρουσία σε όλες τις μικρές και μεγάλες αντιστάσεις. Η Ανυπότακτη Αθήνα είχε ξεκινήσει από πολύ νωρίς -πριν το καλοκαίρι- να θέτει το ζήτημα της κοινής

εκλογικής παρέμβασης της ριζοσπαστικής – αντικαπιταλιστικής Αριστεράς στις εκλογές του Δήμου Αθηναίων, καλώντας τις άλλες δύο κινήσεις σε ανοιχτό διάλογο και συνεργασία, με επιμονή στην εκτίμηση ότι μια μαζική ενωτική πολιτική από τα αριστερά δημοτικά σχήματα μπορεί να διεκδικήσει ρόλο αντιπολίτευσης και έκφρασης των κινήματων και των αγώνων μέσα στο δημοτικό συμβούλιο και έξω από αυτό. Χωρίς την επιμονή σε αυτό το πολιτικό σχέδιο, δύσκολα θα υπήρχε αυτή η εκλογική-πολιτική συμμαχία στην Αθήνα και ούτε φυσικά θα είχε αυτό το αποτέλεσμα. Είναι εξοργιστικά αντιδημοκρατικό ότι με βάση τον καλπονοθευτικό νόμο Βορίδη, η Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα με ποσοστό 6.1% εκλέγει μόνο έναν (!) δημοτικό σύμβουλο στους 41.

Αυτό που αναδείχθηκε με emphaticό τρόπο είναι η δυνατότητα απεύθυνσης μιας μαζικής ριζοσπαστικής αριστερής πολιτικής στη συγκυρία αλλά και την ανάγκη να εκφραστεί ένας τέτοιος πόλος στο πολιτικό κενό που έχει αφήσει ο ΣΥΡΙΖΑ στα αριστερά του. Όσοι και όσες επιχειρήσαν να εκφράσουν μια τέτοια δυναμική στις αυτοδιοικητικές εκλογές το κατάφεραν αρκετά καλά, ενώ όπου επιχειρήθηκε μια στενή καταγραφή, όπως στην περιφέρεια Αττικής, τα αποτελέσματα ήταν κατώτερα της δυνατότητας.

Για να μπορέσουμε να ορθώσουμε αναχώματα στην κοινωνική λεηλασία της κυβερνητικής πολιτικής χρειάζομαστε μία Αριστερά με γνήσια ενωτική και ριζοσπαστική με μαζική απεύθυνση. Υπάρχει ένα κρίσιμο δυναμικό αγωνιστών-τριών που το τελευταίο διάστημα, με αποκορύφωμα τις διαδηλώσεις για το έγκλημα στα Τέμπη αλλά και αυτές τις μέρες δηλώνοντας την αλληλεγγύη του στην Παλαιστίνη κόντρα σε όλο τον εθνικό εσμό, επιμένει αγωνιστικά και στις τελευταίες κάλπες ένα σημαντικό τμήμα στήριξε τα ενωτικά ψηφοδέλτια της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Αυτός είναι ο τρόπος για να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για να μπορέσει να δημιουργηθεί ξανά ένας μαζικός-ορατός πόλος της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, που θα είναι χρήσιμο εργαλείο για τις μάχες που έρχονται.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Για το αποτέλεσμα των εκλογών της 8ης Οκτώβρη στην Καλλιθέα

Με 1.052 ψήφους και ποσοστό 3,57% (έναντι 768 και 1,96 αντίστοιχα το 2019) η Αριστερή Ανατρεπτική Δημοτική Κίνηση "Μια Πόλη στο Δρόμο" διατηρεί την έδρα της στο Δημοτικό Συμβούλιο Καλλιθέας και ενισχύει τις δυνάμεις της!

Χαιρετίζουμε τους Καλλιθεάτες και τις Καλλιθεάτισσες που μας στήριξαν και μας τίμησαν με την ψήφο τους. Που μας βοήθησαν να υπερβούμε τους φραγμούς που θέτει ο νόμος Βορίδη, οι οποίοι στόχο έχουν να αποτρέψουν την παρουσία των ενοχλητικών φωνών, όπως η "Μια Πόλη στο Δρόμο", στα δημοτικά συμβούλια.

Από τον Γενάρη η Καλλιθέα θα έχει καινούργια δημοτική αρχή, μετά την άνετη επικράτηση, από τον πρώτο γύρο, του κυρίου Ασκούνη. Δεν αναμένουμε κάποια ανατροπή στις αντιλαϊκές πολιτικές που εφαρμόζονται μέχρι σήμερα. Όπως γράφαμε και πριν τις εκλογές, τόσο ο κύριος Κάρναβος όσο και ο κύριος Ασκούνης, εφάρμοσαν και θα συνεχίζουν να εφαρμόζουν τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές των μνημονίων, της κυβέρνησης, του κεφαλαίου και της ΕΕ. Παραφράζοντας τον Καβάφη – βλάπτουν και οι δυο τους την Καλλιθέα το ίδιο!

Σε ό,τι μας αφορά, ως "Μια Πόλη στο Δρόμο", η έδρα μας στο Δημοτικό Συμβούλιο θα συνεχίσει να

αποτελεί βήμα για τα κινήματα της Καλλιθέας, τα "μάτια και τα αυτιά" των εργαζομένων, την "φωνή αυτών που δεν έχουν φωνή".

Ως "Μια Πόλη στο Δρόμο", θα συ-

νεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για να οργανώσουμε τις αντιστάσεις στις γειτονίες μας, για να κάνουμε την Καλλιθέα μια πόλη στο μπόι των ονείρων μας.

Να φυσήξει κόντρα για την πόλη, τη ζωή και το μέλλον που μας αξίζει

Οι εκλογές της Κυριακής 8/10 έφεραν ένα πολύ θετικό αποτέλεσμα για το "Φυσάει Κόντρα στη Αγία Παρασκευή" σε μια δύσκολη συγκυρία υποβάθμισης των ζώων μας από αυτούς που έχουν την οικονομική και πολιτική εξουσία. Το "Φυσάει Κόντρα" πέτυχε το υψηλότερο ποσοστό στην ιστορία του, και αναδείχθηκε σε μια σταθερή, αναγνωρίσιμη και σε ανοδική τροχιά δύναμη της πόλης. Παρά τη μείωση της συμμετοχής στην εκλογική διαδικασία, το "Φυσάει Κόντρα" αύξησε κατά περίπου 30% τις ψήφους του (φτάνοντας τις 987) και άγγιξε το 5%, με άνοδο δύο μονάδων από το 2019 υπερβαίνοντας τον κόφτη 3% του νόμου Βορίδη. Η άνοδος αυτή, εξασφαλίζει την εκπροσώπησή μας στο δημοτικό συμβούλιο με τον Παναγιώτη Αντωνίου. [...]

Όμως αυτές οι ψήφοι και αυτή η έδρα δεν σημαίνουν τίποτα αν δεν μεταφραστούν σε προτάσεις στο δημοτικό συμβούλιο, ψηφίσματα, ενημέρωση των κατοίκων, κινητοποιήσεις και αγώνες για νίκες στα ζητήματα που απασχολούν τις ζωές μας. Και εμείς έχουμε σκοπό αυτή τη στήριξη να αξιοποιηθεί στο 100%, όπως πράξαμε και μέχρι σήμερα. Θα συνεχίσουμε λοιπόν να παλεύουμε για την αποτροπή απολύσεων και ιδιωτικοποιήσεων στις δημοτικές υπη-

ρεσίες, για να έχουν όλα τα παιδιά μια θέση σε παιδικούς σταθμούς, για την προστασία του Υμηττού, για να γίνουν τα πρώην εκπαιδευτήρια Μακρή το 12ο δημοτικό σχολείο της πόλης, για την αποτροπή των πλειστηριασμών πρώτης κατοικίας και τη δημιουργία θεσμού κοινωνικής κατοικίας, για να γίνει το κτήμα Σιστοβάρη παιδικός σταθμός ή χώρος πολιτισμού και πάρκο, για να είναι ανοιχτοί οι αθλητικοί χώροι σε όλους τους πολίτες, για μια πόλη αντιφασιστική και συμπεριληπτική, για όλα αυτά που παλέψαμε τα προηγούμενα χρόνια και για τα οποία μίλησαμε προεκλογικά. Ξέρουμε καλά ότι αυτούς τους αγώνες δεν τους δίνουμε μόνοι και μόνες αλλά μαζί με τις συλλογικότητες της πόλης, τα σωματεία των εργαζομένων, τους συλλόγους γονέων και κατοίκων. [...]

Θεωρούμε σημαντικό ότι στις εκλογές αυτές ο μεγάλος ηττημένος είναι ο δήμαρχος Β. Ζορμπάς, η διοίκηση του οποίου ήταν ευθυγραμμισμένη με την κυβερνητική πολιτική και πήγε πολλά βήματα πίσω την πόλη μας. Η διαρκής απαξίωσή του προς τους συλλογικούς φορείς της πόλης κι ο διάχυτος αυταρχισμός του, με κορυφαίο παράδειγμα την καταστολή στην πλατεία του Αγ. Ιωάννη την άνοιξη του 2020, είναι βέβαιο ότι δεν θα μας λείψουν. Συμβάλαμε κι εμείς στην εκλογική του πτώση ερχόμενοι

πολλές φορές σε σύγκρουση μαζί του για διάφορα ζητήματα. [...]

Στη θέση του όμως βλέπουμε να αναδεικνύεται μια πολιτική δύναμη που τίποτα θετικό δεν έχει να φέρει για την πόλη μας, οι "Αλλάζουμε" του Γ. Μυλωνάκη. Οι "Αλλάζουμε" αναπαράγουν την ίδια λογική της νεοφιλελεύθερης και συντηρητικής διαχείρισης σε συμφωνία με την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας. Ο Γ. Μυλωνάκης ενώ εμφανίζεται ως κάτι ανεξάρτητο, καινούργιο και άφθαρτο, μόνο αυτό δεν είναι, καθώς η θητεία του στα δημοτικά ζητήματα έρχεται από παλιά. [...] Το χειρότερο όμως όλων είναι η επιμονή του Γ. Μυλωνάκη στην λειτουργία του δήμου με τη λογική του ιδιωτικού κέρδους και όχι με γνώμονα το καλό των κατοίκων: εμπλοκή ιδιωτών σε διάφορες δημοτικές λειτουργίες (πχ. συνεργασία με φροντιστήρια, Αμερικάνικο Κολλέγιο), ενοικίαση μέρους του κτήματος Σιστοβάρη για συνέδρια εταιρειών και ιδιωτική εκμετάλλευση (συνδυασμός επιχειρηματικότητας και πολιτισμού όπως ο ίδιος ομολόγησε σε δημόσια εκδήλωση), ενώ για το αθλητικό κέντρο στα Πευκάκια στοχεύει στην δημιουργία ενός επαγγελματικού υπερτοπικού αθλητικού κέντρου (master plan) αντί για μια αθλητική εγκατάσταση που να καλύπτει τις ανάγκες των κατοίκων και να εμπεριέχει πάρκο πρασίνου.

Σε συνδυασμό με τον νόμο Βορίδη, που δίνει υπερεξουσίες στον Δήμαρχο, και την λογική της ανάθεσης που έχει επιδείξει η παράταξη Μυλωνάκη δεν είναι αμελητέος ο κίνδυνος μιας διοίκησης που θα αποδειχθεί στην πράξη εξ' ίσου αντιδημοκρατική με τη διοίκηση Ζορμπά, με επιδίωξη για επικράτηση του ιδιωτικού κεφαλαίου παντού στην πόλη, αποκλείοντας τις ανάγκες των εργαζομένων, των κατοίκων και των φορέων τους. [...]

Το πιο σημαντικό για μας την επόμενη των εκλογών είναι ο κόσμος που μας στήριξε και φτάσαμε στο 5% αλλά και γενικότερα οι κάτοικοι της πόλης, να μη μείνουν θεατές. Αντίθετα τους καλούμε να δώσουμε από κοινού τους αγώνες για τα ζητήματα της πόλης αλλά και γενικότερα ενάντια στην υποβάθμιση των ζώων μας και να ορθώσουμε ανίστημα απέναντι στις ελαστικές μορφές εργασίας στο Δήμο, τις σχεδιαζόμενες ιδιωτικοποιήσεις δημοτικών υπηρεσιών και γενικά της διαρκούς υποχρηματοδότησης της αυτοδιοίκησης από κυβέρνηση και ΕΕ. Με αυτό θα καταπιαστούμε τον επόμενο καιρό και σε θέλουμε μαζί μας. Να χτίσουμε μαζί μια πόλη στην οποία θα μας αρέσει να ζούμε και μια κοινότητα αλληλεγγύης και αγώνα που δεν θα αφήσει καμία και κανέναν μόνο του.

*Από την ανακοίνωση του «Φυσάει Κόντρα» μετά τις εκλογές της 8/10

ΑΤΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

«Η παρουσία μας στα κινήματα της πόλης και στο δημοτικό συμβούλιο απέδωσε καρπούς»

Της Μαρίας Κέκη,
επικεφαλής της Πόλης Ανάποδα
και δημοτικής συμβούλου

Ας ξεκινήσουμε από το σημαντικό, δηλαδή ότι πετύχαμε ένα εκλογικό αποτέλεσμα που μας έκανε χαρούμενες και δεν αναφέρομαι μόνο στα μέλη μας αλλά και σε ένα σημαντικό κομμάτι της κοινωνίας της Θεσσαλονίκης. Μέσα σε μια δύσκολη συγκυρία,

που κυριαρχεί η απογοήτευση και ο ατομισμός, καταφέραμε με την Πόλη Ανάποδα να τριπλασιάσουμε το ποσοστό μας και να πετύχουμε τους βασικούς στόχους μας. Παράλληλα αποτυπώθηκε και μια τεράστια καταδίκη στην αποτυχημένη διοίκηση του κ. Ζερβά και μια μεγάλη ήττα της ακροδεξιάς.

Στην συνέλευση που πραγματοποιήσαμε μια εβδομάδα μετά τις εκλογές για τον απολογισμό των εκλογικών αποτελεσμάτων

έγινε μια πλούσια συζήτηση από την οποία προέκυψαν βασικά πολιτικά συμπεράσματα. Αρχικά, το πιο σημαντικό στοιχείο απολογισμού είναι ότι τα τέσσερα προηγούμενα χρόνια η παρουσία μας στα κινήματα της πόλης αλλά και στο Δημοτικό Συμβούλιο απέδωσε καρπούς. Η αδιάκοπη λειτουργία μας ως ένα τοπικό σχήμα με συχνές διαδικασίες, η επαφή μας με τον κόσμο που αγωνίζεται στις γειτονιές και ο ρόλος μας ως δημοτική παράταξη να δημιουργούμε γεγονότα και νίκες στο Δημοτικό Συμβούλιο είναι μια συνταγή επιτυχίας που πρέπει να την αναβαθμίσουμε.

Παράλληλα, κομβικό στοιχείο αποτελεί και το Ανάποδα Πρόγραμμα που δημιουργήθηκε από τα κάτω και δημοκρατικά για να αποτυπώσει τις ανάγκες μας να ζήσουμε με αξιοπρέπεια σε μια δύσκολη καθημερινότητα. Η τεκμηριωμένες θέσεις και ο χαρακτήρας του ως ένα πρόγραμμα διεκδίκησης που θα δοκιμαστεί και από την θέση της αντιπολίτευσης κατάφερε να μετατοπίσει αρκετά την προεκλογική συζήτηση και να μας φέρει σε καλύ-

τερες θέσεις μάχης την επόμενη ημέρα.

Όμως στις εκλογές τον πιο σημαντικό ρόλο διαδραματίζουν και οι εκλογικές καμπάνιες και η Πόλη Ανάποδα κατάφερε με πενιχρά μέσα, βασισμένη μόνο στις δυνάμεις των φίλων, μελών και υποψηφίων της να οργανώσει μια πολύ μεγάλη εκστρατεία που μετέδωσε το μήνυμά μας σε κάθε γειτονιά. Κορύφωσή της ήταν το Ανάποδο Φεστιβάλ, όπου για τέσσερις μέρες διεξήγαμε συναυλίες και εκδηλώσεις σε όλα τα δημοτικά διαμερίσματα της πόλης, με μεγάλη επιτυχία.

Τέλος μπορεί να μην καταφέραμε να σπάσουμε την αποχή, ούτε να πείσουμε να μας ψηφίσει το πλειοψηφικό κομμάτι της κοινωνίας που δεν βρίσκει σπίτι να νοικιάσει, δεν έχει μέσο να μετακινηθεί, πνίγεται από το τσιμέντο και τα σκουπίδια. Όμως αυτό είναι και το μεγάλο στοίχημα της επόμενης πενταετίας, να βρεθούμε με αυτόν τον κόσμο και να τον πείσουμε πως οι συλλογικοί αγώνες κερδίζουν, πως αξίζει να ζούμε σε αυτή την πόλη και μαζί μπορούμε να την αλλάξουμε.

Η Πόλη Αλλιώς κατάφερε μια σπουδαία νίκη

Μετά από μια ...αλλιώτικη προεκλογική παρέμβαση υπόδειγμα πολιτικού ήθους και αξιοπρέπειας -με ποσοστό 9,04%, διπλάσιες ψήφους συγκριτικά με τις εκλογές του 2019 και 3 έδρες στο δημοτικό συμβούλιο- η ΠΟΛΗ ΑΛΛΙΩΣ κατάφερε μια σπουδαία νίκη. Μια νίκη κόντρα στην γραφειοκρατία, τα οικονομικά και αντιδημοκρατικά εμπόδια του επαίσχυντου νόμου Βορίδη, την απογοήτευση, την αποσιώπηση από τα ΜΜΕ, τις μυλόπετρες ενός ισόβιου καθεστώτος που πλανάται καταθλιπτικά πάνω από την πόλη μας. [...]

Δεν ενοχλήσαμε με μηνύματα, σταυρωμένα ψηφοδέλτια, υποκλέπτοντας τα προσωπικά

δεδομένα των γειτόνων μας και υποτιμώντας την νοημοσύνη τους. Σταθήκαμε απέναντι και μακριά από την αστική πολιτική των ατομικών φιλοδοξιών και επιδιώξεων, των προσωποπαγών σχημάτων και των επαγγελματιών της πολιτικής. Υπερασπιστήκαμε μια αντίληψη που προκρίνει την δημοκρατική-συλλογική λειτουργία με βάση την γενική συνέλευση, την κατάργηση των ιεραρχιών και της λογικής της ανάθεσης. Μια αντίληψη που βάλλει ευθέως και εμπράκτως κατά του δημαρχοκεντρικού μοντέλου που επικρατεί στην κατ'εμφημισμόν τοπική Αυτοδιοίκηση, του παραγοντισμού και της εξάρτησης από κομματικές ή επιχειρηματικές λογικές και συμφέροντα.

Δυστυχώς το καθεστώς βγαίνει ακόμη πιο ενισχυμένο από την εκλογική μάχη στηριγμένο από ευρύτερο φάσμα της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας. Όμως είμαστε απέναντί τους και είμαστε εδώ! Η μάχη για την ανατροπή θα δοθεί κυρίως εκτός του απολύτως ελεγχόμενου τοπικού κράτους, στην συμμετοχή και στους αγώνες των ίδιων των πολιτών μέσα από τα δικά τους «συμβούλια» κι επιτροπές

Δεκάδες φίλοι και φίλες, καινούργιοι φίλοι, άνθρωποι της δουλειάς και του αγώνα δώσαμε σε συντροφικό, κλίμα και με ενθουσιασμό την εκλογική μάχη, με εξορμήσεις, εκδηλώσεις, συσκέ-

ψεις, γλέντια(!), με πλατιά απεύθυνση στους εργαζόμενους και τη νεολαία, στις γειτονιές της πόλης.

Η επιτυχία της ΠΟΛΗΣ ΑΛΛΙΩΣ ήταν από τις λίγες «μικρές πυγολαμπίδες» ελπίδας στα σκοτάδια της εποχής μας. Ευχαριστούμε γι' αυτό από καρδιάς όσες και όσους μας εμπιστεύθηκαν με την ψήφους για να συνεχίσουμε τον αγώνα μας μέσα κι έξω από το δημοτικό συμβούλιο και πάντα με την ενεργή συμμετοχή των συμπολιτών και συμπολιτισσών μας. [...]

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Μια αρκετά αισιόδοξη εικόνα

Του Δημήτρη Αδαμόπουλου, μέλους συντονιστικού «Συμμαχία για την Ανατροπή στο Μαρούσι», ΠΣ Αναμέτρησης

Παρατηρώντας τα αποτελέσματα των αυτοδιοικητικών εκλογών, μπορούμε να συμπεράνουμε πως και στους δύο βαθμούς αυτοδιοίκησης η ΝΔ κατάφερε να εξασφαλίσει πλειοψηφικά ποσοστά στο μεγαλύτερο μέρος της επικράτειας, να διατηρήσει τις τάσεις που καταγράφηκαν στις εθνικές εκλογές, διευρύνοντας τα επίπεδα επιρροής στις τοπικές κοινωνίες και ταυτόχρονα να εξασφαλίσει σε σημαντικό

βαθμό την πολιτική συνέχεια από την κεντρική στην αποκεντρωμένη διοίκηση. Το αποτέλεσμα αυτό εξασφαλίστηκε σχεδόν εξ ολοκλήρου από τη πρώτη Κυριακή των εκλογών. Αντίθετα, στο δεύτερο γύρο παρατηρήθηκε μια ευρεία συσπείρωση δυνάμεων ενάντια στις επίσημες υποψηφιότητες της ΝΔ τόσο σε επίπεδο δήμων όσο και περιφερειών, γεγονός που οδήγησε σε μια σημαντική ήττα της κυβέρνησης στους δύο μεγαλύτερους δήμους της χώρας, σε περιφέρειες όπως η Θεσσαλία, αλλά και στην επικράτηση νυν δημάρχων στους οποίους επιτέθηκε η ΝΔ όπως στην Πάτρα και το Χαλάνδρι. Γίνεται εμφανές πως η αλαζονική στάση της κυβέρνησης -κυρίως το μεσο-

διάστημα μεταξύ των δύο καλπών-, η σύνδεση των χρηματοδοτήσεων των δήμων και περιφερειών με την επικράτηση των υποψηφίων της, αλλά και η πραγματικότητα των πεπραγμένων των καταστροφικών διαχειρίσεων που είχαν οι πρώην δήμαρχοι ή περιφερειάρχες, οδήγησαν σε μια καταφανή αντι-ΝΔ ψήφο, που αποτελεί πλήγμα στη παντοκρατορία της κυβέρνησης Μητσοτάκη και των πολιτικών της επιλογών. Σημαντικά ενισχυμένο εμφανίζεται τόσο το ΠΑΣΟΚ, που με ένα ανανεωμένο στελεχιακό δυναμικό και βελτιωμένη σύνδεση με τις τοπικές κοινωνίες, κατάφερε να συσπειρώσει το μεγαλύτερο μέρος της αντίκυβερνητικής ψήφου, όσο και το ΚΚΕ, που

αύξησε τον αριθμό των δήμων που πλέον διοικεί, έχοντας ως παράδειγμα αυτό της Πάτρας αλλά και τη βελτιωμένη κατά τόπους φυσιογνωμία του. Αντίθετα, ο ΣΥΡΙΖΑ εμφανίστηκε στις αυτοδιοικητικές εκλογές αποδυναμωμένος, χωρίς σχέδιο και ουσιαστική πολιτική πρόταση, καταλήγοντας να μετράει περισσότερες τρίτες παρά δεύτερες θέσεις ή ακόμα και να μην έχει υποψηφίους σε περιοχές, παίρνοντας την επιλογή να στηρίξει υποψηφίους του ΠΑΣΟΚ. Η προσπάθεια να εμφανιστεί επικοινωνιακά ως μέρος των "νικητών" πάσχει πολιτικά, μιας και η εσωτερική του κρίση λειτουργεί αποσπασματικά όπως αποτυπώθηκε και στις κάλπες, ενώ η απουσία πολιτικής στρατηγικής και γείωσης με τις τοπικές κοινωνίες δεν καλύφθηκε από την εκλογή της νέας ηγεσίας.

Ταυτόχρονα, πρέπει να σημειώ-

Μαρούσι: Η "Συμμαχία για την Ανατροπή" πέτυχε μια πολύ σημαντική εκλογική επιτυχία

Ειδικότερα στο Μαρούσι, η «Συμμαχία για την Ανατροπή» πέτυχε μια πολύ σημαντική εκλογική επιτυχία (9,8% και 3 έδρες), η οποία εδράζεται τόσο στη παραπάνω στρατηγική κατεύθυνση και βηματισμό που περιεγράφηκε παραπάνω, όσο και στο θαρρετό βήμα ενότητας ιστορικών δημοτικών κινήσεων με πολύχρονη παρέμβαση στη πόλη (Ενότητα, Ανατροπή & Έργο για το Μαρούσι και Εκτός των Τειχών) αλλά και ανεξάρτητων δημοκρατικών πολιτών που αντιπαρήλθαν τις διαφωνίες τους και στρατεύτηκαν κάτω από ένα πολυσυλλεκτικό συνδυασμό στη βάση ενός κοινού προγράμματος. Η ενότητα αυτή αναπέρωσε ελπίδες και προσδοκίες σε μερίδα των κατοίκων που βιώνουν την υποβάθμιση της πόλης, ανεξάρτητα από πολιτικές - κομματικές προτιμήσεις. Το γεγονός αυτό αποτελεί κατάκτηση που πρέπει να περιφρουρηθεί με κάθε θυσία στο μέλλον. Επίσης, τόσο η επικεφαλής, όσο και τα στελέχη του συν-

δυασμού, έχουν αναγνωρισimότητα, συνεπή διαχρονική αυτοδιοικητική παρουσία και αγωνιστική προσφορά, εμπνέοντας αξιοπιστία και εμπιστοσύνη διαθέτοντας γνώση των προβλημάτων και προτάσεις για τη λύση τους. Επίσης η αναβαθμισμένη νεολαιίστικη παρουσία προσέδωσε ένα έντονο στίγμα ανανέωσης και προοπτικής για το μέλλον.

Η επόμενη μέρα φέρνει αναβαθμισμένες ευθύνες για τη Συμμαχία, ώστε να πετύχουμε παλεύοντας για ένα Μαρούσι βιώσιμο για τους κατοίκους του, με περισσότερο πράσινο και ελεύθερους δημόσιους χώρους και όχι πεδίο ασέλγειας του κατασκευαστικού κεφαλαίου και των υπερτοπικών χρήσεων, μια πόλη που η δημοκρατία, η ισότητα και η αλληλεγγύη θα πρυτανεύουν. Κρίσιμοι παράγοντες αποτελούν η διασφάλιση της ενότητας και της συλλογικής δημοκρατικής λειτουργίας του συνδυασμού μας με τη διεύρυνση της συμμετοχής σε αυτόν όσων συμφωνούν με τις θέσεις μας

και επιθυμούν να αγωνιστούν για το Μαρούσι, η εμπάθυνση και περαιτέρω επεξεργασία των θέσεων μας, η συνεχής εμπάθυνση και περαιτέρω επεξεργασία των θέσεων μας, η αντιμετώπιση των προβλημάτων της νεολαίας που πλήττονται από την ανεργία την επισφάλεια και την αύξηση των ενοικίων, η ενθάρρυνση συμμετοχής των δημοτών στις διαδικασίες του συνδυασμού σε αντίθεση με την αντίληψη της ανάθεσης, η ουσιαστική - αγωνιστική και διεκδικητική αντιπολίτευση μέσα και έξω από το δημοτικό συμβούλιο, η αναβαθμισμένη συμμετοχή στα ανώτερα συνδικαλιστικά όργανα (ΠΕΔΑ) και επιτροπές (αν εκλεγούμε σε αυτές), καθώς και οι διαδημοτικές συνεργασίες. Τα παραπάνω θα κρίνουν σε μεγάλο βαθμό την επόμενη περίοδο την ουσιαστική πολιτική και οργανωτική εξέλιξη της Συμμαχίας και τη δυνατότητά της να αναβαθμίσει τόσο τη παρέμβασή της στο Μαρούσι όσο και τη γείωσή της στις συνειδήσεις των κατοίκων.

«Ανάγκη να ανατρεπτική»

Του Βασίλη Μηνακάκη

Το πεντάμηνο Μάιος-Οκτώβριος, με τις εκλογικές αναμετρήσεις του, προσφέρεται για την εξαγωγή χρήσιμων συμπερασμάτων. Αρκεί η περίοδος αυτή να ιδωθεί «πέρα από τη σκόνη του βραχείου χρόνου» - στο σύνολο και την ενότητά της, όχι επιλεκτικά ή με βάση επιμέρους στοιχεία (π.χ. ήττα Μπακογιάννη).

Ένα από αυτά είναι ότι ζούμε σε εποχή που ο καπιταλισμός και οι κυβερνήσεις του -της ΝΔ, εν προκειμένω-, έχοντας ως σημαία τα συμφέροντα του κεφαλαίου και το πλαίσιο της ΕΕ εξορμούν και θα εξορμούν απέναντι στον κόσμο της εργασίας, το περιβάλλον, τις ελευθερίες με την ίδια δολοφονική μανία με την οποία τα βομβαρδιστικά και τα τανκς του κράτους του Ισραήλ εξορμούν εναντίον των Παλαιστινίων. Η καταστροφική τους μανία αποτυπώνεται στα κύματα ακρίβειας και ελαστικής εργασίας, πολέμων και προσφυγιάς, πλημμυρών και πυρκαγιών, καταστολής και ψηφιακής επιτήρησης-χειραγώγησης.

Εντός αυτού του πλαισίου, τα περιθώρια για «ενδιάμεσες λύσεις», win win πειράματα, ξαναζεσταμέ-

ΑΤΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

για την ριζοσπαστική Αριστερά

σουμε το υψηλό ποσοστό αποχής και στους δύο γύρους. Ο συνδυασμός της κόπωσης του εκλογικού σώματος μετά από τις δύο βουλευτικές εκλογικές αναμετρήσεις του καλοκαιριού, η αποπολιτικοποίηση της συζήτησης σε σχέση με τα θέματα της τοπικής αυτοδιοίκησης και η τεχνοκρατική αντίληψη διαχείρισης των τοπικών ζητημάτων, ο προσωποκεντρισμός, οι μειωμένες δυνατότητες άσκησης πολιτικής σε αυτοδιοικητικό επίπεδο και οι υπερεξουσίες της κεντρικής διοίκησης, οδήγησαν στην απαξίωση της διαδικασίας. Τέλος, έχει σημασία να τονίσουμε πως αποδείχθηκε στη πράξη η αντιδημοκρατικότητα και η καλπονοθευτική λογική του ν. Βορίδη. Τόσο το όριο του 3% (όπου σε πολλές περιπτώσεις ήταν μεγαλύτερο λόγω των μειωμένων εδρών στα συμβούλια) όσο και η εκλογή δημάρχου/περιφερειάρχη

με ποσοστό 43% δημιούργησαν ένα συνδυασμό όπου και η εκπροσώπηση και η συμμετοχή στη διαδικασία ήταν ιδιαίτερα δύσκολες, κοστοβόρες με αποτέλεσμα αποκλεισμούς σχημάτων, ενώ αποδείχθηκε στη πράξη πως το 43% δεν έχει καμία άλλη πολιτική λογική πέρα από το να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα της κυβέρνησης.

Σε μια πιο ειδική ανάγνωση που αφορά τα αποτελέσματα του χώρου της ριζοσπαστικής αριστεράς σε επίπεδο δημοτικών εκλογών, μπορούμε να αναγνωρίσουμε πως συνολικά προκύπτει μια αρκετά αισιόδοξη εικόνα. Μια σειρά από προϋπάρχοντα και γειωμένα σχήματα (Θεσσαλονίκη, Αγ. Παρασκευή, Νεάπολη/Συκιές, Ν. Σμύρνη κ.α.) καθώς και νέες ενωτικές προσπάθειες και συνεργασίες (πχ Αθήνα, Μαρούσι, Βύρωνα) πέτυχαν πολύ σημαντικά εκλογικά απο-

τελέσματα, πολλαπλασιαστικά των προηγούμενων τόσο ποσοστιαία όσο και σε απόλυτο αριθμό ψήφων. Αποδείχθηκε στη πράξη πως μια αυτοδιοικητική στρατηγική που βασίζεται σε πραγματική ανάλυση των τοπικών ζητημάτων, που μιλάει ανοιχτά και με μια φρέσκια φυσιογνωμία και αισθητική για τα προβλήματα, τις λύσεις που προτείνει, και συνολικά για ένα εναλλακτικό σχέδιο για την εκάστοτε πόλη, εκφράζοντας σε μεγάλο βαθμό τοπικά κινήματα και αγώνες μιας και ήταν σώμα αυτών, αμφισβητώντας ανοιχτά το κυρίαρχο αφήγημα και αναδεικνύοντας τις αιτίες των παθογενειών και τα αποτελέσματα των αστικών πολιτικών, μπορεί να πετύχει σημαντικές νίκες, να βρει ανοιχτά αυτιά και να συνομιλήσει αδιαμεσολάβητα με τους κατοίκους, όπως και να αποτελέσει αξιόπιστη εναλλακτική.

Ταυτόχρονα, αυτή η στρατηγική πέτυχε τον απεγκλωβισμό του αριστερόστροφου εκλογικού κοινού από τις διαχειριστικές και ενσωματωμένες πολιτικές προτάσεις του ΣΥΡΙΖΑ, δίνοντας διέξοδο έκφρασης στη κάλπη σε κόσμο που έχει στραμμένο το βλέμμα του αριστερά. Προφανώς η παραπάνω εικόνα δεν είναι καθολική, ούτε διαπερνά οριζόντια τα σχήματα της μαχόμενης αριστεράς. Για ακόμα μια εκλογική αναμέτρηση, φάνηκαν τα όρια της στείρας αντικαπιταλιστικής κριτικής, των αποκλεισμών, της θεωρίας του τοπικού κράτους και της διατήρησης μιας ιδεολογικής καθαρότητας που αποφεύγει να αντιπαρεταθεί με τις αντιφάσεις της και τη φοβικότητα να συνομιλήσει με ευρύτερα ακροατήρια και να απευθυνθεί στο σύνολο του κόσμου της αριστεράς.

οικοδομηθεί με όρους μαζικούς, μια αντικαπιταλιστική γραμμή και πρακτική»

νες σοσιαλδημοκρατικές σούπερ ή επιλογές «μικρότερου κακού» είναι πρακτικά ανύπαρκτα. Το απέδειξε η κυβέρνηση της ΝΔ, η οποία σε προεκλογική περίοδο προώθησε το εργασιακό τερατούργημα Γεωργιάδη και εισέπραξε το αποτέλεσμα του β' ως «μήνυμα για να επιταχύνει το μεταρρυθμιστικό [διάβαζε αντιλαϊκό] της πρόγραμμα». Το απέδειξε ο Δούκας, σπεύδοντας λίγο μετά τη νίκη του να δηλώσει ότι δεν θα ακυρώσει τις πλέον κρίσιμες επιλογές Μπακογιάννη. Το απέδειξε ο ΣΥΡΙΖΑ που, αφού μετέτρεψε το «όχι» του δημοψηφίσματος σε μνημόνια, κατέληξε με τη συστημική του αντιπολίτευση και να καταποντιστεί και να στρώσει τον δρόμο στη ΝΔ και να αλωθεί από έναν υμνητή της επιχειρηματικότητας. Το αποδεικνύει και η τεράστια αποχή, η οποία τροφοδοτείται τόσο από τη δυσανεμία απέναντι στην άθλια κοινωνική πραγματικότητα και την απαξίωση του κυρίαρχου πολιτικού συστήματος (θεσμοί, κόμματα κ.λπ.) όσο και από την απουσία μιας ελκτικής αντικαπιταλιστικής εναλλακτικής, που θα καταγράφεται στο πεδίο των ιδεών, της πολιτικής, της κινηματικής πράξης, της στρατηγικής στόχευσης.

Αν κάτι αναδεικνύουν τα παραπάνω είναι ακριβώς η ανάγκη να οικοδομηθεί με όρους μαζικούς μια ανα-

τρεπτική αντικαπιταλιστική γραμμή και πρακτική – η μόνη που μπορεί να αντιπαρεταθεί αποτελεσματικά στις ερπύστριες του σύγχρονου καπιταλισμού, της ΕΕ, των αστικών κυβερνήσεων, των πολέμων, των περιβαλλοντικών καταστροφών, του ακροδεξιού-φασιστικού εσμού, να διεκδικήσει και να επιβάλει λύσεις προς όφελος των εργαζομένων και των νέων τόσο άμεσα, στην καθημερινότητα όσο και μακροπρόθεσμα. Η διατύπωση, βέβαια, μιας γραμμής και μόνο, χωρίς γείωση σε εργασιακού χώρους και γειτονιές και στην αγωνιστική κίνηση των μαζών, χωρίς διαμόρφωση μετωπικών φορέων που την υπηρετούν, χωρίς αξιακό-θεωρητικό πλαίσιο που θα την τροφοδοτεί και το το νεύρο της κομμουνιστικής χειραφέτησης που θα την εμπνέει είναι αδύνατο να κλονίσει την αστική κυριαρχία και τις κυβερνήσεις του κεφαλαίου.

Τα αποτελέσματα των δημοτικών-περιφερειακών εκλογών δείχνουν ότι το «στοίχημα» αυτό μπορεί να κερδηθεί. Παρά τις διαφορές τους, τα σχήματα που κατήλθαν στον εκλογικό στίβο με ταυτότητα ριζοσπαστική, αντιδιαχειριστική, αντίθεσης στην πολιτική του κεφαλαίου και την ΕΕ σε τοπικό και κεντρικό επίπεδο συγκέντρωσαν μια όχι ευκαταφρόνητη υποστήριξη.

Φυσικά το πολύ πρόσφατο σοκ των εκλογών του Ιουνίου δεν επιτρέπει πανηγυρισμούς ούτε φρούδες ελπίδες πως αρκούν η δυσανεμία από τις πλημμύρες ή τον μεγάλο περίπατο, π.χ., και κάποιοι αγώνες για να αντιστραφεί ο ρους των πραγμάτων για την αντικαπιταλιστική αριστερά. Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που τα πλήγματα που δέχθηκε η ΝΔ στον β' γύρο δεν σηματοδοτούν σοβαρό κλονισμό της πολιτικής πρωτοκαθεδρίας της – ειδικά όταν «απέναντί» της έχει τον συστημικό ΣΥΡΙΖΑ (με ή χωρίς Κασσελάκη), το ΠΑΣΟΚ και τα ακροδεξιά και φασιστικά μορφώματα.

Πλέον είναι φανερό ότι ένα νέο τοπίο έχει διαμορφωθεί. Τα κοινωνικά και περιβαλλοντικά προβλήματα θα οξύνονται, τα τύμπανα του πολέμου θα ηχούν πιο συχνά, τα πλήγματα στις ελευθερίες θα πολλαπλασιάζονται. Αυτή θα είναι η πολιτική των «πάνω» και φυσικά της ΝΔ, ακόμη κι αν στις εκλογές προσέρχεται το 50% ή και 30% των ψηφοφόρων – τους αρκεί για να εκλέγουν κυβερνήσεις ή δημάρχους που θα προωθούν την πολιτική τους. Ταυτόχρονα θα εντείνονται οι διεργασίες-αναζητήσεις στον κόσμο που ασφυκτιά και μάχεται για μια άλλη κατεύθυνση με βάση τις ανάγκες του. Τέλος, θα εντείνεται

το ερώτημα αν και ποια Αριστερά χρειάζεται – ερώτημα που διαπερνά τόσο τον κόσμο των εντός κι εκτός κοινοβουλίου δυνάμεων που μιλούν στο όνομα της Αριστεράς όσο και ένα διάσπαρτο δυναμικό αγωνιστών του κινήματος. Η καταφυγή στο «αποκούμπι» του ΚΚΕ ούτε τις «ανάσες» που υπόσχεται ο Περισσός μπορεί να εξασφαλίσει (αρκεί να σκεφτεί κανείς τη σύμβαση που υπέγραψε το Συνδικάτο Οικοδόμων για ημερομίσθιο 27 ευρώ μόνο!) ούτε αποτελεί πραγματικά χρήσιμη για τον λαό και απειλητική για το σύστημα επιλογή. Το ίδιο αναποτελεσματικό είναι ένα συνονθύλευμα που θα περιλαμβάνει από τους αντικασιελακικούς του ΣΥΡΙΖΑ, το ΜΕΡΑ25 και τη ΛΑΕ (δυνάμεις διαχειριστικές στην καλύτερη περίπτωση) έως τη ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική Αριστερά, καταπίνοντάς της και ακυρώνοντας τον δικό της δρόμο, τη στιγμή που είναι πιο αναγκαίος από ποτέ και που η δυνατότητες να «περπατηθεί» μαζικά από εργαζόμενους και νέους παραμένουν ενεργές ή και αυξημένες. Ίσως φαίνεται δύσκολος αυτός ο δρόμος, είναι όμως πολύ πιο χρήσιμος και συναρπαστικός από αναπαλαιώσεις λογικών και πρακτικών οι οποίες ιστορικά έχουν αποτύχει όχι μία αλλά πολλές φορές.

Νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Δικαιώθηκαν οι απολυμένοι εργαζόμενοι στη «Μαλαματίνα»

Μια δικαστική δικαίωση είχαν οι απολυμένοι εργαζόμενοι της οιοποιίας «Μαλαματίνα». Το Μονομελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης έκρινε, με την υπ' αριθμόν 13096/2023 απόφασή του, παράνομες τις προσλήψεις στις οποίες προχώρησε η ιδιοκτησία της εταιρίας με σκοπό να δημιουργήσει απεργοσπαστικό μηχανισμό και να συνεχίσει τη λειτουργία της. Την ώρα που οι απεργοί εργαζόμενοι ήταν σε νόμιμες κινητοποιήσεις στις εγκαταστάσεις της οιοποιίας, στο Καλοχώρι Θεσσαλονίκης, η εταιρεία έκανε τις προσλήψεις προσπαθώντας να κάνει μια ολοκληρωτική επίδειξη δύναμης απέναντι στους εργαζόμενους. Αντί να επαναπρολάβει τους απολυμένους, προχώρησε σε προσλήψεις απεργοσπαστών. Αυτές οι προσλήψεις ήταν που κρίθηκαν παράνομες.

Αυτή η απόφαση δεν είναι μια απλή δικαίωση για τους απολυμένους εργαζόμενους της «Μαλαμα-

τίνα». Είναι μια πρώτη μικρή νίκη για όλους τους εργαζόμενους. Είναι η δικαίωση ενός αγώνα που έγινε μεγάλη προσπάθεια να απαξιωθεί. Ενός αγώνα που βρήκε απέναντί του την κυβέρνηση και τα ΜΑΤ που συντάχθηκαν με την εργοδοσία. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο υπουργός Εργασίας Αδ. Γεωργιάδης, θυμίζοντας εποχές Λάσκαρη (υπουργός εργασίας της ΝΔ στα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης που αντιμετώπισε πολύ σκληρά τους μεγάλους εργατικούς αγώνες της εποχής), χρησιμοποίησε το παράδειγμα των απεργών της «Μαλαματίνα» για να δικαιολογήσει τις απόψεις του και προθέσεις του να ποινικοποιησθε το πιο μεγάλο εργατικό δικαίωμα. Αυτό της απεργίας.

Το Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης καλεί τον υπουργό να ζητήσει συγγνώμη από τους εργαζόμενους. Αυτό θα ήταν μια ηθική δικαίωση όμως εκείνο που έχει σημασία

είναι με βάση αυτή την απόφαση να μάθουν όλοι οι εργαζόμενοι ότι κανένας αγώνας δε χάνεται εκ των προτέρων και κυρίως ότι είμαστε σε μια περίοδο που πρέπει να απαντήσουμε στην κυβέρνηση όσο το δυνατόν πιο μαχητικά και αγωνιστικά. Οι αγώνες είναι που μπορούν να κάνουν τις ρωγμές που φάνηκαν στις πρόσφατες αυτοδιοικητικές εκλογές, τσακίσματα της πολιτικής λιτότητας και αφαίρεσης εργατικών δικαιωμάτων που εφαρμόζει η κυβέρνηση. Να την σακατέψουν και να βάλουν τις προϋποθέσεις για την ανατροπή της.

Η απόφαση δικαιώνει και όλους όσους στάθηκαν αλληλέγγυοι στον αγώνα των εργαζομένων. Συνδικάτα, Ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα ακόμη και φεμινιστικές συλλογικότητες όπως η Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη, έδειξαν ότι η μεγάλη δύναμη των από κάτω είναι ο μαζικός μαχητικός αγώνας και η αλληλεγγύη του ένα στον άλλο.

Απεργία στην Τράπεζα Πειραιώς

Απεργιακή κινητοποίηση πραγματοποιήσαν τη Δευτέρα 30 Οκτώβρη οι εργαζόμενοι στην Τράπεζα Πειραιώς. Οι εργαζόμενοι αποφάσισαν να απαντήσουν μαζικά στο εκβιαστικό για αυτούς πρόγραμμα «εθελούσιας εξόδου». Πρόγραμμα που στην ουσία υποκρύπτει τις μαζικές απολύσεις που στοχεύει και κάνει η εργοδοσία της τράπεζας.

Στο πλαίσιο της απεργίας πραγματοποιήθηκε μαζική συγκέντρωση στα κεντρικά γραφεία της διοίκησης της Τράπεζας Πειραιώς στην Αθήνα. Κινητοποιήσεις όμως πραγματοποιήθηκαν και σε πόλεις της περιφέρειας.

Ο στόχος της εργοδοσίας να μειώσει το προσωπικό που εργάζεται στην τράπεζα έχει να κάνει με την απόφαση της τράπεζας να αυξήσει ακόμη περισσότερο τα κέρδη της. Μάλιστα η τράπεζα προχωράει αρκετά εκβιαστικά αυτό το πρόγραμμα καθώς της δήθεν εθελούσιας εξόδου είχε προηγηθεί η παρουσίαση του νέου μοντέλου λειτουργίας των καταστημάτων της Τράπεζας. Μοντέλο που άφηνε χωρίς ρόλο πολλούς εργαζόμενους της τράπεζας, σπρώχνοντας έτσι αυτούς τους εργαζόμενους να αποδεχθούν την εθελούσια έξοδο. Ο εκβιασμός συνοδεύτηκε και από την απειλή αλλαγής του Οργανισμού Προσωπικού και αμφισβήτησης δικαιωμάτων που έχουν εδώ και δεκαετίες οι εργαζόμενοι στην Πειραιώς.

Αν περάσει η νέα μείωση του προσωπικού θα κάνει ακόμη μεγαλύτερη και ανυπόφορη την εντατικοποίηση και την πίεση που δέχονται οι εργαζόμενοι τα τελευταία χρόνια. Για αυτό το λόγο απαιτείται η καθολική συμμετοχή των εργαζομένων στον αγώνα ενάντια στα σχέδια της τράπεζας.

Κινητοποιήσεις στη Δομή «ΝΕΦΕΣ»

Σε κινητοποιήσεις βρίσκονται το τελευταίο διάστημα οι 27 εργαζόμενοι στη Δομή Ψυχικής Υγείας «ΝΕΦΕΣ». Οι κινητοποιήσεις καλούνται από το Κλαδικό Σωματείο Προσωπικού Ιδιωτικών Κλινικών, Γηροκομείων, Εργαστηρίων, Διαγνωστικών Κέντρων και Συναφών Χώρων Αθήνας με στόχο να καταβληθούν στους εργαζόμενους τα δεδουλευμένα τους.

Οι εργαζόμενοι είναι απλήρωτοι για την εργασία που πρόσφεραν από τον Αύγουστο του 2022 έως τον Αύγουστο του 2023. Τον Αύγουστο του 2022 διακόπηκε η χρηματοδότηση της δομής από

το Υπουργείο Υγείας. Οι εργαζόμενοι –όπως και οι ασθενείς– βρέθηκαν στη μέση της αντιπαράθεσης ανάμεσα στο Υπουργείο Υγείας και τον Διαχειριστή της Δομής, μιας αντιπαράθεσης που οδηγούσε με βεβαιότητα στο κλείσιμο της μονάδας και την οριστική απώλεια των μισθών και της εργασίας. Οι εργαζόμενοι ΔΕΝ εγκατέλειψαν τη Δομή και τους ασθενείς. Δεν παραιτήθηκαν από την εργασία, κράτησαν ουσιαστικά μόνοι τους ανοιχτή τη μονάδα αποδεικνύοντας στην πράξη ποιος νοιάζεται πραγματικά για τους ασθενείς.

Η κυβέρνηση και το Υπουργείο Υγείας οφείλουν να καταβάλουν τα δεδουλευμένα στους εργαζόμενους και να συνεχίσουν τη λειτουργία της Δομής ως δημόσιας. Άλλωστε η ανάγκη να υπάρξουν δημόσιες δομές ψυχικής υγείας είναι μεγάλη. Οι παρούσες δεν επαρκούν και είναι και αυτές υποστελεχωμένες. Είναι ένας αγώνας που για να μπορέσει να νικήσει πρέπει να γίνει σε συντονισμό με τα σωματεία των εργαζομένων στα δημόσια νοσοκομεία Ψυχικής Υγείας (ΨΝΑ Δαφνί και Δρομοκαϊτείο) και τους εργαζόμενους στη δημόσια υγεία γενικότερα.

ΜΑΧΗ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΕΝΩΤΙΚΗ ΤΑΞΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Πανελλαδική Συνδιάσκεψη, 9 Δεκέμβρη 2023 Ενωτική, ριζοσπαστική φωνή σε σωματεία και συνδικάτα

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Ένα χρόνο μετά την ιδρυτική συνδιάσκεψη της συνδικαλιστικής κίνησης ΜΑΧΗ, στις 9 Δεκέμβρη οργανώνουμε την επόμενη πανελλαδική συνδιάσκεψη.

Οι απολογισμοί του ενός χρόνου λειτουργίας είναι θετικοί. Στόχος είναι τα θετικά πρόσημα να εδραιωθούν, τα κενά να καλυφθούν, τα προβλήματα να προχωρήσουν προς τη λύση τους.

Η κύρια προτεραιότητα, να γίνει ορατή η ανάγκη ύπαρξης ενός κεντρικού συνδικαλιστικού σχήματος, στο δύσκολο τοπίο των εργατικών χώρων Δημοσίου και Ιδιωτικού Τομέα, έχει κάνει πολλά βήματα. Όχι ότι δεν έχει να κάνει κι άλλα.

Στον ένα χρόνο ΜΑΧΗΣ έχουμε καταφέρει να υπάρχουμε στο δημόσιο χώρο, με την παρουσία μας στις εργατικές κινητοποιήσεις, τη συμμετοχή συναγωνιστριών-ων μελών μας σε όλες τις διαδικασίες των πρωτοβάθμιων σωματείων τους, αλλά και στα συνέδρια ομοσπονδιών και ΑΔΕΔΥ, ΕΚΑ, ΓΣΕΕ, τις ανακοινώσεις μας, τα πανό μας, τις εκδηλώσεις μας για διεθνή θέματα, τις τοποθετήσεις μας για θέματα που αλληλεπιδρούν με το εργατικό κίνημα (όπως αυτά του φεμινιστικού κινήματος).

Σε αυτόν τον ένα χρόνο πολλά έχουν συμβεί στο ήδη πολύπαθο εργατικό κίνημα. Η εφαρμογή του Νόμου Χατζηδάκη με την κρατική παρέμβαση στα σωματεία και τις υποχρεωτικές ηλεκτρονικές διαδικασίες, η αξιολόγηση στο Δημόσιο, αλλά και ιδιαίτερα στον χώρο των εκπαιδευτικών, ο νόμος του Άδωνι για τις 2 και 3 δουλειές, η περαιτέρω μεταφορά πλούτου από την εργατική τάξη προς τους ζάμπλουτους, η ζωή με κάθε είδους pass την ώρα που οι μεγάλοι επιχειρηματίες θησαυρίζουν και οι πολεμικές κι εξοπλιστικές δαπάνες ρουφάνε δημόσιο χρήμα που κατευθύνεται στους τοπικούς ανταγωνισμούς θέτοντας σε κίνδυνο την ειρήνη της περιοχής, αλλά και υποβαθμίζεται το βιοτικό επίπεδο των γύρω λαών (Ελλάδας και Τουρκίας), στη συμμαχία με το Ισραήλ, στο στρατό της Ουκρανίας και σε κάθε ιμπεριαλιστι-

κή πολεμική επιλογή NATO και «Δύσης».

Σε αυτόν τον ένα χρόνο της ΜΑΧΗΣ, οι ιδιωτικοποιήσεις τείνουν να γίνουν καθεστώς στο Δημόσιο, η εγκατάλειψη του οποίου σημαίνει πλήρη διάλυση κάθε σχεδιασμού για τις κοινωνικές ανάγκες, μεταφορά των πάντων στην ατο-

μων Τεμπών. Είδαμε τις δυνατότητες για άλλη μια φορά, αλλά... κολλήσαμε στη συνέχεια.

Η συνέχεια των κινητοποιήσεων και η συσχέτισή τους με τις βασικές επιλογές του συστήματος και των κυβερνήσεων του, αλλά και το «δέσιμο» με τις επιπτώσεις τους στο φεμινιστικό κι αντιρατσιστικό

μα των ιδιωτικοποιήσεων και για τις σχέσεις & συνθήκες εργασίας θα βρεθούν στο κέντρο της πάλης για αξιοπρεπή και ασφαλή διαβίωση των ανθρώπων της δουλειάς. Η ΜΑΧΗ θα χρειαστεί να αναδείξει αυτό το πλέγμα διεκδικήσεων και με μορφή καμπάνιας, να θέσει την ατζέντα της στον κόσμο της εργασίας, με την προσπάθεια να συσπειρώσει όσο περισσότερες δυνάμεις της συνδικαλιστικής αριστεράς σε αυτήν την κατεύθυνση, ενάντια στην όλο και πιο αντεργατική πολιτική που ασκείται από το την κυβέρνηση, αλλά και που δεν αμφισβητείται στον πυρήνα της από το σύνολο των συστημικών κομμάτων.

Η ΜΑΧΗ έχοντας δηλώσει την ανάγκη σύνδεσης εργατικών και φεμινιστικών κινημάτων, μπορεί να συνεχίσει σε αυτήν τη διαδρομή, μιας και λείπει πολύ αυτή η οπτική και η προοπτική στους χώρους δουλειάς. Υπάρχουν συγκεκριμένα αιτήματα, αντιστάσεις και αγώνες που ενώνουν τις εργατικές και φεμινιστικές διεκδικήσεις. Αιτήματα διεκδίκησης από το κράτος, καθώς συνήθως δεν μπαίνει στο κάδρο, παρόλο που τα τελευταία χρόνια από αυτό εκπορεύεται ο θεσμικός σεξισμός (σε συνεργασία βέβαια με την εκκλησία κι άλλα αντιδραστικά τμήματα της κοινωνίας) και μάλιστα, αυτό ο θεσμικός σεξισμός έχει υλικά αποτυπώματα (Υπουργείο Οικογένειας, υποβάθμιση έως εξαφάνιση της Γραμματείας Ισότητας των Φύλων κλπ), ενώ επιχειρεί να πάει πολλά χρόνια πίσω τις κατακτήσεις των γυναικών. Το εργατικό-συνδικαλιστικό κίνημα έχει σοβαρό έλλειμμα στην ενσωμάτωση των γυναικείων αιτημάτων στην ατζέντα του, όπως και στις δομές των σωματείων για τη διαχείριση καταγγελιών για σεξιστικές συμπεριφορές και σεξουαλική κακοποίηση όλων των βαθμίδων.

Η ΜΑΧΗ έχοντας κατακτήσει την πρώτη της ομογενοποίηση και την παρουσία της στο συνδικαλιστικό χώρο, από τις 9 Δεκέμβρη και μετά, με τη νέα της Γραμματεία και τις κλαδικές και τοπικές συσπειρώσεις της, με σεβασμό στις υπάρχουσες λειτουργίες των σχημάτων των χώρων, θα επιδιώξει να δημιουργείται και να προβάλλεται το στίγμα της, από όσο περισσότερες-ους γίνεται!

Τα οικονομικά αιτήματα απέναντι στο σύστημα του κέρδους για τους λίγους, σε συνδυασμό με τα αιτήματα για ενίσχυση του κοινωνικού δημοσίου-στήριγμα για την εργαζόμενη πλειοψηφία, για σταμάτημα των ιδιωτικοποιήσεων και για τις σχέσεις & συνθήκες εργασίας θα βρεθούν στο κέντρο της πάλης για αξιοπρεπή και ασφαλή διαβίωση των ανθρώπων της δουλειάς.

μική ευθύνη, με τραγικά αποτελέσματα όπως αυτό των Τεμπών, των πυρκαγιών Ρόδου, Δαδιάς κ.ά., των πλημμυρών σε Θεσσαλικό Κάμπο, Βόλο, Πήλιο κ.ά. Για την ακόμα μεγαλύτερη απορρύθμιση κάθε δημόσιας υπηρεσίας, νομοθετήθηκε και υλοποιείται το ατομικό μισθολόγιο (με πρωτοβουλία και δράση Βορίδη), ώστε να εξασφαλίσει το «διαίρει και βασιλεύει»!

Σε αυτόν τον ένα χρόνο η συζήτηση για τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας έχει επανέλθει στο προσκήνιο. ΣΣΕ που να καλύπτουν τόσο μισθολογικά αιτήματα (αγοραστική δύναμη - πληθωρισμός), όσο και συνθήκες εργασίας (ασφάλεια, ωράρια, άδειες, δικαιώματα), αλλά και αιτήματα για τις γυναίκες εργαζόμενες κάθε κλάδου (ίσο μισθό για ίση δουλειά, προστασία από σεξιστικές συμπεριφορές, άδειες για γυναικολογικά ζητήματα κλπ).

Και ενώ οι δυσκολίες στους εργασιακούς χώρους, αλλά και σε όλη τη ζωή των ανθρώπων της δουλειάς επηρεάζουν τη συμμετοχή στις συλλογικές διαδικασίες και σε αγώνες, φέτος ζήσαμε κορυφαίες αντιδράσεις, όπως οι δυο Γενικές Απεργίες μετά το έγκλημα

πεδίο, είναι κεντρικά ζητήματα του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος. Πρόκειται για κομβικά θέματα που άπτονται άμεσα από τη δυνατότητα να ξεμπλοκαριστεί η συνδικαλιστική δράση και να επανέλθουν οι εργατικές διεκδικήσεις στο επίκεντρο της πολιτικής ζωής. Έχουμε λοιπόν ανάγκη από μάχες και από νίκες.

Ο ρόλος της ΜΑΧΗΣ επιδιώκουμε να είναι ενωτικός και σε σταθερά ριζοσπαστική κατεύθυνση, να τονίσει τη σημασία συμμετοχής των εργαζομένων στα σωματεία τους και τις συλλογικές διαδικασίες, να δημιουργεί στα μέλη της αντοχές για μαζικοποιημένη απεύθυνση συγχρόνως με τη διατήρηση των αριστερών αξιών, χωρίς απομονωτισμούς και χωρίς υποχωρήσεις.

Μιας και η ΜΑΧΗ είναι ένας νέος συνδικαλιστικός σχηματισμός έχει ανάγκη από την εμπέδωση, εξωτερικά και έξω από την ίδια, ταυτοτικών χαρακτηριστικών της.

Για το επόμενο διάστημα, τα οικονομικά αιτήματα απέναντι στο σύστημα του κέρδους για τους λίγους, σε συνδυασμό με τα αιτήματα για ενίσχυση του κοινωνικού δημοσίου-στήριγμα για την εργαζόμενη πλειοψηφία, για σταμάτη-

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης ο αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

• Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
• ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Πανελλαδική απεργία οικοδόμων και τεχνικών στις 8 Νοέμβρη

Του Θοδωρή Πατσατζή

Πανελλαδική 24ωρη απεργία πραγματοποιούν τα συνδικάτα Οικοδόμων και το Πανελλαδικό Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών Μηχανικών, Τεχνολόγων, Γεωλόγων, Σχεδιαστών (ΣΜΤ) την Τετάρτη 8 Νοέμβρη. Σε μια περίοδο που -όπως όλοι οι εργαζόμενοι- και οι οικοδόμοι έχουν να αντιμετωπίσουν την κυβερνητική πολιτική που οδηγεί στην τρομακτική ακρίβεια στα είδη πρώτης ανάγκης. Έχουν να αντιμετωπίσουν την εργοδοτική ασυδοσία που έχουν φέρει οι μνημονιακοί νόμοι των προηγούμενων κυβερνήσεων αλλά και οι τελευταίοι νόμοι της ΝΔ (Νόμος Χατζηδάκη και ο πρόσφατος του Γεωργιάδη). Εργοδοτική ασυδοσία που οδηγεί σε καθυστερήσεις πληρωμών, ατελείωτες υπερωρίες, εργασία χωρίς δικαιώματα.

Το κοινό αίτημα των δύο 24ωρων απεργιών έχει να κάνει με τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας (ΣΣΕ). Το ΣΜΤ διεκδικεί την υπογραφή κλαδικής ΣΣΕ με μεγάλες αυξήσεις στους μισθούς. Τα συνδικάτα των οικοδόμων απαιτούν την εφαρμογή της ΣΣΕ. Η απαίτηση αυτή επιβεβαιώνει ότι τα πανηγύρια για την υπογραφή της δεν θα έφταναν από μόνα ώστε να δοθούν οι μεγάλες αυξήσεις στους οικοδόμους, αν δε συνοδεύονταν από την ικανοποίηση αιτημάτων που μπαίνουν στο τωρινό απεργιακό πλαίσιο και όπως αναφέρει και το ΣΜΤ στην ανακοίνωσή του (με τους αγώνες των εργαζομένων). Όπως η υποχρεωτικότητα εφαρμογής της ΣΣΕ και η στελέχωση με προσωπικό των Επιθεωρήσεων Εργασίας ώστε να υπάρχουν καθημερινοί έλεγχοι. Αν και πέρα από την εφαρμογή της σύμβασης θα έπρεπε ακριβώς λόγω της τρομακτικής ακρίβειας να διεκδικηθούν και νέες αυξήσεις.

Το αίτημα της στελέχωσης των Επιθεωρήσεων Εργασίας έχει να κάνει και με την ασφάλεια των εργαζομένων καθώς το τελευταίο διάστημα πληθαίνουν τα εργατικά ατυχήματα και οι θάνατοι εργαζομένων σε οικοδομές, κατασκευαστικά έργα κ.ά. Η

επαναλειτουργία των Μεικτών Επιτροπών Ελέγχου είναι ένα αίτημα σωστό, όμως χρειάζεται και αυστηροποίηση των ποινών όσων εργοδοτών και εργολάβων αποδεικνύεται ότι δεν τηρούν τα μέτρα ασφαλείας.

Άλλη βασική διεκδίκηση των οικοδόμων είναι η απόδοση των «υπέρ αγνώστων» ενσήμων στους οικοδόμους (αφορούν εισφορές από νομιμοποίηση αυθαιρέτων και ημιυπαίθριων κατασκευών) και να δοθεί έκτακτο επίδομα στους πλημυροπαθείς οικοδόμους. Τέλος και τα 2 σωματεία καλούν τα μέλη τους να στηρίξουν τον αγώνα των Παλαιστινίων εργατών ενάντια στη γενοκτονία τους.

Η απεργία θα έχει μια μαζική συγκέντρωση καθώς είναι βέβαιο ότι θα στηριχθεί οργανωτικά από τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ και από μικρότερες δυνάμεις της Αριστεράς που δραστηριοποιούνται κυρίως στο χώρο των Τεχνικών. Για να γίνει όμως ολοκληρωτικά υπόθεση όλων των εργαζομένων του κλάδου αυτό δεν αρκεί. Πρέπει να γίνει προσπάθεια να επαναλειουργήσουν τα Συνδικάτα Οικοδόμων σε κάθε πόλη της Περιφέρειας άσχετα από το ποιος τελικά θα τα ελέγχει συνδικαλιστικά. Πρέπει να γίνει προσπάθεια σε άλλους κλάδους, όπως π.χ. οι εργαζόμενοι στο υπουργείο Εργασίας, για να διεκδικήσουν από κοινού τις μαζικές προσλήψεις μόνιμου και υψηλά αμειβόμενου προσωπικού στις Επιθεωρήσεις Εργασίας, ώστε να μπορεί να αλωνίζει καθημερινά τα γιαπιά, τα εργοτάξια και τα γραφεία των τεχνικών εταιρειών. Πρέπει να υπάρξει πρωτοβουλία και κάλεσμα προς όλες τις δημοτικές παρατάξεις σε κάθε γειτονιά για να υπάρξει έλεγχος σε όσα έργα γίνονται, αν πληρώνονται σωστά οι εργαζόμενοι, αν τηρούνται τα μέτρα ασφαλείας κ.λπ. Να γίνει προσπάθεια να φτιαχτεί ένα μέτωπο που δεν θα έχει ως κύριο όρο και προϋπόθεση την συνδικαλιστική και κομματική ταυτότητα των εργαζομένων αλλά θα θέτει ξεκάθαρα στόχους για την αύξηση των μισθών και τον εργατικό έλεγχο στις τιμές των ειδών πρώτης ανάγκης.

Ανεπιθύμητοι και οι φασίστες κάνουν πλάτες

Του Νικόλα Κολυτά

Το νεοναζιστικό φίδι επιχειρεί να ξαναβγει από την τρύπα του. Το κάλεσμά για πανευρωπαϊκή φιέστα των ναζί στο σημείο της δολοφονίας των δύο χρυσαυγιτών στο Νέο Ηράκλειο, αυτό επιβεβαίωσε. Όπως και η αναβαθμισμένη επανεμφάνιση ακροδεξιών ομάδων στο δρόμο. Απέναντι σε αυτή την πρόκληση, ο κόσμος του αγώνα οφείλει μαζικά, ενωτικά και ριζοσπαστικά να μην αφήσει σπιθαμή ζωτικού πολιτικού χώρου στους φασίστες. Και η τελική απαγόρευση αυτής της φιέστας υπό την πίεση του αντιφασιστικού κινήματος ήταν το πρώτο βήμα.

Αντιφασιστικό μήνυμα

Από την πρώτη στιγμή κάτοικοι, συλλογικότητες, σωματεία, φορείς και σύσσωμο το δημοτικό συμβούλιο του Νέου Ηρακλείου καταδίκασε τη διοργάνωση της φασιστοσύναξης, καθιστώντας σαφές ότι οι νεοναζί είναι ανεπιθύμητοι στην περιοχή. Πρόκειται για ένα πολύ καλό αντανακλαστικό της τοπικής κοινωνίας και του κόσμου του κινήματος απέναντι σε ό,τι πιο μαύρο κυκλοφορεί στην περιοχή. Άλλωστε όλοι ξέρουν ότι η επανάκαμψη της ρατσιστικής βίας το τελευταίο διάστημα σε μετανάστες, αλλά και μαθητές του Νέου Ηρακλείου, μόνο προοίμιο ενός μεγαλύτερου κακού μπορεί να θεωρηθεί. Γι' αυτό το λόγο, είναι σημαντικό που επιτεύχθηκε συλλογικά η απαγόρευση της διεξαγωγής της. Όμως είναι μια νίκη μισή.

Γιατί την ίδια στιγμή η ελληνική αστυνομία με μια αδιανόητη απόφαση απαγόρευσε κάθε είδους διαδήλωση εκείνη την ημέρα, επιχειρώντας να καταστείλει και τις κινηματικές εκφράσεις του κόσμου απέναντι στους νεοναζί. Με λίγα

λόγια η ελληνική αστυνομία και οι πολιτικοί της προϊστάμενοι στο Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, αξιοποίησαν το επιχείρημα του κινδύνου της δημόσιας ασφάλειας, για να θάψουν το συντριπτικά πλειοψηφικό αντιφασιστικό πρόταγμα των κατοίκων του Νέου Ηρακλείου. Σαν άλλοι Πόντιοι Πιλάτοι αξιοποίησαν τη θεωρία των δύο άκρων, προκειμένου να μην υπάρξουν μαζικές αντιφασιστικές κινητοποιήσεις.

Αστυνομικό παρακράτος

Πρόκειται για μια απόφαση σκάνδαλο. Την καλύτερη απάντηση απέναντι σε αυτή τη φαρσοκωμωδία έδωσε η ίδια η Μάγδα Φύσσα, πάνω στη σκηνή της αντιφασιστικής συναυλίας που διοργανώθηκε το Σάββατο της 28ης Οκτωβρίου στην κεντρική πλατεία του Νέου Ηρακλείου: «Ούτε βήμα πίσω». Το μεσημέρι της ίδιας ημέρας, η αστυνομία είχε αφήσει ανενόχλητους περίπου 30 φασίστες με μηχανάκια να περάσουν νωρίς από το χώρο της συναυλίας φωνάζοντας εθνικιστικά συνθήματα, κρατώντας ελληνικές σημαίες και βρίζοντας όποιον έβλεπαν μπροστά τους. Είναι η ίδια αστυνομία που στο τέλος της συναυλίας οδήγησε στο νοσοκομείο μια 16χρονη κοπέλα επιφέροντάς της βαρύτατα τραύματα στο κεφάλι σε παρακείμενο δρόμο.

Η 16χρονη μαθήτρια μεταφέρθηκε στο Γεννηματάς όπου οι γιατροί κατήγγειλαν ότι ένας άνθρωπος της ασφάλειας ήταν διαρκώς παρών ενώ ισχυρή αστυνομική παρουσία υπήρχε στο νοσοκομείο. Η αστυνομία μάλιστα κατάσχεσε το κινητό του θύματος μέσα από τα χέρια της μητέρας του όπως ανέφερε ο πατέρας του κοριτσιού στους εφημερεύοντες γιατρούς. Σχεδόν αμέσως δημιουργήθηκε το αφήγημα από συνδικαλιστές αστυνομικούς ότι η κοπέλα δεν χτυπήθηκε από την αστυνομία, αλλά από μια πέτρα που τη βρήκε στο κεφάλι. Όμως ο γενι-

κός γραμματέας της Ομοσπονδίας Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδας, Πάνος Παπανικολάου, είναι κατηγορηματικός. Σε ανάρτησή του αναφέρει πως σκόπιμη πλήξη επί της κεφαλής τόσο ισχυρή που επιφέρει κάταγμα θόλου κρανίου ή/και ενδοκρανικό αιμάτωμα, συνιστά απόπειρα ανθρωποκτονίας εκ προθέσεως και όχι «πρόκληση σωματικής βλάβης».

Ανάγκη απάντησης

Η συναυλία που διοργανώθηκε στο Νέο Ηράκλειο, έστειλε ένα ισχυρό μήνυμα ότι το Ηράκλειο δεν είναι ένα «ακροδεξιό γκέτο» όπως θέλουν να πιστεύουν πολλοί ακόμη και μέσα στο αντιφασιστικό κίνημα, αλλά μια γειτονιά όπου σύλλογοι γονέων, σωματεία, μαζικοί φορείς και κάτοικοι, δήλωσαν με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο ότι οι διάδοχοι των χρυσαυγιτών στο δρόμο και στην πολιτική είναι ανεπιθύμητοι. Πλήθος νεολαίων, εργαζομένων και ανθρώπων της γειτονιάς πλημμύρισαν την κεντρική πλατεία από νωρίς την ημέρα της συναυλίας. Μουσική, πολιτικά κείμενα, αντιφασιστικά συνθήματα και αφίσες για την Παλαιστήνη δημιούργησαν μια εικόνα με σαφές πολιτικό μήνυμα. Αυτό το μήνυμα καλούμαστε να ισχυροποιήσουμε και να κεντριοποιήσουμε το επόμενο διάστημα, όχι στρατιωτικοποιώντας την αντιπαράθεση με τους φασίστες, ούτε μετατρέποντας τον αντιφασιστικό αγώνα σε υπόθεση λίγων και ειδικών.

Αντίθετα πρέπει να γίνει ένα ανοιχτό κάλεσμα στην κοινωνία να τους φράξει το δρόμο. Σε αυτή την κατεύθυνση έγινε προσπάθεια να στηθεί και η ακύρωση της φασιστοσύναξης την 1η Νοέμβρη εμπλέκοντας οργανικά κομμάτια της περιοχής και όχι αυτόκλητους σωτήρες. Το αν αυτή η προσπάθεια κρίθηκε από επιτυχία είναι σχετικό, καθώς για ακόμη μία φορά υπήρξε έλλειψη συνεννόησης και κοινής προσπάθειας,

μετά και από την απαγόρευση των συγκεντρώσεων. Το ΚΚΕ ενώ είχε αποφασίσει να στηρίξει ανοιχτά την αντιφασιστική κινητοποίηση της 1ης Νοέμβρη καλώντας στη λεωφόρο Ηρακλείου λίγο πιο χαμηλά από το σημείο της φιέστας των ναζί, τελικά άλλαξε το κάλεσμά του για την πλατεία Σημηριώτη στη Νέα Ιωνία, αλλά και το περιεχόμενο της κινητοποίησης, ισχυριζόμενο ότι καλεί κυρίως για τα όσα συμβαίνουν στην Παλαιστήνη. Από την άλλη, ο Αντιφασιστικός Συντονισμός Αθήνας-Πειραιά άλλαξε το κάλεσμά του για τον σταθμό ΗΣΑΠ του Νέου Ηρακλείου.

Η πολυδιάσπαση των καλεσμάτων στην πραγματικότητα, υπήρξε βούτυρο στο ψωμί της αστυνομίας, ως προς τη διαχείριση της κατάστασης. Όπως και η επιλογή μερίδας του αντιφασιστικού χώρου να ρίξει το βάρος στην περιφρούρηση και όχι στη μαζικοποίηση. Όμως, αν κάτι πρέπει να κρατήσουμε, από την όλη συζήτηση, είναι ότι η συντριπτική πλειοψηφία των κατοίκων της περιοχής διεμήνυσε με κάθε τρόπο ότι δεν επιθυμεί το Νέο Ηράκλειο, να γίνει ένας πόλος έλξης για πάσης φύσεως φασίστες και νεοναζί. Αυτό το απέδειξε η στήριξη της κινητοποίησης από πλήθος τοπικών φορέων. Χαρακτηριστικά παραθέτουμε το απόσπασμα ανακοίνωσης του Συλλόγου Γονέων του 4ου ΓΕΛ της περιοχής: «Το Δ.Σ. του Συλλόγου Γονέων & Κηδεμόνων στέκεται πάντοτε απέναντι σε κάθε είδους φασιστικές συμπεριφορές και δράσεις και αντίστοιχα στηρίζει κάθε αντιφασιστική πρωτοβουλία της κοινωνίας των πολιτών, προκειμένου τόσο τα παιδιά μας, όσο και εμείς να ζούμε και να κυκλοφορούμε με ασφάλεια στην πόλη μας».

Μαζί με αυτούς τους αγωνιζόμενους ανθρώπους πρέπει το επόμενο διάστημα να βρεθούμε ξανά στο δρόμο. Μόνο έτσι οι φασίστες δεν θα τολμήσουν να ξαναβγούν από το καβούκι τους.

Η πολιτική διάλυση του ΣΥΡΙΖΑ

Της Μαρίας Μπόλαρη

Η εκλογή του Κασσελάκη στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ ισοδυναμεί με την πολιτική διάλυση του ΣΥΡΙΖΑ ως ενός κόμματος της (έστω μετριοπαθούς) Αριστεράς.

Δύο μείζονες παρεμβάσεις του Κασσελάκη είναι, κατά τη γνώμη μας, πλήρως αποδεικτικές του ισχυρισμού. Η πρώτη αφορά την κατάρπυση ανακοίνωση του ΣΥΡΙΖΑ, την ώρα που άρχιζε η ιστορική σφαγή στη Γάζα, που επέλεξε να δηλώσει αλληλεγγύη στο Κράτος του Ισραήλ. Η δεύτερη αφορά την «ομολογία πίστωσης» της νέας ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ μπροστά στους βιομηχάνους του ΣΕΒ, όπου ο Κασσελάκης επέλεξε να υπογραμμίσει την «αποδαιμονοποίηση» του κεφαλαίου, αλλά και τη «δαιμονοποίηση» της ταξικής πάλης, σηκώνοντας ως σημαία του κόμματός του τις μπουρδολογίες περί «good business». Δευτερεύον στοιχείο, αλλά πραγματικά αστείο, είναι το ότι αυτές οι αραχιασμένες ιδέες, με ηλικία πολλών δεκαετιών στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ, προβάλλονται εδώ ως συστατικά πολιτικής «καινοτομίας». Η υπόκλιση στο εμβληματικό σημείο της ευρωατλαντικής στρατηγικής και η χωρίς προσχήματα προσχώρηση στη στρατηγική και στη μέθοδο της ταξικής συνεργασίας είναι, ίσως, μια «γλώσσα επικοινωνίας» με ανθρώπους όπως ο ναύαρχος Αποστολάκης ή η Θοδώρα Τζάκρη, είναι όμως επίσης μια προαναγγελία ρήξης με τους πολλούς αριστερούς ανθρώπους που παραμένουν στο έδαφος της συλλογικής δράσης, της οργανωμένης σχέσης με το κίνημα κ.ο.κ.

Ο Κασσελάκης αναζητά αίγλη μέσα από την «αδιαμεσολάβητη» εκλογή του στην ηγεσία. Πρόκειται για ανέκδοτο. Όποιοι διατηρεί στοιχειωδώς ζωντανά τα πολιτικά του κριτήρια, κατανοεί ότι αυτός ο τρόπος εκλογής μόνο «αδιαμεσολάβητος» δεν είναι. Διαμεσολαβείται, και μάλιστα καθοριστικά, από τα διαθέσιμα κεφάλαια κάθε υποψηφίου, από την υποστήριξη ισχυρών κέντρων της κυρίαρχης τάξης και συνακόλουθα από τη στάση των συστημικών ΜΜΕ που στην περίπτωση του Κασσελάκη δημιουργήσαν εκ του μηδενός το προφίλ ενός «κομήτη» που ερχόταν «να τα σαρώσει όλα» και να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για «να ρίξει τον Μητσοτάκη».

Η νίκη του Κασσελάκη ήταν ολοφάνερα καθεστωτική επιλογή και προτίμηση για τη θέση της ηγεσίας στην αξιωματική αντιπολίτευση.

Η «αδιαμεσολάβητη» εκλογή υπήρξε μια καινοτομία του Γ. Παπανδρέου, μέσα στο μισοδιαλυμένο από τη λάιλαπα του «εκσυγχρονισμού» ΠΑΣΟΚ,

με στόχο να χτίσει ένα κάποιο ηγετικό προφίλ απέναντι στις (όχι αδικαιολόγητες) ενστάσεις για τις πολιτικές ικανότητές του. Η «αδιαμεσολάβητη» εκλογή υπήρξε αναντικατάστατη προϋπόθεση για να αρπάξει την ηγεσία της ΝΔ το αουτσάιντερ Κυριάκος Μητσοτάκης. Αξίζει όμως να σημειωθεί ότι τόσο ο Γ. Παπανδρέου όσο και ο Κυρ. Μητσοτάκης προσέλκυσαν στην κάλη τους ποιοτικά μεγαλύτερους αριθμούς ψηφοφόρων σε σύγκριση με το σκορ του Στ. Κασσελάκη.

Αυτή η διαλυτική για όλα τα κόμματα «συνήθεια» στην επιλογή ηγεσίας, μεταφέρθηκε μέσα στις γραμμές της Αριστεράς από τον Αλέξη Τσίπρα, στην εποχή του ζενίθ του καιροσκοπισμού του. Θέλοντας να κατοχυρώσει την απόλυτη αρχηγική εξουσία του, ζήτησε και πήρε το δικαίωμα της «αδιαμεσολάβητης» εκλογής (αντιγράφοντας τον Γ. Παπανδρέου) και δυναμιτίζοντας τις δομές του κόμματός του και τα όποια αποθέματα πολιτικής συγκρότησης είχαν επιβιώσει της εποχής του μνημονίου 3. Όπως ο κάθε μαθητευόμενος μάγος, «λησμόνησε» να οχυρώσει καταστατικά, έστω και σε στοιχειώδες επίπεδο, αυτήν την καινοτομία που, τότε, έκοψε και έραψε στα μέτρα του εαυτού του. Όταν έφτασε η ώρα της κατάρρευσής του, άφησε πίσω του ένα μπάχαλο. Ο ΣΥΡΙΖΑ του Αλέξη Τσίπρα βρέθηκε σε αυτό το καθοριστικό για ένα κόμμα ζήτημα, στα δεξιά τόσο των Ιταλών μετα-κομμουνιστών που διάλυσαν το PCI μέσα από διαδοχικά συνέδρια και σαφείς πλειοψηφίες-μειοψηφίες, όσο και στα δεξιά της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας όπου οι αποφάσεις για την αλλαγή ηγεσίας (πχ στο SPD) προκύπτουν μέσα από μια κατά πολύ πιο ρυθμισμένη και σαφή οργανωτική/καταστατική λειτουργία.

Είναι σαφές ότι την πόρτα για τον Στ. Κασσελάκη άνοιξε στον ΣΥΡΙΖΑ ο Αλ. Τσίπρας. Όμως όχι μόνο. Αν εξετάσει κανείς τη σύνθεση της σημερινής ηγετικής ομάδας στον ΣΥΡΙΖΑ, τότε προκύπτει αβίαστα το συμπέρασμα ότι οι άνθρωποι που κρατάνε στα πόδια του τον Κασσελάκη, είναι η έμπιστη «προεδρική φρουρά» του Αλέξη Τσίπρα. Ο Κασσελάκης είναι «προϊόν» της πολιτικής του Τσίπρα και μπορεί να κάζεται στην καρτέκλα του μόνο λόγω της υποστήριξης του πιο έμπιστου στελεχικού δυναμικού του Τσίπρα σε αυτή τη «μετάβαση». Το πόσο προσωρινή θα είναι αυτή η «μετάβαση», το πόσο θα διαρκέσει η καταστροφή κάθε έννοιας και συμβόλου που συνδέουν τον ΣΥΡΙΖΑ με τη θυελλώδη αντιμνημονιακή περίοδο, το εάν και πότε θα προκύψει μια ευρύτερη σοσιαλδημοκρατική «ανασύνθεση», το εάν και πότε θα κληθεί ξανά ο Τσίπρας σε άμεσο ηγετικό ρόλο μετά το τέλος

της βρώμικης δουλειάς, είναι ερωτήματα που θα απαντηθούν στις μελλοντικές εξελίξεις.

Προς το παρόν, ο Κασσελάκης που εκλέχτηκε ως ο «καταλληλότερος» για να ρίξει τον Μητσοτάκη, διασφαλίζει με βήμα γοργό την εκλογική... συρρίκνωση του ΣΥΡΙΖΑ. Σύμφωνα με τον έμπειρο εκλογολόγο του ΣΥΡΙΖΑ, Κ. Πουλάκη, η «προβολή» των ψήφων στις περιφερειακές εκλογές δείχνει μεγάλη εκλογική υποχώρηση του ΣΥΡΙΖΑ στο 12,8%, οριακά μπροστά από το ΠΑΣΟΚ (12,2%), με μεγάλες απώλειες προς το ΚΚΕ, που εμφανίζεται να ξεπερνά το 10%. Η δημοσκόπηση της GPO που επιβεβαίωσε δη-

ελισσόταν ως ένας τακτικιστής με αποφασιστικό κριτήριο, από ένα σημείο και μετά, το δικό του ρόλο σε θέση εξουσίας. Χωρίς στρατηγική, χωρίς σταθερότητα σε κοινωνικές αναφορές και γι' αυτό χωρίς προοπτική. Η εικόνα που αποκαλύφθηκε το 2023, ωρίμαζε στις κρίσιμες επιλογές του 2015, στη μνημονιακή-νεοφιλελεύθερη πολιτική του 2015-19, στην εκλογοκεντρική «μετατόπιση προς το κέντρο» του 2019-23, που έχτιζαν τα θεμέλια για την πολιτική/εκλογική συντριβή του Μάη-Ιουνη του '23 και την υποχρεωτική παραίτηση.

Ο ΣΥΡΙΖΑ εκτοξεύτηκε στα πλειοψηφικά ποσοστά που έκαναν εφικτό το

*** Ο άκρατος τακτικισμός του Τσίπρα είχε προειδοποιήσει: όταν αγκαλιαζόταν με τον Καμένο, όταν παίνευε τον Μακρόν, όταν κατατρίβοταν με τον Τζέφρι Παγιάτ και τον Μπέντζαμιν Νετανιάχου, έστειλε μήνυμα ότι δεν έχει όρια στη μετατόπισή του προς τα δεξιά**

μοσκοπικά αυτά τα ποσοστά, συνοδεύτηκε με ένα δηλητηριώδες ερμηνευτικό σχόλιο: Φαίνεται ότι οι αριστεροί ψηφοφόροι επιμένουν στο να θέλουν να ψηφίζουν ένα αριστερό κόμμα.

Οι μετρήσεις αυτές έχουν γίνει πριν η πολιτική κρίση του ΣΥΡΙΖΑ φτάσει στη δοκιμασία μιας πιθανής διάσπασης. Το μέλλον του Κασσελάκη δεν θα κριθεί μέσα σε μια «κανονικότητα», με εγγυημένους τους συσχετισμούς όπως τους γνωρίσαμε. Στις ευρωεκλογές, η δεύτερη θέση είναι ζητούμενο εν αμφιβολία για τον ΣΥΡΙΖΑ, που πιθανώς μπορεί να βρεθεί να παλεύει ακόμα και για την τρίτη θέση. Και τότε η σοσιαλδημοκρατική ανασύνθεση θα παιχτεί με τελείως διαφορετικούς όρους και το γήπεδο για την επιστροφή εξ εφεδρείας του Αλ. Τσίπρα, μπορεί να αποδειχθεί τελικά ξερό και άγονο.

Το ερώτημα του πώς έφτασε σε αυτό το χάλι ένα κόμμα που 6 μήνες πριν διέκδικούσε ρόλο «κυβερνώσας Αριστεράς», παραμένει σημαντικό.

Το παρελθόν μετράει

Οι συνηθισμένες στον Τύπο αγιογραφίες για τον Τσίπρα, ξεκινούν από τον ισχυρισμό ότι αυτός «πήρε» τον ΣΥΡΙΖΑ στο 4,5% και «τον εκτόξευσε» αρχικά στην κυβέρνηση και στη συνέχεια στην ισχυρή θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Δεν έχουν σχέση με την πραγματικότητα. Γιατί υποτιμούν το ρόλο μεγάλων κοινωνικών δυνάμεων και πολιτικών συγκρούσεων που καθόριζαν τις εξελίξεις και που, μέσα σε αυτές, ο Τσίπρας

σχέδιο «κυβέρνηση Αριστεράς», όχι γιατί η ηγεσία του είχε κάποιες ιδιαίτερες πολιτικές ικανότητες (ο στενός τακτικισμός ήταν ορατός και σε εκείνη την περίοδο), αλλά γιατί κολοσσιαίες εργατικές και λαϊκές δυνάμεις συγκρούστηκαν με τα μνημόνια και απαιτούσαν την ανατροπή της κυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου με κάθε αναγκαίο μέσο, συνδυάζοντας το «δρόμο» με τις κάλπες.

Μετά το Γενάρη του 2015, κομβικές επιλογές του Τσίπρα (ΑΝΕΛ-Παυλόπουλος), αλλά και η κυβερνητική πολιτική του, ήταν καλύτερες των περιστάσεων και των δυνατοτήτων. Η συνταγή της «διαπραγμάτευσης» με όριο το «πάση θυσία μέσα στο ευρώ», ήταν αυτοεγκλωβισμός στην πορεία προς το μνημόνιο 3 (συμφωνία 2ης Φλεβάρη).

Σε αυτήν την πορεία συνθλιβής έγινε η τελευταία απόπειρα ριζοσπαστικής αντίδρασης με την καταφυγή στο Δημοψήφισμα. Είναι κοινό μυστικό ότι μέσα σε αυτές τις πιέσεις ο Τσίπρας πολιτικά και ηγετικά κατέρρευσε. Τον κράτησαν όρθιο (;) κάποιοι που σήμερα κατηγορούνται ως «βαρίδια» και υπονομευτές και κάποιοι που έφυγαν το καλοκαίρι του 2015. Το Δημοψήφισμα πραγματοποιήθηκε και κερδήθηκε, γιατί ένα μεγάλο τμήμα της οργανωμένης βάσης και στελεχικής δομής του ΣΥΡΙΖΑ (αυτός ο συκοφαντημένος «στενός» ΣΥΡΙΖΑ) απέκλεισε την απόπειρα ακύρωσής του και όρμησε να το κάνει και να το κερδίσει.

Μετά την «κωλοτούμπα» εκδηλώθηκαν άλλες κολοσσιαίες δυνάμεις. Η κυβέρνηση Τσίπρα έμεινε ζωντανή με επι-

Α έχει συντελεστεί

λογή της Μέρκελ και των ευρωηγεσιών, αλλά και τις ψήφους των ΝΔ-ΠΑΣΟΚ στη Βουλή που έδωσαν πλειοψηφία στο μνημόνιο 3, ενάντια στην ανταρσία μεγάλου τμήματος της ΚΟ του ΣΥΡΙΖΑ, την αποχώρηση του μισού κόμματος και της μεγάλης πλειοψηφίας της Νεολαίας.

Στις εκλογές του Σεπτεμβρίου του '15, ο Τσίπρας είχε το πλεονέκτημα της αμφιβολίας των λαϊκών μαζών, αλλά και την ανοιχτή υποστήριξη της ντόπιας κυρίαρχης τάξης και της Μέρκελ, που πίεσαν τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ να δεχθούν να πάνε σε εκλογές-αυτοκτονία, χωρίς να προκαλέσουν μείζονα πολιτική κρίση (μία εύκολη, τότε, ανατροπή του Τσίπρα). Το νόημα ήταν σαφές: στον ΣΥΡΙΖΑ του Τσίπρα ανατίθονταν το «έργο» της επιβολής στην πράξη του μνημονίου 3, σε συνθήκες πολύτιμης για τους καπιταλιστές κοινωνικής ειρήνευσης. Ήταν η στρατηγική ήττα των ηγετικών στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ, γιατί ανέλαβαν να υλοποιήσουν αυτοί, την πολιτική των αντιπάλων της κοινωνικής βάσης τους.

Οι ηγετικές αρετές του Τσίπρα δεν επιβεβαιώθηκαν στην κυβερνητική πορεία: το «παράλληλο πρόγραμμα» έμεινε στα λόγια, το μνημόνιο 3 «υιοθετήθηκε» πλήρως, η συμφωνία με τους δανειστές το 2018 (αυτή η έξοδος της «χώρας» από τα μνημόνια) μονιμοποίησε και νομιμοποίησε όλες τις δραματικές μνημονιακές περικοπές που αφορούν εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα.

Η πολιτική ήττα από τον Μητσοτάκη το 2019 ήταν το φυσιολογικό και αναμενόμενο αποτέλεσμα. Ο Τσίπρας, όπως

είχε διαμορφωθεί από τα κυβερνητικά πεπραγμένα, απέκλεισε κάθε σοβαρή συζήτηση απολογισμού/αυτοκριτικής. Έχοντας χάσει την πολιτική επαφή και την εμπιστοσύνη στους «από κάτω», ήλπιζε ότι θα επανέλθει στην εξουσία με τη «διεύρυνση» και τη «στροφή προς το Κέντρο». Γέμισε το κόμμα του με περσόνες και διάλυσε κάθε έννοια συγκροτημένης και δομημένης λειτουργίας. Η παγίδα της αυταρέσκειας είχε στηθεί: Βάδιζε προς την πανωλεθρία και νόμιζε ότι βαδίζει προς τον θρίαμβο, ενώ δίπλα του δεν είχε απομείνει κάτι ικανό να τον προειδοποιεί.

Η εκλογική συντριβή του Μάη-Ιουνίου του '23, ήταν αποτέλεσμα της αντιπολιτευτικής γραμμής της περιόδου 2019-23, αλλά και της μεταχρονολογημένης γνωμάτευσης του κόσμου για το 2015. Το πλεονέκτημα της αμφιβολίας δεν υπήρχε πλέον, οι εργατικές και λαϊκές μάζες συναισθάνονταν τι είχε συμβεί και απέσυραν μαζικά την εμπιστοσύνη τους. Η ψήφος των εργατικών συνοικιών της Αθήνας και του Πειραιά απέδειξε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν πλέον ένα κατά πολύ πιο αδύναμο κόμμα.

Σε αυτές τις συνθήκες, ο «σαλταδορισμός» με τον Κασσελάκη είναι πολύ κοντά στην πολιτική αυτοκτονία. Όμως ο άκρατος τακτικισμός του Τσίπρα είχε προειδοποιήσει: όταν αγκαλιαζόταν με τον Καμένο, όταν παίνευε τον Μακρόν, όταν κατατρίβονταν με τον Τζέφρι Παγιάτ και τον Μπέντζαμιν Νετανιάχου, έστελνε μήνυμα ότι δεν έχει όρια στη μετατόπισή του προς τα δεξιά. Η ιδέα για την προοπτική ενός Δημοκρατικού Κόμμα-

τος, όπως στις ΗΠΑ, δεν είναι «ξενόφερτη» μέσω Κασσελάκη, αντίθετα εδράζεται στη μετάλλαξη της ηγετικής ομάδας του Τσίπρα, μέσα από τα πεπραγμένα της σε όλη αυτή τη θυελλώδη περίοδο.

Αριστερή πτέρυγα:

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ, πέρα από τα απλά μέλη, υπάρχουν στελέχη και ομάδες που δεν συμμερίζονται ισοβαρώς αυτή την ευθύνη.

Κάποιοι από αυτούς πέρασαν ξανά μέσα στην πολιτική ζωή τους από τη δοκιμασία της οριστικής μετάλλαξης προς το σοσιαλφιλελευθερισμό. Κάποιοι έχουν περάσει μέσα από την άρνηση να ενταχθούν στο ΠΑΣΟΚ του σημιτικού «εκσυγχρονισμού», άλλοι πέρασαν μέσα από τη μάχη για το «Κ» (όπως κομμουνισμός, όπως κόμμα) στην εποχή της στροφής του Κύρκου προς την ΕΑΡ και τη σοσιαλδημοκρατικοποίηση.

Είναι πραγματική δοκιμασία να ακούει κανείς τις θρασύτατες αποκηρύξεις αυτού του «στενού» ΣΥΡΙΖΑ «του 3%» από αδίστακτους/ες αριβίστες/στρίες που στελεχώνουν σήμερα τον κεντρικό «μηχανισμό» του ΣΥΡΙΖΑ ή να διαβάσει για τις διαγραφές τους στο twitter του (αυτοδημιουργητού εφοπλιστή) Κασσελάκη.

Η πολιτική και οργανωτική ρήξη τους με αυτό το κόμμα-παρωδία είναι αντικειμενικά αναγκαία, έχει προαναγγελθεί, αλλά προς το παρόν αναβάλλεται. Η αναβλητικότητα δεν χαρακτηρίζει, όμως, τη βάση τους στα κομματικά μέλη. Όποιος έχει μάτια βλέπει τις απο-

χωρήσεις που, φωναχτά ή σιωπηλά, πολλαπλασιάζονται μέσα από τις γραμμές του ΣΥΡΙΖΑ.

Είναι γεγονός ότι αυτός ο κύκλος στελεχών ξεκινά από κάποιες βασικές αδυναμίες.

-Δεν έκανε τα δέοντα στην κρίσιμη καμπή του 2015.

-Αυτολογοκρίθηκε και δεν φώναξε δημόσια αντιρρήσεις στην εποχή που ο Τσίπρας ευθυγράμμιζε την πραγματική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ με το μνημόνιο 3.

-Πειθάρχησε και δεν πήρε πρωτοβουλίες στην περίοδο της «στροφής προς το Κέντρο» και της εκλογοκεντρικής αντιπολίτευσης στον Μητσοτάκη.

-Δεν σήκωσε το αναγκαίο δημόσιο Όχι στα τελικά μέτρα οργανωτικού εκφυλισμού που πέρασε ο Τσίπρας στο συνέδριο, επιβάλλοντας την «αδιαμεσολάβητη» ανάδειξη του Προέδρου, αλλά και της ΚΕ (!) του κόμματος.

Είναι αναμφισβήτητο ότι οι αντιδράσεις τους είναι καθυστερημένες. Θα ήταν πραγματικά ευχάριστο να αντιδράσουν αποτελεσματικά, μαζί με τη μέγιστη εφικτή μάζα των μελών. Να βγουν από το βάλτο του σοσιαλφιλελευθερισμού και να παρουσιάσουν ένα κάποιο νέο ξεκίνημα. Να δώσουν μια συγκροτημένη και πειστική αυτοκριτική για τα δικά τους πεπραγμένα μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ των τελευταίων 10 χρόνων, και να θέσουν τα βασικά σημεία της αυτοκριτικής τους στη δοκιμασία της πράξης μέσα στο κίνημα. Δυστυχώς όμως, δεν έχουν δείξει μέχρι τώρα τέτοια σημάδια.

Φεμινιστικό καθήκον η αλληλεγγύη

Της Κατερίνας Σεργίδου

Καθώς η γενοκτονία των παλαιστινίων στην Γάζα συνεχίζεται, το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό δυναμώνει. Στην καρδιά της παλαιστινιακής δράσης τόσο στην Παλαιστίνη όσο και στην διασπορά, βρίσκονται οι Παλαιστίνιες αγωνίστριες οι οποίες σηκώνουν στις πλάτες τους όχι μόνο το βάρος της φροντίδας αλλά συμμετέχουν ενεργά στην υπεράσπιση της γης τους, καταγράφοντας εδώ και χρόνια την ακραία βία που υφίστανται από τον ισραηλινό στρατό, οργανώνοντας τον ανεφοδιασμό, συγκρούμενες στα σημεία ελέγχου με τον αποικιοκρατικό στρατό και δημιουργώντας οργανώσεις και δίκτυα αλληλεγγύης και αντίστασης. Αρκετές φεμινιστικές οργανώσεις σε όλο τον κόσμο επιχειρούν να ρίξουν φως στις συνθήκες διαβίωσης των παλαιστινίων γυναικών με αρθρογραφία, ανακοινώσεις αλλά και με την οργάνωση κινητοποιήσεων. Αυτές οι κινητοποιήσεις είναι κρίσιμες ως προς την ενδυνάμωση του κινήματος αλληλεγγύης ιδιαίτερα όταν ένα τμήμα του θεσμικού φεμινισμού προωθεί ειρηνιστικές πρωτοβουλίες ενάντια στην βία και των δύο πλευρών, αγνοώντας ότι το παλαιστινιακό αποτελεί πρωτίστως ζήτημα αποικιοκρατικής κατοχής. Απέναντι στον φεμινισμό των ίσων αποστάσεων (στην πιο light εκδοχή) και στις «φεμινιστικές» ευαισθησίες των κυρίαρχων ΜΜΕ και των κυβερνήσεων που εστιάζουν στην ισλαμική βία ενάντια στις γυναίκες του Ισραήλ εμφανίζονται δυναμικά στο προσκήνιο περιφερειακοί φεμινισμοί στον αραβικό κόσμο που καταγγέλλουν την πολλαπλή καταπίεση που υφίστανται οι γυναίκες και τα λοατκι άτομα από την αποικιοκρατική-πατριαρχική και καπιταλιστική ισραηλινή βαρβαρότητα πρωτίστως, βία που απορρέει και από τις πολιτικές των παλαιστινιακών αρχών και των τοπικών πατριαρχικών ιδιωμάτων.

Στις 19 Οκτώβρη, στην Αλγερία οι φεμινίστριες συμμετείχαν δυναμικά σε μια διαδήλωση αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό που ξεκίνησε από την πλατεία της γης Μάη και κατέληξε στην Πλατεία Μαρτύρων. Οι γυναίκες φώναξαν συνθήματα όπως: «ο αγώνας ενάντια στην αποικιοκρατία είναι φεμινιστικό ζήτημα», «η σιωπή είναι συνηθισμένη», «Οι Αλγερινές φεμινίστριες θα στηρίζουν την Παλαιστίνη μέχρι να ελευθερωθεί κάθε της ίντσα».

Καθώς η 25η Νοεμβρίου, μέρα ενάντια στη βία κατά των γυναικών

πλησιάζει το διεθνές φεμινιστικό κίνημα χρειάζεται να συντονιστεί βρίσκοντας τρόπους να καταγγείλει την έμφυλη βία και βαρβαρότητα που υφίστανται οι Παλαιστίνιες μια και η κάθε μορφής έμφυλη βία (βιασμοί, τραυματισμοί-θανάτωση εγκύων και βρεφών, φυλάκιση) δεν μπορεί να διαχωριστεί από την αποικιοκρατική βία του σιωνιστικού καθεστώτος. Μια τέτοια πρωτοβουλία αξίζει να παρθεί και στην Ελλάδα σε μια στιγμή που τα μάτια των κινημάτων είναι στραμμένα στην Παλαιστίνη. Σε μια συγκυρία όπου τα αναπαραγωγικά δικαιώματα των γυναικών σε όλο τον κόσμο δέχονται επίθεση και οι γυναικοκτονίες αυξάνονται, οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις την 25η Νοέμβρη θα καταδικάσουν την έμφυλη βία και θα μιλήσουν για την έμφυλη ανισότητα, την ίδια στιγμή που θα συνεχίσουν τις στρατιωτικές και εμπορικές σχέσεις με το Ισραήλ και που θα συνεχίσουν να δαπανούν υπέρογκα ποσά σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς αντί σε δομές πρόληψης και φροντίδας των κακοποιημένων γυναικών (ντόπιες ή προσφύγισες). Η μετατροπή της 25ης Νοεμβρίου σε μέρα κατάδικης της βίας που υφίστανται οι γυναίκες που αντιστέκονται αποτελεί φεμινιστικό καθήκον, ιδιαίτερα σε μια χώρα που αποτελεί χώρα υποδοχής αραβικών πληθυσμών.

Η Συνέλευση 8 Μάρτη συμμετέχει και στηρίζει το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη διερευνώντας τρόπους φεμινιστικής ενημέρωσης και δράσης πριν αλλά και μετά την 25η

Η μετατροπή της 25ης Νοεμβρίου σε μέρα κατάδικης της βίας που υφίστανται οι γυναίκες που αντιστέκονται αποτελεί φεμινιστικό καθήκον, ιδιαίτερα σε μια χώρα που αποτελεί χώρα υποδοχής αραβικών πληθυσμών.

Νοέμβρη.

Ακολουθεί απόσπασμα από την ανακοίνωση της Συνέλευσης:

Σε αυτές τις κρίσιμες ώρες δεν μπορούμε παρά να σκεφτούμε τις Παλαιστίνιες γυναίκες που συμμετέχουν στην αντίσταση και που εδώ και δεκαετίες λένε πως δεν μπορεί να υπάρξει ελεύθερη γη χωρίς ελεύθερες γυναίκες. Οι γυναίκες και φεμινιστικές συλλογικότητες στην Παλαιστίνη και στην διασπορά αγωνίζονται ενάντια στην καταπίεση, το σεξισμό και την αποικιοκρατία και αρκετές ομάδες όπως για παράδειγμα το κίνημα Talatat υποστηρίζουν ότι ο αγώνας ενάντια στην πατριαρχία και τον καπιταλισμό δεν μπορεί να διαχωριστεί από τον αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό, την αποικιοκρατία, από τον αγώνα για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Οι Παλαιστίνιες γυναίκες και τα λοατκι άτομα αποτελούν τα πρώτα θύματα του αποικιοκρατικού κράτους κατοχής, το οποίο υιοθετεί μισογυνικές, σεξιστικές και γυναικοκτονικές πολιτικές ενάντια στις Παλαιστίνιες. [...] Καταγράφονται πολύ υψηλά ποσοστά θνησιμότητας στις εγκύους στις οποίες είτε απαγορεύουν την κυκλοφορία τους προς τα νοσοκομεία, αφήνοντας

τις να γεννούν στα σημεία ελέγχου είτε τις δολοφονούν προκειμένου να μην γεννιούνται άλλοι παλαιστίνιοι ή άλλα «μικρά φίδια» όπως είχε δηλώσει η υπουργός δικαιοσύνης του Ισραήλ Ayelet Shaked, αφού ακόμα και τα βρέφη αντιμετωπίζονται ως μελλοντικοί τρομοκράτες. Τα σώματά τους αποτελούν πεδία ελέγχου της δημογραφικής πλειοψηφίας των Παλαιστινίων. Οι παλαιστίνιες καταδικάζονται στην φτώχεια και την επισφάλεια την ίδια ώρα που ως γυναίκες έχουν να σηκώσουν το βάρος της κοινωνικής αναπαραγωγής και φροντίδας, αφού έχουν κεντρικό ρόλο σε κάθε προσπάθεια επιβίωσης και διατήρησης της ζωής. Βιώνουν πολλαπλάσια τις συνέπειες της διαθεματικής καταπίεσης και της πατριαρχίας από το Ισραηλινό Κράτος αλλά και στην κατεχόμενη Παλαιστίνη. Οι Παλαιστίνιες αποτελούν σαν πάντα μέρος της αντίστασης και ο αγώνας για την εθνική απελευθέρωση ήταν πάντα δεμένος με τον αγώνα για την έμφυλη δικαιοσύνη. Όπως και σε άλλες εμπόλεμες ζώνες (π.χ Κουρδιστάν), προκειμένου να συμμετέχουν σε κάθε μορφή αντίστασης καλούνται να ξεπεράσουν πολύ περισσότερα εμπόδια από ότι οι άνδρες συνα-

στις παλαιστίνιες αγωνίστριες

γωνιστές τους για να αποδείξουν ότι μπορούν να σηκώσουν το βάρος της αντίστασης, αμφισβητώντας τους κώδικες «πιμής» που τις αντιμετωπίζουν με ιδιοκτησιακούς όρους. Επιπλέον οι Παλαιστίνιες αντιμετωπίζονται υποκριτικά από την Δύση ως αποκλειστικά καταπιεσμένες από την αραβική πατριαρχία. Την ίδια ώρα που η Δύση προωθεί καμπάνιες ενίσχυσης της αυτονομίας τους η ίδια τους η ζωή βρίσκεται σε διαρκή κίνδυνο από την στρατιωτική κατοχή και την σιωνιστική αποικιοκρατία. Στην Παλαιστίνη οι

γυναίκες από το 1948 και ακόμα πιο πριν έβαλαν τα σώματά τους μπροστά σε όπλα και μπουλντόζες, υπερασπιζόμενες τα σπίτια, τα δέντρα, το νερό και τη γη τους, πολέμησαν και στήριξαν την αλληλεγγύη στο λαό τους, στην εξορία, συμμετείχαν στην Ιντιφάντα, φυλακίστηκαν, εργάστηκαν ως δικηγόροι, νοσηλεύτριες, δασκάλες, γιατροί, καθηγήτριες, εργάτριες γης, προώθησαν και προωθούν την παλαιστινιακή κουλτούρα μέσα από την τέχνη και τον πολιτισμό, έπαιξαν και παίζουν καθοριστικό ρόλο στην οργάνωση των λαϊκών παράνομων δικτύων και επιτροπών, και όλα αυτά ενώ περιθωριοποιήθηκαν και αποκλείστηκαν από θέσεις εκπροσώπησης εντός των παλαιστινιακών κοινοτήτων, ενώ κλήθηκαν να υπακούσουν, να ανεχτούν, να συνθηκολογήσουν, να κάνουν υπομονή. Από την Deir Yassin το 1948 μέχρι την Sheikh Jarrah το 2021, την Leila Khaled και την Ahed Tamimi οι Παλαιστίνιες έχουν βρεθεί σε κάθε μέτωπο αγώνα, για δεκαετίες, με ανυπολόγιστο κόστος. Και παρά τους αποκλεισμούς και τις δολοφονικές επιθέσεις,

συνεχίζουν να διαδηλώνουν και να συμμετέχουν σε απεργίες, συνεχίζουν να δημιουργούν φεμινιστικές συλλογικότητες και να μάχονται ενάντια σε κάθε μορφή καταπίεσης, αποικιοκρατίας και εκμετάλλευσης. Υποστηρίζουν την ελευθερία λόγου και το δικαίωμα του «συνέρχεσθαι» στην Παλαιστίνη, στρέφονται ενάντια στην σύγχυση μεταξύ αντισιωνισμού και αντισιωνισμού, συμμετέχουν ενεργά στο κίνημα «Μποϊκοτάζ, Αποεπένδυση και Κυρώσεις (BDS)», αγωνίζονται ενάντια στον милитарισμό, υποστηρίζουν την ειρήνη χωρίς να απολογούνται για την δίκαιη οργή και αντίσταση των Παλαιστινίων.

Ο αγώνας για μια ελεύθερη Παλαιστίνη είναι ένας αντιαποικιοκρατικός, αποαποικιακός, αντιρατσιστικός, αντικαπιταλιστικός και αντιιμπεριαλιστικός αγώνας, ένας φεμινιστικός αγώνας ενάντια σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Γι αυτό το λόγο ενώνουμε τη φωνή μας μαζί με κάθε παλαιστίνια και παλαιστίνιο που αγωνίζεται για να μπει τέλος στην κατοχή, καταγγέλλουμε τη συνενοχή κυβέρνησης-ΕΕ-ΗΠΑ, ζητάμε την διακοπή οικονομικών-στρατιωτικών σχέσεων με το κράτος του Ισραήλ.

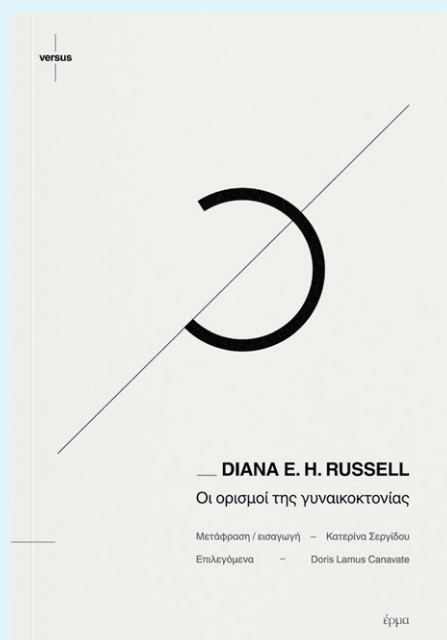
Ως Συνέλευση 8 Μάρτη καλούμε σε όλες τις διαδηλώσεις στήριξης και αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη καθώς και απομόνωσης του Ισραήλ που πραγματοποιούνται αυτές τις μέρες ενώνοντας τη φωνή μας με το διεθνές κίνημα αντίστασης και αλληλεγγύης».

Diana E. H. Russell

Οι ορισμοί της γυναικοκτονίας

Μετάφραση-Εισαγωγή: Κατερίνα Σεργίδου
Επιλεγόμενα: Doris Lamus Canavate

Τι είναι η γυναικοκτονία; Πότε εμφανίζεται ο όρος; Τι γράφουν τα λεξικά του 19ου αιώνα; Πότε προτείνεται στο φεμινιστικό κίνημα και πώς το αντιμετωπίζει στην αρχή; Τι πολιτικά χαρακτηριστικά μπορεί να αποκτήσει η έννοια αυτή; Πώς εξελίσσεται η συζήτηση για τη γυναικοκτονία και τι ακριβώς λένε οι προτεινόμενοι ορισμοί; Τι προβλήματα παρουσιάζουν οι διαφορετικές προσεγγίσεις και τι συγκλίσεις μπορούν να γίνουν; Πώς αντιμετωπίζουν τον όρο στην Ινδία, στις χώρες της Λατινικής Αμερικής και στον Δυτικό κόσμο; Ποια είδη γυναικοκτονίας υπάρχουν; Αυτά είναι μερικά από τα θέματα που πραγματεύεται η Νταϊάνα Ράσελ στο κείμενο που παρουσιάζουμε εδώ, προσπαθώντας να συμβάλει με τον δικό της τρόπο στις συζητήσεις γύρω από την έννοια της γυναικοκτονίας και να επισημάνει τον σημαντικό κοινωνικό και πολιτικό αντίκτυπο που μπορεί να έχει η υιοθέτηση του όρου για τα άτομα και τα κοινωνικά σύνολα. Η ίδια επιμένει στον δικό της ορισμό: η δολοφονία γυναικών από άνδρες επειδή είναι γυναίκες.

εκδόσεις
έρμα

Ζωοδόχου Πηγής 68,
Αθήνα • Τ.Κ.: 10681
Τ: 215-5257300
ekdoseis.erma@gmail.com
www.erma.gr

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

Θρηνούμε *ένα ακόμα θύμα γυναικοκτονίας*, αυτήν τη φορά την 42χρονη Κατερίνα, νεκρή από τα χέρια του πατέρα της. Η Κατερίνα, έπασχε από σκλήρυνση κατά πλάκας και χρησιμοποιούσε αμαξίδιο για την μετακίνησή της. *Ο πατέρας της δηλώνει πως την σκότωσε γιατί «δεν άντεχε να την βλέπει έτσι»*. Αυτή η γυναικοκτονία αναδεικνύει πολύ σημαντικά κοινωνικά ζητήματα. Το πρώτο είναι φυσικά, η σεξιστική αντίληψη πως *ο πατέρας έχει δικαίωμα ζωής και θανάτου* στην κόρη του. Το δεύτερο όμως που συχνά παραβλέπεται είναι το *ζήτημα των ανάπηρων γυναικών και της βίας που δέχονται*. Η Κατερίνα πέθανε γιατί δεν μπορούσε να εκπληρώσει τον κοινωνικό της ρόλο που της είχε επιβληθεί σαν γυναίκα. Δεν εκπλήρωσε την προσδοκία να φροντίζει ηλικιωμένους γονείς, παιδιά, ανάπηρους και είχε η ίδια ανάγκη από φροντίδα. Η γυναικοκτονία αυτή θέτει πολλά ζητήματα. Πόσες γυναίκες ζουν σε καταστάσεις βίας, χωρίς την δυνατότητα να λάβουν βοήθεια, λόγω της αναπηρίας τους; Σε πόσες γυναίκες έχει στερηθεί το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης στο σώμα τους επειδή είναι ανάπηρες; Οι

Επί *τρεις μέρες ζητούσε ιατρική βοήθεια ο καρδιοπαθής πρόσφυγας Αχμέτ Σεχριγιάρ*, κρατούμενος στο καμπ στην Κόρινθο, πριν τελικά πεθάνει από βαριάς μορφής πνευμονία. Σύμφωνα με μαρτυρίες προσφύγων, παρά τα σοβαρά συμπτώματά του και την ήδη επιβαρυσμένη υγεία του, *οι φύλακες του αρνούσαν κάθε ιατρική βοήθεια*, πέρα από το να του δώσουν νεπρόν. Όταν τελικά τον μετέφεραν στο νοσοκομείο, *πέθανε μέσα σε μερικές ώρες*. Μετά τον θάνατό του *οι πρόσφυγες του καμπ προχώρησαν σε απεργία πείνας* σε μία προσπάθεια να αναδείξουν τις δολοφονικές συνθήκες κράτησης. Στο καμπ στην Κόρινθο, όπου κρατούνται πάνω από 1.000 πρόσφυγες, *δεν υπάρχει ούτε ένας γιατρός*, ενώ είναι συχνό φαινόμενο *οι φύλακες να αρνούνται την μεταφορά σε νοσοκομείο* ακόμα και σε περιπτώσεις ζωής ή θανάτου όπως αυτή του Σεχριγιάρ. Δυστυχώς όμως αυτή κατάσταση δεν είναι καινούρια. Είναι μια φρίκη που κρατάει χρόνια, καθώς *και το 2021 ένας πρόσφυγας είχε πεθάνει από σκωληκοειδίτιδα αβοήθητος* στο κέντρο κράτησης στην Κω. Οι αισχρές συνθήκες διαβίωσης στα στρατόπεδα συγκέντρωσης στην ενδοχώρα αποτελούν *μία τιμωρία για όσους «τυχερούς» δεν πνίγηκαν*, δεν επαναπροωθήθηκαν ή δεν δολοφονήθηκαν στα σύνορα και κατάφεραν να φτάσουν στην Ελλάδα. Ταυτόχρονα όμως *είναι και κομμάτι της αποτρεπτικής πολιτικής*, ένα σκληρό μήνυμα ότι και για όσους τα καταφέρουν τους περιμένει ο εγκλεισμός, ο βασανισμός και ο θάνατος.

Διαδήλωση στο λιμάνι της Ρόδου, εμποδίζοντας τον απόπλου του πλοίου «Νήσος Χίος», πραγματοποίησαν *οι 400 πρόσφυγες που έχουν εγκλωβιστεί στο νησί εδώ και εβδομάδες*. Στόχος τους ήταν να επιβιβαστούν στο καράβι ώστε να μεταβούν σε οργανωμένες δομές και να υποβάλουν αιτήματα ασύλου, καθώς η Ρόδος δεν διαθέτει κέντρο υποδοχής. *Οι πρόσφυγες που βρίσκονται διασκορπισμένοι σε διάφορα σημεία της Ρόδου δεν έχουν λάβει καμία βοήθεια* από το κράτος ή τον δήμο, ενώ η αστυνομία είχε αρνηθεί μέχρι και να τους συλλάβει (!) για να τους μεταφέρει στις αρμόδιες υπηρεσίες εκτός νησιού. *Το προηγούμενο διάστημα οι πρόσφυγες είχαν γίνει μπαλάκι* μεταξύ δημοτικής αρχής (που δήλωνε ότι όλα είναι υπό έλεγχο), Λιμενικού (που ήθελε να τους μεταφέρει σε σκηνές στο εμπορικό λιμάνι στην Ακαντιά πίσω από τα παλιά σφαγεία, έως ότου ολοκληρωθούν οι διαδικασίες που απαιτούνται για τη μεταφορά τους) και αστυνομίας (που όταν αυτό δεν έγινε λόγω παρέμβασης εισαγγελέα

ευθύνες του κράτους και σε αυτήν την γυναικοκτονία είναι γιγάντιες. *Η κατάρρευση του κοινωνικού κράτους εγκαταλείπει* χιλιάδες ανάπηρες/ους στην αποκλειστική ευθύνη της οικογένειας, ενώ όσες/οι ζουν σε κακοποιοτικές οικογένειες έχουν μηδενικές δυνατότητες διαφυγής.

Για να μην θρηνήσουμε άλλες Κατερίνες χρειάζεται το φεμινιστικό κίνημα *να ανοίξει και το ζήτημα της αναπηρίας και τα ειδικά αιτήματα που έχει αυτό*. Χρειάζεται να διεκδικήσουμε προσβάσιμες δομές, κοινωνικούς λειτουργούς σε κάθε δήμο, εξειδικευμένες υπηρεσίες, αλλά και να εφαρμοστούν μέτρα όπως ο προσωπικός βοηθός που θα βοηθήσουν στην αυτόνομη ζωή των ανάπηρων ατόμων.

Μπαράζ διώξεων συνδικαλιστών εκπαιδευτικών έχει ξεκινήσει το τελευταίο διάστημα. Στον Πειραιά διώκονται ποινικά 11 εκπαιδευτικοί, *εννιά για τη δημόσια διατύπωση απόψεων κατά της κυβερνητικής πολιτικής*, με την κατηγορία της «αναξιοπρεπούς ή της ανάρμοστης ή ανάξιας για υπάλληλο συμπεριφοράς» και άλλοι δύο με την ίδια κατηγορία επειδή συνελήφθηκαν μαζί με άλλα 62 άτομα στην κινητοποίηση για την επέτειο από την δολοφονία του 15χρονου Α. Γρηγορόπουλου. Πιο πρόσφατο παράδειγμα είναι *η ποινική δίωξη του συνδικαλιστή εκπαιδευτικού Ηλία Σμήλιου*, γιατί υπερασπίστηκε το δικαίωμα των συνανθρώπων του στη στέγαση, συμμετέχοντας στο κίνημα κατά των πλειστηριασμών. Είχε προηγηθεί και *η κλήση 4 καθηγητριών σε αστυνομικό τμήμα του Ρεθύμνου για να δώσουν εξηγήσεις για τη συμμετοχή τους στην απεργία της ΑΔΕΔΥ* στις 21/9 (!) μετά από καταγγελία μαθητή. Όλες αυτές οι περιπτώσεις καθιστούν σαφές πως οποιοσδήποτε αντιστέκεται στην κατάρρευση την δημόσιας παιδείας και στην γενικότερη νεοφιλελεύθερη πολιτική θα έρχεται αντιμέτωπος με καταστολή, δικαστικές προσφυγές, ηθική και οικονομική εξάντληση. Απέναντι σε αυτά, το συνδικαλιστικό κίνημα των εκπαιδευτικών αλλά και όλοι μας πρέπει να σταθούμε απέναντι, και να παλέψουμε για συνδικαλιστική ελευθερία, για ενίσχυση της δημόσιας παιδείας. *Η δικαίωση, μετά από πολύμηνη ΕΔΕ, της εκπαιδευτικού που είχε προβάλει το «Αγόρια στο ντουζ»* και καταγγέλθηκε από γονείς (με ακροδεξιό δικηγόρο) δείχνει πως με την στήριξη των κινημάτων καμία μάχη δεν είναι χαμένη υπόθεση.

τους απειλούσε με βίαιη επαναπροώθηση καθώς διατάρασαν την εικόνα του νησιού για την παρέλαση της 28ης). Αυτή είναι η κατάσταση που αντιμετωπίζουν οι πρόσφυγες στα νησιά. *Εγκληματική αδιαφορία στην καλύτερη, εγκλεισμό σε στρατόπεδα στην χειρότερη.*

ΔΕΝ ΕΜΠΙΘΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣ»

* σύγχος των
Nationalistas

Επιμέλεια: Κατερίνα Καληφόρη

25 Νοέμβρη: Να ανοίξει η συζήτηση για την έμφυλη βία, την εκμετάλλευση και την καταπίεση

Της Κατερίνας Καλλέργη

Το τελευταίο διάστημα ζούμε μια περίοδο πολλαπλών κρίσεων. Η οικονομική κρίση, η κλιματική, οι πολεμικές συρράξεις και η ένταση των εθνικισμών στην ευρύτερη περιοχή της Μεσογείου είναι μόνο μερικά παραδείγματα από την ζοφερή εικόνα που δημιουργείται μαζί με την ταυτόχρονη ένταση της καταστολής και την περιστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Χαρακτηριστικό κομμάτι αυτής της κατάστασης είναι οι πολλαπλοί τρόποι που βιώνεται και αυξάνεται η βία. Η βία της φτώχειας, η βία των πολέμων, η βία της καταστολής, η βία στα σχολεία και φυσικά η έμφυλη και σεξιστική βία.

Αυτή η κατάσταση, σε συνδυασμό με την νεοφιλελεύθερη πολιτική στοχεύει ιδιαίτερα τις γυναίκες. Η γυναίκα, καθώς έχει τον κοινωνικά επιβεβλημένο ρόλο της φροντίστριας, είναι αυτή που καλείται να σηκώσει τα βάρη της κατάρρευσης του κράτους πρόνοιας αλλά και αυτή που καλείται να διαχειριστεί το πορτοφόλι του νοικοκυριού, που συνεχώς φτωχαίνει. Οι γυναίκες αναγκάζονται να αναλαμβάνουν τα βάρη της φροντίδας, των αρρώστων, λόγω της κατάρρευσης του συστήματος υγείας, των ηλικιωμένων, λόγω της έλλειψης ΚΑΠΗ και δημόσιων γηροκομείων με ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης, τα βάρη των παιδιών, καθώς δεν επαρκούν οι βρεφονηπιακοί σταθμοί και οι ώρες του ολοήμερου δεν ταιριάζουν με αυτές των εργαζόμενων γονέων. Την ίδια στιγμή οι γυναίκες δέχονται μία ιδεολογική, οικονομική, νομοθετική επίθεση στη καθημερινότητά τους.

Για να δικαιολογηθεί το γεγονός ότι χρειάζεται να επιστρέψουν σε παραδοσιακούς έμφυλους ρόλους για να καλύψουν το κενό που αφήνει ο νεοφιλελευθερισμός και η κατάρρευση του κοινωνικού κράτους, επιστρατεύεται ο σεξισμός, η υποτίμηση της γυναικείας εργασίας αλλά και η έμφυλη βία. Το μήνυμα είναι απλό. Το σύστημα θέλει γυναίκες ως φθινό εργατικό δυναμικό στην δουλειά και απλήρωτες φροντίστριες στο σπίτι. Η έμφυλη βία έρχεται ως αποτέλεσμα αλλά και ως επιβολή αυτών των απόψεων. Το τελευταίο διάστημα είδαμε χαρακτηριστικά παραδείγματα τέτοιας έμφυλης βίας, από την γυναικοκτονία της Κατερίνας, μιας ανάπηρης γυναίκας επειδή ο πατέρας της «δεν άντεχε να την βλέπει

έτσι» έως την δολοφονία της τρανς μετανάστριας Άνας, και από τους βιασμούς στα σχολεία μέχρι την αύξηση της «εκδικητικής πορνογραφίας». Η έμφυλη βία εντείνεται, και αυτό δεν είναι άσχετο με το γενικότερο πολιτικό-κοινωνικό πλαίσιο. Η αντιμετώπιση από την κυβέρνηση δεν είναι απλά ανεπαρκής, αλλά επικίνδυνη για τα θύματα και υποστηρικτική προς τους κακοποιητές. Από την μία η ανοχή σε περιπτώσεις τύπου Μπαλάσκα, όπου δεν είχε καμία επίπτωση για το γεγονός ότι δήλωσε δημόσια πως ο γυναικοκτόνος της Καρολίν έπρεπε να τους τηλεφωνήσει μετά τον φόνο –γραμμή που ακολούθησαν πολύ μελλοντικοί δολοφόνοι. Από την άλλη, η νομοθετική επίθεση, μέσα από τον νόμο Τσιάρα που δεσμεύει τις γυναίκες και τα παιδιά να έχουν σχέσεις με τους κακοποιητές τους, «γιατί δεν σημαίνει ότι δεν είναι καλοί πατεράδες». Ήδη, εξαιτίας αυτού του νόμου υπάρχουν υποθέσεις στα δικαστήρια όπου υπόδικοι κακοποιητές διεκδικούν συνεπιμέλεια. Η νομοθετική επίθεση όμως αγγίζει τις γυναίκες και στον χώρο δουλειάς, με τον νόμο Χατζηδάκη, μέσω του οποίου τα θύματα παρενόχλησης στον χώρο δουλειάς θα πρέπει να καταγγέλουν στους ανώτερους τους που συχνά είναι ή έχουν σχέσεις με τους κακοποιητές, ενώ καταργεί τα σωματεία, αφήνοντας τις γυναίκες χωρίς υπεράσπιση σε περίπτωση παρενόχλησης από τον εργοδότη.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο η φετινή 25 Νοέμβρη, παγκόσμια ημέρα για την έμφυλη βία έχει ιδιαίτερες δυσκολίες.

Σε αντίθεση με τις τελευταίες χρονιές η συζήτηση γύρω από τα φεμινιστικά ζητήματα και αιτήματα είναι ιδιαίτερα πεσμένη, και έχει επισκιαστεί από την γενικότερη κατάσταση στην χώρα (εκλογές, καταστροφές στην Θεσσαλία κλπ). Αυτό καθιστά ιδιαίτερα δύσκολη την εκ νέου ανάδειξη τους με αφορμή την 25 Νοέμβρη, αλλά και γενικότερα. Σε μια περίοδο όπου η κοινωνία πλήττεται συνεχώς, φαίνεται σαν πολυτέλεια να μιλάμε για τα έμφυλα ζητήματα. Για αυτό φέτος περισσότερο από ποτέ είναι σημαντικό να αναδειχτεί ότι τα φεμινιστικά ζητήματα είναι ζητήματα όλης της κοινωνίας, και ότι η απελευθέρωση των γυναικών θα είναι απελευθέρωση όλων. Τα μέτρα που χρειάζεται να παρθούν για πρόληψη της έμφυλης βίας θα ωφελήσουν όλες και όλους.

Παλαιστίνη

Αυτονόητα όμως, η 25η Νοέμβρη φέτος θα έχει αναφορές και στις γυναίκες της Παλαιστίνης. Σε αυτές που εδώ και χρόνια ζουν εγκλωβισμένες στην μεγαλύτερη υπαίθρια φυλακή, που πεθαίνουν στην γέννα καθώς δεν μπορούν να φτάσουν στα νοσοκομεία λόγω των check-points, που βασανίζονται και δολοφονού-

νται από το Ισραήλ καθημερινά και που τώρα είναι τα θύματα βομβαρδισμών. Είναι όμως και εκείνες που οργανώνουν αγώνες, που συμμετέχουν στην αντίσταση, που οργανώνονται και που βροντοφωνάζουν ότι ο αγώνας ενάντια στην γυναικεία καταπίεση και εκμετάλλευση δεν μπορεί παρά να είναι και αγώνας ενάντια στον πόλεμο, την αποικιοκρατία και τον ιμπεριαλισμό.

Εμπνεόμενη από τον αγώνα τους, η Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη στην Θεσσαλονίκη θα αφιερώσει την φετινή 25 Νοέμβρη τόσο σε αυτές όσο και στην σύνδεση των φεμινιστικών αιτημάτων ενάντια στην βία με τα αιτήματα όλων των κινημάτων ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό. Στόχος της Συνέλευσης Γυναικών 8 Μάρτη, και με αφορμή τα πέντε χρόνια ύπαρξής της είναι να ανοίξει η συζήτηση για την έμφυλη βία, την γυναικεία εκμετάλλευση και την καταπίεση παντού. Για αυτό, στον δρόμο προς την 25η Νοέμβρη οργανώνει πολύμορφες δράσεις σε συνεργασία και με άλλες ομάδες της πόλης όπως το Αλληλόπολις. Μια από αυτές θα είναι ποιητικές περφόμανς με την συμμετοχή ποιητριών της πόλης. Στην Νομική σχολή οργανώνεται εκδήλωση με θέμα την νομοθετική επίθεση που δέχονται οι γυναίκες, αλλά και τα νομικά ζητήματα που τίθενται γύρω από τον όρο της γυναικοκτονίας. Στην σχολή Κινηματογράφου θα γίνει προβολή ταινίας και συζήτηση γύρω από το θέμα της έμφυλης βίας. Την ημέρα της 25ης Νοέμβρη θα πραγματοποιηθεί πορεία στο κέντρο την πόλης για να ακουστεί παντού πως από την Ελλάδα ως την Παλαιστίνη οι γυναίκες παλεύουν για ειρήνη και δικαιοσύνη ενάντια στην έμφυλη βία, την εκμετάλλευση και την καταπίεση.

50 χρόνια μετά

Το Πολυτεχνείο και η εποχή

Του Αντώνη Νταβανέλου

Το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου 1967 εγκατέστησε τη χούντα των συνταγματαρχών στην πολιτική εξουσία.

Ήταν η (προσωρινή) κατάληξη μιας οξύτατης πολιτικής κρίσης που συντάραξε τον ελληνικό καπιταλισμό σε όλη τη δεκαετία του 1960. Στα βάση της βρίσκονταν η ταχύτατη ανασύνταξη του μαζικού κινήματος και της Αριστεράς από την ήττα στον Εμφύλιο, η αμφισβήτηση του «κράτους των εθνοκρόνων» που είχαν χτίσει οι νικητές του 1949, τόσο οι ντόπιοι όσο και οι διεθνείς σύμμαχοί τους. Κορυφώσεις αυτής της κρίσης δεν ήταν τα εκλογικά «πεισώδια» στα οποία στρέφει σήμερα την προσοχή ένα παγωμένο ακαδημαϊκό ρεύμα ιστορικών, αλλά η ανάδυση ενός μαζικού κινήματος της νεολαίας, η ανασυγκρότηση ενός μαζικού εργατικού κινήματος (με κεντρική «φιγούρα» τους οικοδόμους) και το πάντρεμα μεταξύ τους, που οδήγησε σε έναν ιστορικό μαζικό ξεσηκωμό, στα Ιουλιανά του 1965. Σε αυτήν την πορεία τέθηκαν στο στόχαστρο τα θεμελιώδη δόγματα της αστικής πολιτικής, τόσο της Δεξιάς αλλά και του Κέντρου («Παπανδρέου – παπατζή»), όπως και τέθηκε προδρομικά η ανάγκη να ξεπεραστούν κάποια «ταμπού» στην πολιτική της Αριστεράς, που έρχονταν από μακριά. Από το αναπάντητο ερώτημα: Γιατί ηττηθήκαμε στη μεγάλη δεκαετία του 1940;

Αυτή η διαπίστωση έχει τεράστια πολιτική σημασία. Αφενός, γιατί η χούντα δεν ήταν μια «τρέλα», μιας απομονωμένης «δράκας αξιωματικών», ούτε (αποκλειστικά) το αποτέλεσμα της παρέμβασης του «ξένου δακτύλου». Απαντούσε στην ανάγκη της κυρίαρχης τάξης να ελέγξει τις πολιτικές εξελίξεις και γι' αυτό οι Έλληνες καπιταλιστές (προφανώς μαζί με τους νατοϊκούς συμμάχους τους) στήριξαν τη χούντα, έκαναν μαζί της «χρυσές δουλειές» και έδωσαν μάχη για να παρατείνουν στο μέγιστο την παραμονή της στην εξουσία. Αφετέρου, γιατί η ριζοσπαστικοποίηση της εποχής του Πολυτεχνείου δεν ήταν μια παρθενογένεση, δεν ξεφύτρωσε από το πουθενά. Παρότι το πραξικόπημα και η επιβολή του «γύψου» γενικευμένης ανελευθερίας διέκοψε επιφανειακά τα νήματα της συνέχει-

ας με το 1960, αυτή η «τομή» ήταν προσωρινή. Με αυθόρμητο και υπόγειο τρόπο τα νήματα αναπαράγονταν και αναζητούσαν τους τρόπους και τις ρωγμές για να εκφραστούν.

Η αντίσταση

Η αντίσταση στη δικτατορία άρχισε από την πρώτη στιγμή της. Σε πείσμα ποικίλων σημερινών τζιτζιφιόγκων που προσπαθούν να υποτιμήσουν την σημασία των οργανώσεων της πρώιμης περιόδου της αντίστασης, ο ρόλος τους ήταν ιδιαίτερα σημαντικός: Κρατούσε αναμμένο το κερι που έδειχνε ότι μπορεί και πρέπει να υπάρξει αντίσταση, με στόχο την ανατροπή της δικτατορίας. Αντικει-

κρατικές Επιτροπές Αντίστασης. Έκαναν πολλά και πρωτοπόρα πράγματα, χτυπήθηκαν άγρια από το καθεστώς και κράτησαν άψογη στάση μπροστά σε οριακές δοκιμασίες.

Οι σημερινοί ακροδεξιοί και οι φασίστες, προσπαθώντας να χτίσουν μαζικά ακροατήρια, προβάλλουν τον ισχυρισμό ότι αν έρθουν στην εξουσία θα οδηγήσουν την κοινωνία σε μια κατάσταση καλύτερη για όλους (τους Έλληνες). Αυτός ο ισχυρισμός δεν αντέχει το τεστ της σύγκρισης με την πραγματικότητα της χούντας. Το καθεστώς της γετίας ήταν ένα καθεστώς σκληρής ανελευθερίας. Ήταν όμως και ένα καθεστώς επιβολής φτώχειας στις λαϊκές τάξεις: το

ας κάτω από την επιρροή των παγκόσμιων κινήματων για την ελευθερία, στην επαύριο του Μάη του '68, μέσα στις μέρες της νίκης στο Βιετνάμ κ.ο.κ.

Μπορούσε να ανατραπεί;

Η τότε πολιτικοποίηση «πέρασε» μέσα από το ερώτημα τι είδους καθεστώς ήταν η χούντα. Ας δανειστούμε τον τίτλο του διάσημου βιβλίου του Πουλαντζά: Φασισμός ή δικτατορία; Δεν επρόκειτο για θεολογική ενασχόληση με το φύλο των αγγέλων, γιατί «έσπασε» σε δύο υπο-ερωτήματα με άμεσες πολιτικές συνέπειες: α) Είχε αποκτήσει το καθεστώς μαζική πολιτική βάση, είχε «ριζώσει» μέσα στις λαϊκές τάξεις; Η απάντηση ήταν αρνητική. Παρά τις προσπάθειες της χούντας να χτίσει μαζικές ακροδεξιές οργανώσεις παντού, αυτό δεν έγινε εφικτό σε αξιοσημείωτο βαθμό πουθενά (αγρότες, εργάτες, νεολαία, «κλαδικές» μικρομεσαίων και επιστημόνων κ.ά.) Και κατά συνέπεια: β) Ήταν η χούντα ένα καθεστώς σταθερό και με μακροπρόθεσμες προοπτικές, ή ήταν μια κατάσταση ευάλωτη που μπορούσε να ανατραπεί κάτω από τα χτυπήματα του κινήματος; Σε αυτό το ερώτημα η Αριστερά διχάστηκε: το ΚΚΕ εσ. ευθέως, αλλά και το ΚΚΕ εμμέσως, ήταν δύσπιστα σχετικά με τις δυνατότητες και το «ρεαλισμό» της ανατροπής της δικτατορίας και γι' αυτό μπήκαν στην πολιτική αξιοποίησης των διαδικασιών της «φιλελευθεροποίησης» της χούντας, που είχαν ως προοπτική μια σταδιακή μετάβαση σε μια ελεγχόμενη και αυταρχική «δημοκρατία», μέσω της ενότητας με τις αστικές πολιτικές δυνάμεις και με την εγγύηση μιας πολιτικής επιβίωσης των στρατοκρατικών δυνάμεων που θα μεταμφιέζονταν πλέον σε ένα ακρο-συντηρητικό πολιτικό «κόμμα». Σε αυτή την εκτίμηση για το εφικτό της ανατροπής της δικτατορίας, λογοδοτούσε η τακτική τους για γοργή πολιτικοποίηση του αγώνα – με το «Κάτω η χούντα!» στην πρώτη γραμμή των συνθημάτων – αλλά και η γοργή ριζοσπαστικοποίηση των μορφών πάλης, με την προσπάθεια για το «πέρασμα» στο δρόμο και από εκεί στις πολυήμερες κινητοποιήσεις και στις καταλήψεις δημόσιων κτιρίων. Αυτά αρχικά έμοιαζαν ανέφικτα, αλλά μόνο πριν το «φοβερό έτος» 1972. Γιατί η ανάπτυξη του μαζικού φοιτητικού κινήματος λειτούργησε ως «καταλύτης» για να εκφραστεί η γενικότερη εργατική και λαϊκή οργή.

Ο Νοέμβρης του '73 ήταν μια αυθεντική, μια μεγάλη λαϊκή εξέγερση που ανέτρεψε τη δικτατορία και δημιούργησε μια πολιτική παράδοση που άλλαξε την Ελλάδα, έζησε για δεκαετίες και παραμένει απειλητική ενάντια στις κοινωνικές/πολιτικές δυνάμεις που οργανώνουν το καθεστώς καταπίεσης και εκμετάλλευσης.

μενικά, στην πρώιμη φάση, οι οργανώσεις της αντίστασης καθορίζονταν από το καθεστώς της βαθιάς παρανομίας, έμεναν απομονωμένες και οι πράξεις τους συγκεντρώνονταν σε «υποδειγματικές ενέργειες», λιγότερο ή περισσότερο «δυναμικές». Στις διεργασίες στο εσωτερικό αυτού του κύκλου αγωνιστών-στριών –στην Ελλάδα και στο εξωτερικό– το παλιό ερώτημα για τη στρατηγική και τις ηγεσίες μέσα στην Αριστερά, συνδυαζόταν με ένα καινούργιο: Πώς και γιατί πιαστήκαμε με τις πιζάμες τη νύχτα της 21ης Απριλίου; Πώς και γιατί το μεγάλο κίνημα της δεκαετίας του '60 οδηγήθηκε στην πολιτική ήττα; Οι απαντήσεις που ιχνηλατούνταν θα είχαν καθοριστική σημασία για την πολιτικοποίηση στον επόμενο πιο μαζικό κύκλο αντίστασης.

Απέναντι σε όλους αυτούς τους συντρόφους και συντρόφισσες των οργανώσεων της πρώιμης αντίστασης της Αριστεράς, αξίζει ο πιο απεριορίστος σεβασμός. Όσοι από εμάς αναφερόμαστε ειδικότερα στην παράδοση του τροτσκισμού, μπορούμε να είμαστε υπερήφανοι για τις πράξεις των βετεράνων μας, μέσω της πρωτοβουλίας τους για τις Δημο-

πάγωμα των μισθών και των συντάξεων οδήγησε σε ένα μετανάστευση σημαντικά τμήματα των εργατών και των φτωχών αγροτών που δεν μπορούσαν πλέον να επιβιώσουν εδώ. Επίσης όμως ήταν ένα καθεστώς απόλυτης ασυδοσίας για τους βιομήχανους, τους εφοπλιστές και τους τραπεζίτες. Μετά το 1974, η κυβέρνηση Καραμανλή, παρά τις προθέσεις της, δεν μπόρεσε να αποφύγει τη δικαστική διερεύνηση σχετικά με τον Ωνάση, το Νιάρχο, το Λάτση κ.ά. για το πλιάτσικο που έστησαν στην γετία. Ασφαλώς δεν επέτρεψε την καταδίκη των «ολιγαρχών», αλλά δεν μπόρεσε και να αποφύγει τη δικαστική έρευνα για τις μεγάλες απαλλοτριώσεις γης, για τα θαλασσοδάνεια μέσω της ΕΤΒΑ και το γενικότερο «πάρτι» του κεφαλαίου κάτω από τις προστατευτικές φτερούγες των στρατοκρατών. Το ιδεολογικό πλαίσιο της χούντας, το «Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια» ήταν άμεσα οπισθοδρομικό μπροστά στα ρεύματα που δημιουργούσε η μαζικοποίηση της εκπαίδευσης και ο τεχνολογικός εκσυγχρονισμός, αλλά κυρίως άμεσα αντιδραστικό μπροστά στις νέες ιδέες που ωρίμαζαν μέσα στη μεγάλη πλειοψηφία της νεολαί-

ΤΟΥ

Στα πλαίσια της «φιλελευθεροποίησης», η χούντα επιχείρησε να αναβαθμίσει τον έλεγχο, χαλαρώνοντας την άμεση στήριξή της στο Συνδικαλιστικό και στο Σπουδαστικό της Ασφάλειας.

Η συνέπεια ήταν να αναπτυχθούν διεργασίες, αδιόρατες αρχικά, που όμως λίγο αργότερα θα αποδείκνυαν την κολοσσιαία σημασία τους μέσα σε ένα «άκαμπο» στρατοκρατικό καθεστώς. Σε μαζικούς εργατικούς χώρους άρχισαν προσπάθειες διεκδίκησης και συνδικαλιστικής έκφρασης (συγκοινωνίες, τραπεζοϋπάλληλοι, λιθογράφοι, οικοδόμοι). Οι άνθρωποι που πρωτοστάτησαν αποδείχθηκαν αναντικατάστατης αξίας όταν ήρθε η ώρα του Νοέμβρη.

Στις σχολές η χούντα προσπάθησε να αναβαθμίσει τα διορισμένα ΔΣ των χαφιέδων σε «εκλεγμένα» όργανα που, όμως, θα όφειλαν να έχουν ως μεγάλη πλειοψηφία τους ίδιους χαφιέδες και φασίστες της νεολαίας του «κόμματος» 4η Αυγούστου, του Πλεύρη-πατρός. Έχασαν τελείως τον έλεγχο και είδαν έντρομοι να αναπτύσσονται συνελεύσεις, να αρχίζουν φοιτητικές διαδηλώσεις, να συγκροτούνται επιτροπές αγώνα, όπου η δύναμη της εν γένει Αριστεράς δεν ήταν δυνατό να υποτιμηθεί. Σε αυτή την ταπεινή και επιφανειακά «ειρηνιάρική» διαδικασία είχε σε σπέρμα την αρχή της η πορεία προς μια μεγάλη λαϊκή εξέγερση. Και αυτό είναι ένα μάθημα για πολλούς σημερινούς αγωνιστές που οφείλουν να κάνουν τη δουλειά «πρώτης γραμμής» μέσα στους κοινωνικούς χώρους, σκάβοντας σε ένα έδαφος που, από πρώτη ματιά, μπορεί να μοιάζει άγονο.

Η χούντα προσπάθησε να αντιδράσει επιστρέφοντας στην καταστολή, με την επιστράτευση δεκάδων φοιτητών που είχαν ξεχωρίσει στην προηγούμενη περίοδο. Θα ήταν άγνωστη η εξέλιξη αν το χτύπημα πέρναγε αναπάντητο. Όμως δεν πέρασε. Οι δύο καταλήψεις της Νομικής, στην άνοιξη του 1972, ήταν μια αποφασιστική κλιμάκωση: Με την ίδια μορφή πάλης που επιλέχθηκε -κατάληψη ενός κεντρικού κτιρίου μέσα σε μια στρατοκρατούμενη πόλη! Με το πέρασμα στα πολιτικά συνθήματα, με το «Κάτω η χούντα» που βροντοφώναξε η ταρατσα, ξεπερνώντας με καλπασμό τα «φοιτητικά αιτήματα» που μέχρι τότε ήταν ένας φερετζές για την ανάπτυξη του κινήματος. Με την απεύθυνση προς τα «έξω», με τη διεκδίκηση συμπαράστασης από τον

κόσμο και -κυρίως!- με την άφιξη αυτής της συμπαράστασης, με τη μορφή των χιλιάδων διαδηλωτών στους δρόμους γύρω από το κατειλημμένο κτίριο, παρά το άγριο κυνηγητό της Αστυνομίας. Η Νομική ήταν η πρόβα τζενεράλε για το Πολυτεχνείο.

Όλοι όσοι δρούσαν συστηματικά τότε, άρχισαν να έχουν τη συναίσθηση ότι «έρχεται κάτι μεγάλο». Και αυτό οδήγησε στην αύξηση των προσπαθειών και στον πολλαπλασιασμό των δρώντων. Η είσοδος του μαζικού κινήματος σε ορμητικό ανοδικό κύκλο, ποτέ δεν είναι κάτι μυστηριακό. Στηρίζεται στην ενεργοποίηση και στη δράση των απλών ανθρώπων, χιλιάδων κοριτσιών και αγοριών στη φοιτητική ηλικία, χιλιάδων νεότερων που ενεργοποιήθηκαν στα σχολεία, στα φροντιστήρια και στα (αξέχαστα) νυχτερινά, πρωτοπόρων εργατών και εργατριών που διατήρησαν ζωντανή την «τεχνογνωσία» του τι σημαίνει να κινητοποιείς τις πιάτσες των οικοδόμων ή να καλείς σε απεργία και διαδήλωση στα εργοστάσια και στις υπηρεσίες, αγωνιστών της Αριστεράς που δεν ξέχασαν τι σημαίνει «κινητοποιώ τη συνοικία μου», ή κατέβαζαν τους αγρότες από τα Μέγαρα στην Πατησίων. Όταν οι συνθήκες επιτρέπουν (και πολύ περισσότερο επιβάλλουν) αυτόν το «συντονισμό», τότε μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι θα παρουσιαστεί στο δρόμο μια ακαταμάχητη δύναμη.

Μια αυθεντική λαϊκή εξέγερση

Ο Νοέμβρης του '73 ήταν μια αυθεντική, μια μεγάλη λαϊκή εξέγερση που ανέτρεψε τη δικτατορία και δημιούργησε μια πολιτική παράδοση που άλλαξε την Ελλάδα, έζησε για δεκαετίες και παραμένει απειλητική ενάντια στις κοινωνικές/πολιτικές δυνάμεις

που οργανώνουν το καθεστώς καταπίεσης και εκμετάλλευσης:

-Ο Νοέμβρης του '73 «ηττήθηκε» στρατιωτικά, με την καταστολή, με την επιστροφή του καθεστώτος στη γυμνή στήριξη στα τανκς και στις ειδικές δυνάμεις του στρατού μέσα στις πόλεις. Όμως αναμφισβήτητα νίκησε πολιτικά: το καθεστώς της 21ης Απριλίου ήταν ήδη κλινικά νεκρό από το βράδυ της 17 Νοέμβρη. Τίποτα δεν μπορούσε να λειτουργήσει ξανά όπως πριν.

Οι ποικίλοι αρνητές της σημασίας και της αξίας των εξεγέρσεων προσπαθούν να υποβαθμίσουν αυτό το γεγονός με τον ισχυρισμό ότι η χούντα έπεσε «λόγω της προδοσίας στην Κύπρο». Είναι ένα ψέμα, χειρότερο από τις μισές αλήθειες. Οι προετοιμασίες της χούντας για ανατροπή του Μακαρίου, και την προσπάθεια για μια «Ένωση» με την Κύπρο, είχαν αρχίσει πριν το 1973. Το καθεστώς Ιωαννίδη τις επιτάχυνε, προσπαθώντας πλέον να σώσει το καθεστώς στην Αθήνα. Όταν άρχισε η τουρκική εισβολή, η χούντα επιχείρησε να απαντήσει με πόλεμο: Κάλεσε σε γενική επιστράτευση, έθεσε την αεροπορία σε «κόκκινη» ετοιμότητα, έβγαλε το στόλο από τους ναυστάθμους. Όμως στην επιστράτευση προσήλθαν οι «άγριοι» νέοι που είχαν ζήσει το Νοέμβρη. Η πειθαρχία στο στρατό κλονίστηκε επικίνδυνα και τα επιτελεία των ανώτερων αξιωματικών κατάλαβαν ότι δεν μπορούσαν να καθοδηγήσουν με ασφάλεια μια πολεμική εξόρμηση. Το Πολυτεχνείο όχι μόνο ανέτρεψε τη χούντα, αλλά και έσωσε την εργατική τάξη στην Ελλάδα και στην Τουρκία από μια μείζονα καταστροφή, από έναν ελληνοτουρκικό πόλεμο.

Αυτή η αίσθηση, η βασισμένη στην πραγματικότητα, ότι «οι εξεγέρσεις αποδίδουν», μπόλιασε μια γενιά εργατών και νεολαίας, μεταλαμπαδεύ-

τηκε στα συνέχια και ανάβλησε ξανά σε μεγάλες «στιγμές» της ταξικής και πολιτικής πάλης στην Ελλάδα (Μεταπολίτευση, 1985, 1992, 2010-13 κ.ά.). Αυτή η νομιμοποίηση του «επαναστατικού δρόμου» στα μάτια και στις ψυχές της εργαζόμενης πλειοψηφίας, είναι ένας πυλώνας του ισχυρισμού ότι «το Πολυτεχνείο ζει!» στα 50 χρόνια που ακολούθησαν.

-Το υποκείμενο του Νοέμβρη ήταν η κλασική κοινωνική συμμαχία κάθε εξεγερσιακής διεργασίας: «Εργάτες – αγρότες και φοιτητές, ενωμένοι νικητές!».

Το Πολυτεχνείο ξεκίνησε από το φοιτητικό κίνημα, αλλά δεν έμεινε ένα «φοιτητικό» γεγονός. Η Εργατική Συνέλευση ήταν μια πρωτοβουλία που, όχι τυχαία, έχει υποτιμηθεί και συκοφαντηθεί. Οι σύντροφοι που πρωταγωνίστησαν έκαναν μια υποδειγματική δουλειά: οι προκηρύξεις τους, τα «συnergεία» προς τις οικοδομικές πιάτσες και τα εργοστάσια, το κάλεσμα για απεργία ήταν ένα βήμα αποφασιστικής κλιμάκωσης. Και η ανταπόκριση υπήρξε συγκλονιστική: στις διαδηλώσεις γύρω από το Πολυτεχνείο, στις συγκρούσεις με την Αστυνομία σε όλο το κέντρο της Αθήνας, στις διαδηλώσεις της μέρας μετά την «πτώση» του Πολυτεχνείου, το καθοριστικό υποκείμενο ήταν οι εργαζόμενοι απλοί άνθρωποι, που έμπαιναν πλέον ορμητικά στο προσκήνιο. Αυτή η ενεργός συμμετοχή, η τάση επέκτασης στις άλλες πόλεις (με τις ηρωικές προσπάθειες στη Θεσσαλονίκη, στην Πάτρα και στα Γιάννενα), η ακόμα πλατύτερη λαϊκή συμπαράσταση που ανάβλυζε από παντού, έδωσαν στο Νοέμβρη το χαρακτηριστήρα της γνήσιας λαϊκής εξέγερσης, που πανικόβαλε τη χούντα.

(συνέχεια σελ.24)

50 χρόνια μετά

Το Πολυτεχνείο και η εποχή του

(συνέχεια από σελ. 23)

Η αναφορά στη δύναμη αυτής της κοινωνικής συμμαχίας, η αναφορά στη στενή σχέση των νεολαιίστικων κινημάτων με την εργατική τάξη, με τις δράσεις της (μικρές ή μεγάλες) και τις ιστορικές προοπτικές της, ήταν ένα καθοριστικό σημείο της πολιτικοποίησης που δημιούργησε ο Νοέμβρης. Που μεταλαμπαδεύτηκε επίσης στις επόμενες γενιές και έδωσε στις δεκαετίες που ακολούθησαν πολλά συγκλονιστικά παραδείγματα της αμφίδρομης σχέσης: Είτε με τους φοιτητές και τις φοιτήτριες στις πύλες των αγωνιζόμενων εργοστασίων της μακράς Μεταπολίτευσης, είτε με την καθοριστική υποστήριξη της εργατικής/λαϊκής πλειοψηφίας σε μεγάλες μάχες της σπουδαστικής νεολαίας ακόμα και πολλά-πολλά χρόνια μετά.

Με ποια πολιτική;

-Ποια ήταν η «πολιτική» του Νοέμβρη; Εδώ η παραχάραξη χτυπάει κόκκινο. Κάποιοι στέκονται στο «Κάτω η χούντα» για να βγάλουν το συμπέρασμα ότι κυρίως ήταν μια δημοκρατική απαίτηση. Άλλοι, συμπληρώνουν το «Εξω οι Αμερικάνοι», για να βγάλουν το συμπέρασμα ότι ήταν μια δημοκρατική αλλά και αντιιμπεριαλιστική απαίτηση, με στόχο τη δημοκρατία και την εθνική ανεξαρτησία. Με αυτή τη ψυχρή μέθοδο του νεκροανατόμου αναπτύσσονται «σχολές» που συνιστούν το συμπέρασμα ότι ο Νοέμβρης «δικαιώθηκε», είτε το 1974, είτε το 1981.

Ο Νοέμβρης είχε και την απαίτηση της δημοκρατίας και την απαίτηση της αντιιμπεριαλιστικής ρήξης, αλλά όχι μόνο. Και δεν αναφερόμαστε κυρίως στο γεγονός ότι υπήρχαν και άλλα συνθήματα (Απεργία Γενική, Κάτω το Κεφάλαιο, Λαϊκή Εξουσία κλπ) που φωνάχτηκαν μαζικά και με πάθος. Πώς να χωρέσει κανείς σε ένα «πλαίσιο» την οργή που εξέφραζαν συνθήματα όπως το «Απόψε θα γίνει Ταϊλάνδη!» (αναφορά σε μια εξέγερση της εποχής, που είχε καταλήξει σε μαζική σφαγή των εξεγερμένων!) ή το απειλητικό και καθόλου χριστιανικό πανώ στα χέρια των «άγριων» διαδηλωτών της Πατησίων -«Ουαί υμίν γραμματείς και φαρισαίοι!». Κατά τη γνώμη μου την «αλήθεια» δείχνει μια εμβληματική φράση της εποχής: Αποφασιστική πάλη για την ανατροπή της χούντας και των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων που την έφεραν, την ανέχτηκαν και την στηρίζουν. Ο Νοέμβρης δημιούργησε μια «κόκκι-

νη» πολιτικοποίηση, που στρεφόταν μαζικά και με ταχύτητα προς τα αριστερά. Γι' αυτό και αυτή η πολιτικοποίηση κράτησε για δεκαετίες. Ακόμα και τμήματά της που στράφηκαν προς τη σοσιαλδημοκρατία, δεν είχαν καμιά σχέση με το σημερινό σοσιαλφιλελεύθερο εκφυλισμό και η σχέση τους με το ΠΑΣΟΚ υπήρξε ιδιαίτερα περιπετειώδης (διάσπαση ΠΑΣΚΕ το 1985, ανταρσίες συνδικαλιστών επί Σημίτη κλπ).

-Ο Νοέμβρης εγκατέστησε στην Ελλάδα την παράδοση της δημοκρατικής και από τα κάτω οργάνωσης των αγώνων, τουλάχιστον στις «μεγάλες» στιγμές τους.

Έχοντας την εμπειρία της Νομικής, όπου η κρίσιμη απόφαση της οικειοθελούς εκκένωσης της κατάληψης πάρθηκε μέσω της «ανάθεσης» στα καταξιωμένα συνδικαλιστικά στελέχη, στο Πολυτεχνείο υιοθετήθηκε η υποχρέωση να περάσει κάθε σημαντική απόφαση της Συντονιστικής Επιτροπής της κατάληψης μέσα από τις Γενικές Συνελεύσεις των σχολών που συμμετείχαν, τη Γενική Συνέλευση των εργατών και τη Γενική Συνέλευση των μαθητών που είχαν προσέλθει. Ήταν μια απόφαση που συνέβαλε καθοριστικά στη συνοχή της κατάληψης μπροστά σε μεγάλες δοκιμασίες. Που απέτρεψε, επίσης, τα σχέδια «απαγκίστρωσης» από το κατειλημμένο Πολυτεχνείο που, στην πράξη, σήμαινε αποφυγή της τελικής σύγκρουσης. Ήταν μια απόφαση ευεργετική και για τα μέλη των κομμάτων που οι ηγεσίες τους προσανατολιζόνταν στην εγκατάλειψη του Πολυτεχνείου: μέσα στη φωτιά των ΓΣ εκδηλώθηκαν όλες οι διαφοροποιήσεις μέσα από τις γραμμές του Ρήγα Φεραίου και της Αντι-ΕΦΕΕ, που επέτρεψαν τις ισχυρές πλειοψηφίες για συνέχεια της κατάληψης «μέχρι τέλους» και απέκλεισαν κάθε διασπαστικό σχέδιο αποδυνάμωσής της.

Αυτό το στοιχείο της δημοκρατικής και από τα κάτω οργάνωσης των αγώνων είχε, επίσης, διαχρονική συνέχεια. Ήταν ιδιαίτερα ορατό στους μεγάλους εργατικούς αγώνες της Μεταπολίτευσης και ιδιαίτερα στα εργοστασιακά σωματεία. Επαινήθηκε σε πολλές μετέπειτα κρίσιμες στιγμές (καταλήψεις 1979, κίνηση για το Άρθρο 16, Πλατείες κ.ο.κ.). Και αντίστροφα, η υποτίμησή του, η γραφειοκρατικοποίηση εργατικών οργανώσεων και η λογική της «ανάθεσης» ήταν και είναι παράγοντες που ερμηνεύουν κάποιες σημαντικές ήττες του κόσμου μας.

-Μέσα στο Πολυτεχνείο, υπήρξε

«εσωτερικός αγώνας». Αφορούσε την πολιτική γραμμή. Απορρίφθηκε η πρόταση για έκκληση στις «δημοκρατικές δυνάμεις του τόπου», απορρίφθηκε η πρόταση για ένταξη του Νοέμβρη στη διεκδίκηση μιας «κυβέρνησης εθνικής ενότητας» που θα αντικαθιστούσε τη χούντα. Αφορούσε, επίσης, την τακτική. Απορρίφθηκε η πρόταση για «απαγκίστρωση» από το Πολυτεχνείο, που ήρθε ξανά και ξανά με διαφορετικά προσχήματα. Και πριν από αυτά τα «μεγάλα» ζητήματα, υπήρξε η προηγούμενη σύγκρουση για το εάν ή όχι θα ξεκινούσε καν η κατάληψη του Πολυτεχνείου (με τις ενέργειες εκείνων που, αργότερα, κατηγορήθηκαν ως οι «300 προβοκάτορες της ΕΥΠ του Ρουφογάλη»).

Το σύνολο αυτού του μετώπου αντιπαράθεσης κράτησαν, με συνεκτικό τρόπο, κυρίως οι οργανώσεις της επαναστατικής Αριστεράς. Μιας δύναμης που προϋπήρχε, που τα βασικά ρεύματά της (μαοϊσμός, τροτσκισμός, «γκεβαρισμός» κ.ά.) είχαν γίνει ορατά στο '60 και τα Ιουλιανά, αλλά που με τη δράση στη γενικότερη εποχή της αντίστασης και του Νοέμβρη, κατέκτησαν μια αναγνώριση που τους επέτρεψε από τη Μεταπολίτευση και μετά να παίξουν έναν πολύ πιο αναβαθμισμένο και «ορατό» πολιτικό ρόλο.

Στην περίοδο της Μεταπολίτευσης οι κατηγορίες για τον «αριστερο-χουντισμό» και για τους «προβοκάτορες» επανήλθαν στην επιφάνεια. Αφορούσαν τις οργανώσεις του χώρου της επαναστατικής Αριστεράς, αλλά στόχευαν κυρίως στην προσπάθεια πολιτικής απομόνωσης μαχητικών εργατικών εκδηλώσεων (όπως η 23η Ιούνη και η 25η Μάη, η προσπάθεια συντονισμού από τα κάτω των εργοστασιακών σωματείων κ.ά.).

Δεν έχουμε κανένα λόγο να θυμόμαστε αυτές τις ενδο-αριστερές συγκρούσεις με σεχταριστικό τρόπο. Δεν έχουμε κανένα ενδιαφέρον για τις «αποκαλύψεις» του Μίμη Ανδρουλάκη κ.ά. για την «Πανσπουδαστική Νο 8» (που, τότε, μας είχε «τσούξει» ιδιαίτερα) γιατί είναι μια φανερή προσπάθεια στροφής όλου του πλαισίου προς τα δεξιά, διάλυση κάθε σοβα-

ρής
συζήτη-

σης μέσα σε μια ηθικιστική και σοσιαλδημοκρατική σούπα. Γνωρίζουμε καλά ότι η πολιτικοποίηση που δημιούργησε ο Νοέμβρης του '73 δεν χώρεσε, τελικά, στα καλούπια του μεταρρυθμισμού. Δεν είναι τυχαίο ότι οι νεολαίες τόσο του ΚΚΕ εσ. όσο και του ΚΚΕ, διασπάστηκαν και μαζικά τμήματά τους στράφηκαν προς τα αριστερά σε διαφορετικές περιόδους, και στήριξαν με μεγάλες συμβολές τον αγών για την επαναστατική ανασυγκρότηση της Αριστεράς και του κινήματος.

Στον δρόμο του Νοέμβρη

Ο Νοέμβρης άνοιξε το δρόμο για τη μεγάλη εργατική Μεταπολίτευση. Την περίοδο που οι αγώνες της τάξης μας διαμόρφωσαν όλο το πλαίσιο των σύγχρονων εργατικών κατακτήσεων και δικαιωμάτων. Το πλαίσιο που βρέθηκε στο στόχαστρο των Καραμανλήδων και του Σημίτη, στο στόχαστρο των μνημονιακών κυβερνήσεων και της πολιτικής του Μητσοτάκη σήμερα.

Η μήμη του Νοέμβρη ήταν πάντα αντικείμενο πολιτικού αγώνα. Σε μια από τις πιο σκοτεινές εποχές, το Νοέμβρη του 1980, στις παραμονές της «Αλλαγής» του '81, η κυβέρνηση της Δεξιάς (με την πολιτική κάλυψη του Α. Παπανδρέου) δεν δίστασε να βάλει τα χέρια της με αίμα, δολοφονώντας τους διαδηλωτές Ιάκωβο Κουμή και Σταματίνα Κανελλοπούλου. Ήταν μια απόδειξη του φόβου που πάντα προκαλεί στους «από πάνω» η υπενθύμιση της απελευθερωτικής δυναμικής εκείνων των ημερών του '73.

Σήμερα που η τάξη μας και η νεολαία αντιμετωπίζει πρωτοφανείς πιέσεις και προκλήσεις, οφείλουμε όλοι να ξεπεράσουμε τα όρια στις προσπάθειές μας για να τους αποδείξουμε ότι ένας νέος Νοέμβρης, που είναι αναγκαίος, θα γίνει και εφικτός. Και μέσα σε αυτές τις προσπάθειες, θα ακούγεται πάντα η κραυγή, που έχει τις ρίζες της 50 χρόνια πριν: Το Πολυτεχνείο ζει!

Στοχοποιούν τους πρόσφυγες για να ξεπλύνουν τη στήριξη στο κράτος-τρομοκράτη

Του Νικόλα Κολυτά

Το τρίπτυχο της ελληνικής κυβέρνησης απέναντι στα όσα συμβαίνουν στην Παλαιστίνη παραμένει ίδιο: Ισλαμοφοβία-Τρομοϋστερία-Καταστολή. Ο Μητσοτάκης από την πρώτη στιγμή έδωσε σαφές πολιτικό στίγμα υιοθετώντας άκριτα τις θέσεις του κράτους-τρομοκράτη. Και αν αυτό σε διεθνές επίπεδο μεταφράζεται σε αγκαλιές με τον Νετανιάχου, παραχωρήσεις στρατιωτικών βάσεων στο ΝΑΤΟ και διάθεση πολεμικών πλοίων για τις όποιες επιχειρήσεις στην περιοχή, σε εγχώριο επίπεδο μεταφράζεται σε «ζωή κόλαση» για τους αραβόφωνους πρόσφυγες, και ειδικά για τους Παλαιστίνιους.

Ισλαμοφοβία

Παρακολουθώντας κανείς τα δελτία ειδήσεων τον τελευταίο μήνα, αντιλαμβάνεται πλήρως το εύρος της πολιτικής προπαγάνδας και την προσπάθεια οικοδόμησης μιας νέας αφήγησης όσον αφορά στον παλαιστινιακό. Η συντονισμένη αυτή προσπάθεια όμως δεν περιορίζεται στο να παρουσιάζει τους «κακούς» Παλαιστίνιους μόνο ως «λυσασμένους τρομοκράτες» κάπου στη Γάζα και στη Δυτική Όχθη, αλλά και ως έναν εν δυνάμει εσωτερικό εχθρό. Κάπως έτσι, τις τελευταίες εβδομάδες έχει υπάρξει μια απίστευτη κρατική επιχείρηση με σκοπό τη φήμωση, τον περιορισμό και την καταστολή των προσφύγων από τη Μέση Ανατολή. Διαρροές κορυφαίων αστικών μέσων τόνιζαν ότι στο πρόσφατο ΚΥΣΕΑ αποφασίστηκε μια γενικότερη εγρήγορση και για το ενδεχόμενο τρομοκρατικών χτυπημάτων σε στόχους εντός Ελλάδος.

Συγκεκριμένα, αποφασίστηκε η ενίσχυση των θαλασσιών και χερσαίων συνόρων υπό τον φόβο μιας πιθανής αύξησης των μεταναστευτικών ροών, η αύξηση περιπολιών, προσωπικού και διαθέσιμων πόρων στο λιμενικό, τις αρχές του Έβρου και τη Frontex και η προσπάθεια διατήρησης των υφιστάμενων δι-αύλων επικοινωνίας με την Τουρκία στο ζήτημα του προσφυγικού. Εν ολίγοις, η Ελλάδα κλείνει τα σύνορά της στα δεδομένα νέα προσφυγι-

κά κύματα από τη Μέση Ανατολή, τη στιγμή που οι φρεγάτες της είναι διαθέσιμες ανά πάσα στιγμή να συνδράμουν στις επιχειρήσεις του ΝΑΤΟ.

Την ίδια στιγμή η ζωή όσων έχουν την ατυχία να βρίσκονται ήδη στη χώρα, γίνεται ένα κανονικό κολαστήριο. Σημειώθηκαν καταγγελίες ότι στα καμπς του Σχιστού και της Μαλακάσας απαγορεύτηκε εκτάκτως η έξοδος αραβόφωνων ατόμων, με πρόθεση να επεκταθεί αυτό το μέτρο και στα υπόλοιπα καμπς. Στο κλειστό καμπ της Σάμου περίπου 700 αραβόφωνοι πρόσφυγες διαδήλωσαν υπέρ της Παλαιστίνης με την αστυνομία να τους καταστέλλει και να συλλαμβάνει πέντε από αυτούς με κατηγορίες για τα αδικήματα της βίας κατά υπαλλήλων, της διατάραξης της κοινής ειρήνης και της διάγερσης σε διάπραξη εγκλημάτων, βιαιοπραγίες ή διχόνοια. Μιλάμε για απίστευτη ειρωνεία. Ενώ οι συγγενείς τους κυριολεκτικά σφαγιάζονται, εκείνοι κατηγορούνται ότι «διαταράσσουν την κοινή ειρήνη».

Τρομοϋστερία

Είναι δεδομένο ότι η κυβέρνηση θα αξιοποιήσει το επόμενο διάστημα την ένταση στην Παλαιστίνη για να εμπεδώσει ένα νέο κλίμα φόβου, ρατσισμού και αστυνομοκρατίας. Στο ΚΥΣΕΑ εκτός των όσων αναφέρθηκαν παραπάνω, αποφασίστηκε επίσης η αναβάθμιση της εμπλοκής της ΕΥΠ. Βασικό πεδίο παρακολούθησης της Υπηρεσίας θα είναι κυρίως τα κέντρα φύλαξης προσφύγων στα οποία υπολογίζεται ότι διαμέ-

νουν περίπου 3000 Παλαιστίνιοι. Όμως αυτό είναι το πιο εύκολο έργο απέναντι στους αδύναμους και ξεχασμένους των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Το μεγάλο στοίχημα που έθεσε το ΚΥΣΕΑ είναι το φίμωμα και η καταστολή των Παλαιστίνιων που ζουν χρόνια στην Ελλάδα και των συλλογικών φορέων τους. Ήδη είναι χαρτογραφημένες οι παλαιστινιακές οργανώσεις που σύμφωνα με τις αρχές αριθμούν περίπου 500 μέλη. Πρόκειται πραγματικά για μια οργουελική συνθήκη «μεγάλου αδελφού». Το μάτι και το όπλο του κράτους και του παρακράτους βρίσκεται σταθερά προσηλωμένο απέναντι στις εγχώριες παλαιστινιακές και ευρύτερα αραβόφωνες κοινότητες.

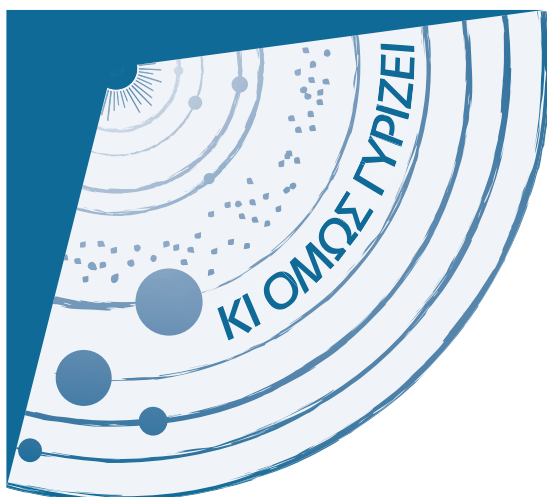
Ο Μητσοτάκης και οι συν αυτώ ανησυχούν για το ενδεχόμενο να βρεθούν στο στόχαστρο «τρομοκρατών» στόχοι που συνδέονται με το Ισραήλ και τις ΗΠΑ. Γι' αυτό και αποφασίστηκε η ενίσχυση της αστυνομικής φύλαξης στις πρεσβείες Ισραήλ και ΗΠΑ και επιχειρήσεις ισραηλινών συμφερόντων. Όλα αυτά τη στιγμή που το Πολεμικό Ναυτικό είναι ενεργό στην Ανατολική Μεσόγειο, με τη φρεγάτα «Σαλαμής» να είναι ενταγμένη στη ναυτική δύναμη του ΟΗΕ στα ανοιχτά του Λιβάνου και τη φρεγάτα «Φαρά» να συμμετέχει στη νατοϊκή δύναμη SNMG-2, μαζί μάλιστα με την τουρκική φρεγάτα «Γιαβούζ». Όλα αυτά τη στιγμή που οι ελληνικές ένοπλες δυνάμεις δηλώνουν έτοιμες να συνδράμουν τις αμερικανικές δυνάμεις στην Ανατολική Μεσόγειο υπό το

αεροπλανοφόρο «Gerald R. Ford», διαθέτοντας μάλιστα τη βάση της Σούδας και την 112 Πτέρυγα Μάχης στην Ελευσίνα. Μιλάμε για τον ορισμό της φιλοπόλεμης εξωτερικής πολιτικής και της κατασταλτικής αντίστοιχης εσωτερικής.

Κίνημα

Η καλύτερη αντίδραση σε όλα τα παραπάνω, ήταν οι μαζικότερες πορείες αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, οι δεκάδες εκδηλώσεις ενημέρωσης σε όλη την επικράτεια και η προσπάθεια αντιπληροφόρησης απέναντι στην προπαγάνδα των δελτίων ειδήσεων. Ως απάντηση στην ελληνική κυβέρνηση που φώτισε με τον προτζέκτορα την ελληνική βουλή με τη σημαία του Ισραήλ, δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωσαν στο πλευρό των Παλαιστίνιων στέλνοντας ένα ηχηρό μήνυμα αλληλεγγύης. Είναι κομβικής σημασίας ανάγκη το επόμενο διάστημα η ριζοσπαστική Αριστερά και το αντιρατσιστικό κίνημα να μην υποχωρήσουν βήμα από τις διεκδικήσεις τους για μη πολεμική εμπλοκή, καταδίκη των εγκλημάτων του σιωνιστικού κράτους και καταγγελία της στάσης της διεθνούς κοινότητας. Είναι, όμως, επίσης σημαντικό να μην επιτρέψουμε να γίνουν οι πόλεις μας ένα απέραντο κέντρο επιτήρησης και καταστολής.

Τα αντιπολεμικά αιτήματα πρέπει να συνδεθούν με τον μαχόμενο αντιρατσισμό και οι εργατικοί αγώνες με τις διεκδικήσεις των προσφύγων. Μόνο έτσι μπορούμε να οικοδομήσουμε ένα πολύμορφο ζωντανό κίνημα που θα κινητοποιεί τον κόσμο απέναντι στην εθνοκάθαρση που επιχειρείται στη Γάζα, αλλά και ενάντια στην αυταρχική πολιτική του Μητσοτάκη που επιχειρεί να τσακίσει τους πρόσφυγες. Ο εχθρός δεν βρίσκεται ούτε στους αγωνιζόμενους Παλαιστίνιους, ούτε στους εγκλωβισμένους στα καμπς, ούτε στα νέα προσφυγικά κύματα. Ο εχθρός βρίσκεται στα εφιαλτικά πολεμικά σχέδια του κράτους τρομοκράτη, στην κυβέρνηση Μητσοτάκη που τα στηρίζει και σε κάθε κρατικό και παρακρατικό βραχίονα που φυλακίζει, απωθεί και δολοφονεί ανθρώπους, που απλώς διεκδικούν μια ελεύθερη ζωή. Όσο πιο γρήγορα το καταλάβουμε, τόσο αποτελεσματικότερα θα αποτρέψουμε τα όσα έρχονται.

Πολωνία

Οι εκλογές στην Πολωνία οδήγησαν σε μια σημαντική πολιτική ανατροπή, με την ήττα του κόμματος «Νόμος και Δικαιοσύνη», δηλαδή της δύναμης που θεωρείται ο ντε φάκτο «πολιτικός βραχίονας» της Καθολικής Εκκλησίας (εξ' ου και η απαγόρευση των εκτρώσεων που είχε προκαλέσει τις μαζικές φεμινιστικές κινητοποιήσεις). Μετά από 8 χρόνια στην εξουσία, όπου επιχείρησε να οικοδομήσει «καθεστώς» τύπου Ορμπάν και σε πείσμα των δημοσκοπήσεων, το κόμμα έχασε 8 μονάδες (35,4%) και μαζί τη δυνατότητα να συγκροτήσει κυβέρνηση, ακόμα και με τη στήριξη του «κλασσικού» ακροδεξιού συνασπισμού «Συνομοσπονδία» (σταθερός στο 7,2%). Η αντιπολίτευση παρουσίασε 3 ψηφοδέλτια, την κεντροδεξιά «Πλατφόρμα Πολιτών» (30,7%), τον κεντρώο «Τρίτο Δρόμο» (14,4%) και την «Αριστερά» (8,6%), ένα μίγμα πρώην σταλινικών σοσιαλδημοκρατών, αντινεοφιλελεύθερων δυνάμεων και μικρότερων «αντικληρικών», κοινωνικά προοδευτικών κ.ο.κ. ομάδων. Οι δυνάμεις αυτές συμφώνησαν μετεκλογικά στη συγκρότηση κυβέρνησης συνεργασίας υπό τον διαβόητο -και παλιό μας «γνώριμο» στη μνημονιακή Ελλάδα...- Ντόναλντ Τουσκ. Ο Τουσκ κατόρθωσε να παρουσιαστεί ως «σωτήρας της δημοκρατίας», μη διστάζοντας να παίξει και το χαρτί της μαζικής κινητοποίησης στους δρόμους ή να υιοθετήσει τις επιδοματικές πολιτικές του «Νόμος και Δικαιοσύνη» (μόνο για οικογένειες βεβαίως-βεβαίως...) που του είχαν επιτρέψει να νικήσει το νεοφιλελεύθερο κόμμα του Τουσκ στο παρελθόν. Τον «βοήθησε» και η προεκλογική καμπάνια του Καζίνσκι που έπαιξε με όλη την (αντιφατική) θεματολογία του πολωνικού υπερ-εθνικισμού: Κατάργηση των δικαιωμάτων των Ουκρανών προσφύγων, καταγγελία του Τουσκ ως υποχείριου και των Ρώσων και των Γερμανών ταυτόχρονα, μπαλατζάρισμα ανάμεσα στην αντι-ρωσική «αλληλεγγύη στην Ουκρανία» και στην «προστασία του Πολωνού αγρότη» από τα (φτηνότερα) ουκρανικά σιτηρά, κραυγές ενάντια στο σχέδιο της αντιπολίτευσης «να γεμίσει τη χώρα λαθρομετανάστες από την Μέση Ανατολή». Αυτή η έξαλλη κι αλλοπρόσαλλη ατζέντα ηττήθηκε. Αλλά οι πολιτικές του Τουσκ ήταν αυτές που συνέβαλαν στην αρχική άνοδο του κόμματος «Νόμος και Δικαιοσύνη». Και όταν και η (Λεγόμενη) «Αριστερά» υιοθετεί ως κοινωνικό όραμα το θλιβερό «συμμετοχή στην κυβέρνηση, ώστε να εισακούγονται και οι ανησυχίες των απλών πολιτών...», δεν συγκροτεί εναλλακτική δύναμη στην «ανελεύθερη δημοκρατία» που εκπροσωπεί ο Καζίνσκι...

Αργεντινή

Οι «προκριματικές εκλογές» στην Αργεντινή είναι μια ιδιόμορφη κάλη. Στο λεγόμενο PASO, τις «Ταυτόχρονες και Υποχρεωτικές Ανοιχτές Προκριματικές», το πανεθνικό εκλογικό σώμα καλείται να επιλέξει τους υποψηφίους των κομμάτων στις πανεθνικές, αλλά με τη δυνατότητα κάθε ψηφοφόρου να ρίξει μόνο μία ψήφο, δηλαδή να συμμετέχει στις «προκριματικές» μόνο ενός κόμματος. Γι' αυτό και το PASO θεωρείται η πλέον έγκυρη «δημοσκόπηση» πριν τις εθνικές εκλογές. Φέτος το καλοκαίρι, συνέβη μια μεγάλη έκπληξη, καθώς το 30% του εκλογικού σώματος πήγε στην κάλη του Χαβιέ Μιλί, ενός «ελευθεριακού ακροδεξιού», που συνδυάζει τον δημαγωγικό αντι-κρατισμό του λεγόμενου «αναρχο-καπιταλισμού» με την ακροδεξιά ατζέντα, παρουσιάζοντας έναν αχαλίνωτο κανιβαλιστικό «καπιταλισμό Άγριας Δύσης», ως αντίπαλο δέος στα αδιέξοδα του υπαρκτού (πιο «οικόσιτου») καπιταλισμού, τον οποίο ταυτίζει με τις «ελίτ». Στο PASO, το περονικό κόμμα (ένα ιδιόμορφο εργατικό-ρεφορμιστικό ρεύμα στην Αργεντινή), ήρθε τρίτο (27,3%), πίσω και από την παραδοσιακή κεντροδεξιά (28,3%). Αλλά στις πανεθνικές κάλπες του Οκτώβρη, υπήρξε νέα έκπληξη. Ο Σέρχιο Μάσα, ο υποψήφιος του περονισμού εκτινάχθηκε στην πρώτη θέση με 36,7%, ενώ ο Μιλί έμεινε καθηλωμένος στο 30%. Όλοι οι αναλυτές συμφωνούν ότι υπήρξε ένας «δημοκρατικός συναγερμός» που βελτίωσε τις επιδόσεις του Μάσα, ενώ ο Μιλί πλήρωσε τις

εξαλλοσύνες της προεκλογικής του καμπάνιας που προκάλεσε και τον αριστερό κόσμο (ωραιοποίηση της δικτατορίας του Βιντέλα), και κεντρώους («ανάμεσα στη μαφία και το κράτος, προτιμώ τη μαφία»), αλλά και τμήμα του επιχειρηματικού κόσμου που τον θεωρεί «ακατάλληλο για την θέση». Ο Μάσα απευθύνθηκε περίτεχνα σε όλο αυτό το ακροατήριο και ελπίζει στο δεύτερο γύρο να προσελκύσει ψηφοφόρους της παραδοσιακής κεντροδεξιάς και ενός περονικού «αντάρτη», αν και τίποτα δεν πρέπει να θεωρείται δεδομένο. Στις συνθήκες αυτής της πόλωσης, η ανθεκτικότητα του Μετώπου της Αριστεράς και των Εργατών – Ενότητα (FIT-Unidad) γύρω στο 3% (χαμηλότερα από το «ταβάνι» του αλλά πολύ κοντά στα «στάνταρ» του) δείχνει ένα βαθύτερο «ρίζωμα» στη μειοψηφική αλλά ορατή-σημαντική κοινωνική του βάση, πράγμα δυστυχώς σπάνιο στη Λατινική Αμερική των μεγάλων αγώνων αλλά και της παντοδυναμίας των διάφορων «ροζ» μαζικών κομμάτων χωρίς αντικαπιταλιστική αντιπολίτευση. Εν όψει του δεύτερου γύρου, τουλάχιστον μια από τις συνιστώσες (MST) έχει τοποθετηθεί καλώντας σε μη-ψήφο στον Μιλί, δηλώνοντας κατανόηση σε όσους ψηφίσουν τον Μάσα («γι' αυτό δεν θα καλέσουμε σε λευκή ψήφο») και δηλώνοντας τους λόγους που δεν θα δώσει πολιτική στήριξη στον Μάσα, εκφράζοντας την σιγουριά ότι «αν νικήσει, θα βρεθούμε στους δρόμους με πολλούς από τους ψηφοφόρους του, στην υπεράσπιση των δικαιωμάτων που θα επιχειρήσει να καταργήσει»...

Ουκρανία

Στον «ξεχασμένο» (μετά την ανάφλεξη στην Παλαιστίνη) ουκρανικό πόλεμο, οι δύο πλευρές έχουν μικρές ειδήσεις «προωθήσεων» να παρουσιάσουν (η Ρωσία στα ανατολικά, η Ουκρανία στα νότια), αλλά η εικόνα της μεγάλης στασιμότητας παραμένει. Με τον χρόνο, τους πόρους και την ενέργεια της διεθνούς διπλωματίας να επιστρέφει στη «κινούμενη άμμο» της Μέσης Ανατολής, επικρατεί μια αίσθηση στασιμότητας και σε αυτό το πεδίο. Όπως το έθεσε πρόσφατα ο πρόεδρος της Λευκορωσίας και από τους λίγους στενούς συμμάχους της Μόσχας, Λουκασένκο, καλώντας σε διάλογο: «Υπάρχουν αρκετά προβλήματα και στις δυο πλευρές και γενικά η κατάσταση είναι σήμερα σοβαρά αδιέξοδη. Κανείς δεν μπορεί να κάνει τίποτα και να ενισχύσει ή να προωθήσει ουσιαστικά τη θέση του». Η συνύπαρξη δύο καυτών μετώπων (και κυρίως η ευκολία με την οποία αυτά μπορούν να διευρυνθούν, αν και έχουν «τοπικές» αιτίες και

χαρακτήρα) αναμφίβολα υπογραμμίζει τον χαρακτήρα της περιόδου που ζούμε. Εξίσου σίγουρα η πορεία του ενός μπορεί να επηρεάσει την πορεία του, με πολύ διαφορετικούς τρόπους. Για αυτήν την δυναμική «αλληλεπίδραση» των δύο μετώπων είναι πολύ νωρίς για να κάνουμε προβλέψεις. Προς το παρόν, η ταυτόχρονη ανάφλεξη υπογραμμίζει διάφορες υποκρισίες -με κραυγαλέα αυτή των δυτικών κυβερνήσεων, που κόπονται για το Διεθνές Δίκαιο και θεωρούν πράγματα όπως η εισβολή, η κατοχή και μέτρα εκποτισμού/εθνοκάθαρσης ως αιτία κυρώσεων μόνο όταν αφορά τα ρωσικά εγκλήματα στην Ουκρανία, αλλά όχι όταν πρόκειται για τα ισραηλινά εγκλήματα την Παλαιστίνη.

Η επίθεση της 7ης Οκτώβρη

Του Πάνου Πέτρου

Η στρατιωτική επιχείρηση των οργανώσεων της Παλαιστινιακής Αντίστασης στις 7 Οκτώβρη έγινε αντιληπτή ως ένα «μεγάλο γεγονός» από την πρώτη στιγμή της εκδήλωσής της.

Απέναντι σε έναν από τους ισχυρότερους στρατούς στον πλανήτη και το πλέον милитарιστικό κράτος διεθνώς, περίπου 2.500 μαχητές επιτέθηκαν σε όλο το μήκος του φράχτη αποκλεισμού της Γάζας-Ισραήλ με βάρκες, αλεξίπτωτα πλαιγιάς, μπουλντόζες, μηχανάκια κ.ο.κ. Προωθήθηκαν σε βάθος, κατέλαβαν οικισμούς και στρατιωτικές βάσεις και χρειάστηκαν αρκετές μέρες ώστε να διασφαλίσει ο ισραηλινός στρατός ότι είχε αποκαταστήσει τον έλεγχο στα εδάφη όπου κατάφεραν να διεισδύσουν οι Παλαιστίνιοι μαχητές. Το πλήγμα στην εικόνα του Ισραηλινού στρατού και κράτους ήταν συγκλονιστικό. Ήταν η πρώτη φορά που οποιαδήποτε αραβική ένοπλη δύναμη πολέμησε στα εδάφη που κλάπηκαν το 1948. Τζιπ με Παλαιστίνιους μαχητές περιπολούσαν σε ισραηλινούς οικισμούς -και όχι το αντίστροφο που είναι η καθημερινότητα στα κατεχόμενα εδάφη. Παλαιστίνιοι πήραν τον έλεγχο του περάσματος Ερέζ, αυτό το οποίο όλο τον υπόλοιπο καιρό «ανοιγοκλείνει» κατά το δοκούν το Κράτος του Ισραήλ. Με ποδήλατα, με μηχανάκια, με τα πόδια, πολλοί Παλαιστίνιοι έσπευσαν να περάσουν τον -γκρεμισμένο μετά την επίθεση- φράχτη, εκεί όπου λίγο καιρό πριν έβρισκαν το θάνατο από ισραηλινά πυρά φίλοι και συγγενείς τους που συμμετείχαν στην ειρηνική Μεγάλη Πορεία

της Επιστροφής. Έβγαιναν για πρώτη φορά εδώ και 15 χρόνια (ή και στη ζωή τους) από τη «φυλακή» της Γάζας και πατούσαν τα πόδια τους στα εδάφη από τα οποία ξεριζώθηκαν οι πρόγονοί τους 75 χρόνια πριν (τα 3/4 του πληθυσμού της Γάζας είναι πρόσφυγες). Αυτές οι σκηνές από μόνες τους αναδεικνύουν την ιστορικότητα της στιγμής.

Αλλά, αν συνοπλογοίσουμε τις πολιτικές και στρατιωτικές συνέπειες, η επίθεση της 7ης Οκτώβρη αναδεικνύεται ως ένα ακόμα πιο ιστορικό γεγονός, από αυτά που μπορούν να αλλάξουν τη ροή των εξελίξεων.

Η «Πλημμύρα του Αλ Άκσα» διέλυσε έναν ισραηλινό μύθο, ότι ο συσχετισμός δύναμης είναι τέτοιος που επιτρέπει στο Ισραήλ να ενταφιάσει μονομερώς το Παλαιστινιακό ζήτημα. Όπως το έθετε προεκλογικά ο

Νετανιάχου: «Πιστεύω ότι ο δρόμος προς την ειρήνη δεν περνά μέσα από τη Ραμάλα αλλά την παρακάμπει... η ειρήνη οφείλει να έχει ως αφετηρία τις αραβικές χώρες, απομονώνοντας έτσι το παλαιστινιακό πείσμα». Μετά την επίθεση της Χαμάς, ο Ισραηλινός Εβραίος δημοσιογράφος Μερόν Ραποπόρτ σχολίασε: «Αυτή η επίθεση υπενθύμισε στους Ισραηλινούς και στον πλανήτη ότι, καλώς ή κακώς, οι Παλαιστίνιοι είναι ακόμα εδώ και ότι η ενός αιώνα σύγκρουση είναι με αυτούς, όχι με τα Εμιράτα ούτε με τους Σαούντ... Το πρωί του Σαββάτου, ο φράχτης ξηλώθηκε. Και μαζί του ξηλώθηκε και το δόγμα Νετανιάχου -που είχαν υιοθετήσει και οι Αμερικάνοι και πολλά αραβικά κράτη- σύμφωνα με το οποίο είναι εφικτή η ειρήνη στη Μέση Ανατολή χωρίς τους Παλαιστίνιους». Η πρωτοφανής αγριότητα της Ισραηλινής

απάντησης στην αρχική ταπείνωση, κάνει σκόνη και θρύψαλα και ένα άλλο μύθο, αυτόν της Ισραηλινής «αυτοάμυνας» και έχει αναμφίβολα παίξει ρόλο στην αναζωπύρωση και τη διαρκή μαζικοποίηση των αντιπολεμικών διαδηλώσεων διεθνώς.

Πέρα από αυτές τις πολιτικές επιδιώξεις της στρατιωτικής επιχείρησης, ο Ζιλμπέρ Ασκάρ προσέθεσε και μια άλλη διάσταση στην ερμηνεία της, χρησιμοποιώντας μια αναλογία: «Όποιος είναι εξοικειωμένος με αυτά που υποφέρει ο Παλαιστινιακός λαός επί δεκαετίες και γνωρίζει τι είδους υπαίθρια φυλακή έχει γίνει η Λωρίδα της Γάζας... καταλαβαίνει εύκολα ότι ο μόνος λόγος που τέτοιες ημι-απελπισμένες πράξεις γενναιότητας όπως η τελευταία επιχείρηση της Χαμάς, δεν συμβαίνουν ακόμα πιο συχνά, είναι η τεράστια στρατιωτική ανισομέρεια ανάμεσα στον Παλαιστίνιο Δαυίδ και τον Ισραηλινό Γολιάθ. Η τελευταία αντεπίθεση της Γάζας φέρνει πραγματικά στο μυαλό την Εξέγερση στο Γκέτο της Βαρσοβίας το 1943».

Όπως έγραφε ο στρατιωτικός ηγέτης της Εβραϊκής Οργάνωσης Μάχης (ΖΟΒ) και από τους ελάχιστους επιζώντες της Εξέγερσης του 1943, ο σοσιαλιστής (και αντισιωνιστής μέχρι το τέλος της ζωής του...) Μάρκε Έντελμαν: «Δεν υπήρχε άλλη εναλλακτική πέρα από το να πεθάνουμε τουλάχιστον με τιμή». Οι Εβραίοι μαχητές ταπείνωσαν τη Βέρμαχτ -και για να συντριβεί η εξέγερση η ναζιστική Γερμανία κατέστρεψε ολοσχερώς το Γκέτο. Αλλά έστειλαν ηχηρό μήνυμα κι άφησαν πίσω τους μια συγκλονιστική κληρονομιά, βγαλμένη από το ποίημα του Ντίλαν Τόμας, γιατί δεν χάθηκαν σιωπηλά μέσα στην νυχτιά, αλλά με οργή και λύσσα ξέσπασαν που πέθαινε το φως.

Ισλαμική τρομοκρατία;

ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΕΝΗ επικοινωνιακή καμπάνια από το Ισραήλ, τις δυτικές κυβερνήσεις και τα ΜΜΕ επιχειρεί να πείσει ότι η καρδιά του προβλήματος είναι η βίαιη δράση της Χαμάς.

Σε αυτό απάντησε πρόσφατα ο Αιγύπτιος κωμικός Μπασέμ Γιουσέφ: «Έχετε δίκιο, η Χαμάς είναι η πηγή κάθε κακού. Ας φανταστούμε έναν κόσμο όπου δεν υπάρχει Χαμάς. Και ας τον ονομάσουμε -δε ξέρω, ας πούμε- Δυτική Όχθη;», περιγράφοντας στη συνέχεια τη δράση του ισραηλινού στρατού εκεί. Μπορού-

με να φανταστούμε κι έναν άλλο κόσμο χωρίς την Χαμάς. Ολόκληρη την Παλαιστίνη, από το 1948 ως το 1987 (που ιδρύθηκε) ή μέχρι και το 2006 (όταν η χρεοκοπία του Όσλο και της τακτικής συμβιβασμών απέναντι στην ισραηλινή αδιαλλαξία την έκαναν πρώτη εκλογικά δύναμη στα παλαιστινιακά εδάφη).

Το πρόβλημα του Ισραήλ δεν είναι η Χαμάς, αλλά ο παλαιστινιακός λαός και οι οργανώσεις που επιλέγει κάθε φορά για να εκφράσει την αντίστασή του. Αυτή η αντίσταση, περιλάμβανε

και πράξεις «ατομικής τρομοκρατίας» πολύ πριν εμφανιστεί κι ενισχυθεί το ισλαμικό πολιτικό ρεύμα. Κάποιες από τις ενέργειες που έκαναν στο παρελθόν κοσμικές και προοδευτικές παλαιστινιακές οργανώσεις υπενθυμίζουν ότι είναι άλλοι οι παράγοντες που ωθούν προς αυτό το μονοπάτι, παντελώς άσχετοι με έναν κάποιο «θρησκευτικό φανατισμό» ή μια κάποια «εγγενή βία» στο Ισλάμ.

Τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα και ιδιαίτερα -και καθόλου τυχαία- όσα αγωνίζονταν ενάντια

σε καθεστώτα εποικιστικής αποικιοκρατίας κατέφυγαν στο παρελθόν σε ενέργειες κατά πολιτών, είτε με πρόθεση (FLN στην Αλγερία), είτε αποδεχόμενα το ρίσκο τέτοιων απωλειών (IRA στην Β. Ιρλανδία, ANC στη Ν. Αφρική). Ενέργειες που αν εξεταστούν αποκομμένες από το συνολικότερο πλαίσιο -και αποκλείοντας την οπτική γωνία των θυμάτων του εποικισμού- μπορεί να προκαλέσουν θλίψη ή και αποτροπιασμό.

(συνέχεια σελ. 28)

Ισλαμική τρομοκρατία;

(συνέχεια από σελ 27)

Συνήθως η «μεγάλη εικόνα» αποκαθίσταται μόνο από την ιστορία. Οι βιαιότητες που μπορεί να διέπραξαν οι ιθαγενείς Αμερικανοί σε εφόδους τους σε χωριά εποίκων αποτελούν πλέον μια υποσημείωση στο μεγάλο κεφάλαιο της αρπαγής της γης τους και της εξολόθρευσής τους. Οι ενέργειες του FLN κατά πολιτών αποτελούν πλέον μια μικρή πτυχή ενός αγώνα του οποίου το δίκαιο και την τελική νίκη σήμερα αναγνωρίζουν όλοι.

Αρκετές φορές στην ιστορία, η καταφυγή των αποικιοκρατούμενων ιθαγενών στην πρόκληση απωλειών στις γραμμές του πληθυσμού των εποίκων περιλαμβάνει έναν ψυχρό υπολογισμό που όμως αντα-

νακλά μια πραγματικότητα πολύ πιο σκληρή από την όποια πράξη τους: Έχοντας υποστεί δεκαετίες βίας η οποία δεν ενεργοποιεί την «κοινή γνώμη», γιατί η ανθρωπινή υπόστασή τους έχει απαξιωθεί, καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι πρέπει να χαθούν ζωές των «άλλων», αυτών που «μετράνε», για να στραφούν τα βλέμματα του πλανήτη προς τα εκεί. Οι βετεράνοι του FLN επιμένουν (και δικαιωμένοι) ότι μόνο μετά τις βομβιστικές τους επιθέσεις αναγνωρίστηκε διεθνώς ότι υπάρχει «Αλγερινό ζήτημα». Μπορεί κανείς να αρνηθεί ότι η 7η Οκτώβρη ξαναέθεσε την ύπαρξη «Παλαιστινιακού ζητήματος» σε μια συγκυρία που παρά την καθημερινή ισραηλινή βία, αυτό είχε καταστεί αόρατο; Όλα αυτά τα πιο σκληρά και σύν-

θετα ζητήματα, επιχειρείται να κρυφτούν κάτω από μια τεμπέλικη δαιμονοποίηση της Χαμάς, που συνοδεύεται από το κλισέ «να μην την ταυτίζουμε με τους Παλαιστίνιους». Ως διατύπωση, «η Χαμάς δεν είναι οι Παλαιστίνιοι» είναι μια κοινότυπη αλήθεια. Οι Παλαιστίνιοι έχουν πολλές οργανώσεις ή είναι ανένταχτοι, η κοινωνία τους περιλαμβάνει ένα ευρύ φάσμα στάσεων και αντιλήψεων, όπως κάθε κοινωνία. Μόνο που τα στελέχη, τα μέλη και οι φίλοι της Χαμάς... είναι Παλαιστίνιοι. Πρόκειται για μια οργάνωση που αποτελεί μέρος του παλαιστινιακού κοινωνικού-πολιτικού ιστού και η «διάκριση» ουσιαστικά προσπαθεί να την παρουσιάσει ως «ξένο σώμα», για να μπορεί ο φιλελεύθερος να κοιμάται ήσυχος τα βράδια, που στηρίζει την

«εξολόθρευση της Χαμάς», αλλά -προς Θεού!- δεν εννοεί το αιματοκύλισμα της Γάζας. Μάλιστα μια «σχολή σκέψης» καμώνεται ότι ο Ισραηλινός Στρατός «απελευθερώνει» τους Παλαιστίνιους από την Χαμάς. Την οποία εξέλεξαν το 2006. Ίσως σήμερα να έχει υποχωρήσει η επιρροή της σε σχέση με τότε, ίσως και όχι, αλλά δεν μπορούμε να το γνωρίζουμε, γιατί έκτοτε δεν επιτράπη ποτέ ξανά στους Παλαιστίνιους να εκφραστούν εκλογικά. Σε κάθε περίπτωση, όπως επεσήμανε ο Μπασέμ Γιουσέφ, όσοι στοχεύουν μέσω ένοπλων επιθέσεων να στρέψουν τον άμαχο πληθυσμό κατά της πολιτικής του ηγεσίας (εν προκειμένω της Χαμάς), υλοποιούν αυτό ακριβώς που οι ίδιοι ορίζουν ως «τρομοκρατία»...

«Μα χάνουν το δίκιο τους...»

ΑΝΗΚΟΥΜΕ ΣΕ όσους θεωρούν ότι οι πολιτικές και τακτικές της Χαμάς είναι αναποτελεσματικές και διαφέρουν από τις παραδόσεις που αναφερόμαστε. Αλλά ούτε αυτό αποτελεί λόγο «καταδίκης» ή αποστάσεων από την παλαιστινιακή αντίσταση. Ένα άρθρο του συντρόφου Ντάνιελ Τέιλορ το θέτει εξαιρετικά:

«Πώς θα έμοιαζε μια τέλεια Παλαιστινιακή αντίσταση; Οι δυτικοί φιλελεύθεροι θα ήθελαν να δουν μορφές ακτιβισμού που σέβονται την ατομική συνείδηση και το δικαίωμα στην ιδιοκτησία: Π.χ. κείμενα υπογραφών-αιτήσεις ή καταναλωτικά μποϊκοτάζ. Οι μαρξιστές αναμφίβολα θα προτιμούσαμε κάτι στηριγμένο στην εργατική αλληλεγγύη, τις απεργίες και την δι-αθρησκευτική κινητοποίηση των μαζών. Τι θα μπορούσε να κάνει το Ισραήλ απέναντι σε μια τόσο ηθικά άμεμπτη και στρατηγικά αποτελεσματική αντίσταση;

Δεν χρειάζεται να αναρωτιόμαστε. Από την ίδρυση του Ισραήλ, οι Σιωνιστές εργάστηκαν συστηματικά για να καταπνίξουν την ανάπτυξη κάθε τέτοιας αντίστασης. Συνέλαβαν και δολοφόνησαν μη-βίαιους ακτιβιστές ηγέτες, αναδιμόρφωσαν την οικονομία της Παλαιστίνης για να αποδιάρθρωσουν το εργατικό της κίνημα, παρενόχλησαν δημοκρατικές εκλογικές διαδικασίες και στοίβαξαν τους περισσότερους Παλαιστίνιους σε αστυνομικά κράτη όπου η φυσιολογική πολιτική οργάνωση είναι σχεδόν ανέφικτη».

Τη δεκαετία του '70, το Ισραήλ χρησιμοποίησε συστηματικά τις απελάσεις (στην έρημο...) ως μέσο «αποκεφαλισμού» της όποιας μαζικής-συνδικαλιστικής-πολιτικής

αντίστασης είχε επιχειρήσει να οργανωθεί στη Δυτική Όχθη μετά την κατάληψή της από τον Ισραηλινό στρατό. Μέχρι σήμερα, στη Δυτική Όχθη, κάθε μορφή συλλογικής οργάνωσης αντιμετωπίζει την καταστολή, αλλά και το δαιδαλώδες σύστημα Απαρτχάιντ (πχ. στη μετακίνηση από το έναν «θύλακα» στον άλλον, καθώς αυτοί είναι περικυκλωμένοι από εποίκισμούς). Όσον αφορά ειδικά τη Γάζα, δεν υπάρχουν λόγια για να περιγράψουν τις δυσκολίες. Ο Παλαιστίνιος σύντροφος Ταουφίκ Χαντάντ, σε εκδήλωση στην Αθήνα, είχε αναφέρει τη φράση που του είχε πει αξιωματούχος του ΟΗΕ με εμπειρία στη Γάζα: «Και η Μητέρα Τερέζα να βρισκόταν επικεφαλής εκεί, μέσα σε λίγες μέρες θα ξανάρχιζαν να εκτοξεύουν ρουκέτες».

Κι όμως στην ίδια τη Γάζα, επιχειρήθηκε το 2018-19 η πιο εντυπωσιακή μαζική μη-βίαη δράση που αντλούσε από τις πιο ένδοξες σελί-

δες της «πολιτικής ανυπακοής» στις ΗΠΑ του 1960: Η Μεγάλη Πορεία της Επιστροφής, όπου χιλιάδες βάδιζαν ειρηνικά προς τον φράχτη που τους κρατά αποκλεισμένους -κι αντιμετώπιζαν κάθε βδομάδα, επί μήνες ολόκληρους, τα πυρά ελεύθερων σκοπευτών του Ισραηλινού Στρατού. Όπως σημείωσε πρόσφατα μια Παλαιστίνια καλεσμένη σε διεθνές πάνελ, «η μη-βίαη δράση προϋποθέτει πρόθυμο ακροατήριο για να λειτουργήσει». Ή όπως έλεγε ο μαύρος ηγέτης Στόουκλι Κάρμαϊκλ στις ΗΠΑ της δεκαετίας του '60, «Για να είναι αποτελεσματική η μη-βία, πρέπει ο αντίπαλός σου να έχει συνείδηση».

Απέναντι σε αυτή την αδυναμία δικής τους οργάνωσης και νικηφόρας δράσης, οι παλαιστινιακές κοινωνικές οργανώσεις έχουν από το 2005 ζητήσει διεθνή υποστήριξη -με την έκκληση για BDS (Μποϊκοτάζ-Αποεπένδυση-Κυρώσεις). Το BDS κυνηγήθηκε άγρια σε πολλές χώρες

της Δύσης, είτε ιδεολογικά είτε και με κατασταλτικές απαγορεύσεις και στοχοποιήσεις. Όταν διάφοροι καλοθελητές αναρωτιούνται τάχα ειλικρινά: «Μα πού είναι ο Παλαιστίνιος Νέλσον Μαντέλα;», αποσιωπούν κάποιες ενοχλητικές λεπτομέρειες. Το παρελθόν του ίδιου του Μαντέλα (στην ένοπλη πάλη) και την αντιμετώπισή του ως «τρομοκράτη». Την πιθανότητα πολλοί επίδοξοι Παλαιστίνιοι Μαντέλα να έχουν δολοφονηθεί από τον Ισραηλινό στρατό ή να κρατούνται στις φυλακές. Αλλά και ένα από τα σημαντικά «όπλα» που μπορούσε να «κραδαίνει» ο Μαντέλα για να συρθεί η ηγεσία του Απαρτχάιντ σε συνομιλίες και να αποδεχτεί τη διάλυση του ρατσιστικού κράτους: το διεθνές κίνημα BDS και την επιτυχία του να υποχρεώσει διεθνείς κυβερνήσεις και θεσμούς να απομονώσουν τη Νότια Αφρική, μέχρι να αποδεχτεί τα ίσα πολιτικά δικαιώματα του Μαύρου πληθυσμού και το γκρέμισμα του Απαρτχάιντ.

Με μια έννοια, η ενίσχυση της Χαμάς αντανακλά και μια συλλογική αποτυχία (όσον αφορά τα κινήματα, στην Παλαιστίνη και διεθνώς) και μια συλλογική ευθύνη (όσον αφορά τις δυτικές κυβερνήσεις και το Ισραήλ). Με τον ίδιο τρόπο οφείλουμε να αντιμετωπίσουμε και όσα συμβαίνουν (ή θα συμβούν) στη Γάζα και την Παλαιστίνη το επόμενο διάστημα. Απέναντι σε καλοπροαίρετους ή κακοπροαίρετους που κρίνουν την επίθεση της Χαμάς που, τάχα, «προκάλεσε» η ίδια την σε εξέλιξη καταστροφή, η μεγαλύτερη ευθύνη θα βαραινεί όσους μπορούσαν να σταματήσουν το διαρκές έγκλημα και δεν το έκαναν, ή σήμερα ανάβουν «πράσινο φως» για την κλιμάκωση και την επιτάχυνσή του...

Σκίτσο του Πέτρου Ζερβού

Ένα έγκλημα διαρκείας

Διαρκής επέκταση των εποίκισμών, συστηματικός εκτοπισμός Παλαιστίνων στη Δυτική Όχθη, κρατικά συντονισμένη εκστρατεία «εβραιοποίησης» της ανατολικής Ιερουσαλήμ, πογκρόμ εποίκων κατά παλαιστινιακών οικισμών, μπουλντόζες σε σπίτια ή σε κατασκηνώσεις Βεδουϊνών στην έρημο, διαρκείς προκλήσεις στο Τέμενος Αλ Άκσα, πολύμηνες πολιορκίες προσφυγικών καταυλισμών, βομβαρδισμοί και έφοδοι του στρατού σε Τζεβίν, Ναμπλούς και αλλού. Απάνθρωπη πολιορκία της Γάζας, συνοδευόμενη από περιοδικούς βομβαρδισμούς, Ακροδεξιόι σιωνιστές, προερχόμενοι από ένα ρεύμα που στις ΗΠΑ κάποτε χαρακτηρίστηκε τρομοκρατικό, αναλαμβάνουν κρατικές θέσεις ευθύνης που αφορούν την απόλυτη εξουσία επί της Δυτικής Όχθης, συγκροτούν «εθνοφρουρές» με ομοϊδεάτες τους και εξοπλίζουν μαζικά τους εποίκους.

Καθώς όλα αυτά προχωρούσαν τους τελευταίους μήνες χωρίς κατακραυγή ή συνέπειες, ο Μπέντζαμιν Νετανιάχου παρουσίασε στον ΟΗΕ έναν «χάρτη της Μέσης Ανατολής». Σε αυτόν δεν υπάρχουν παλαιστινιακά εδάφη, παρά μόνο το «Μεγάλο Ισραήλ», το οποίο θα συνδέεται με εμπορικούς διαδρόμους και αγωγούς με τα γειτονικά του αραβικά κράτη, οδηγώντας σε «ειρήνη και ευημερία για

όλους» (εκτός από τους εξαφανισμένους από τον χάρτη Παλαιστίνους)

Αυτή ήταν η πραγματικότητα στην οποία αντέδρασε η Χαμάς με την επίθεση της 7ης Οκτώβρη. Και αυτή η -άμεση, σύγχρονη- πραγματικότητα θα έπρεπε να κλείνει κάθε συζήτηση, χωρίς καν να χρειάζεται να ανατρέξουμε και στα προηγούμενα 75 χρόνια

ζαν ένα σχέδιο αφανισμού τους που ξεδιπλωνόταν (όχι τόσο) αργά και (κυρίως) σιωπηλά. Στο βαθμό που ανέλαβαν το ρίσκο μιας «επιτάχυνσής του», το έκαναν και για να σπάσει η σιωπή γύρω του, να παρουσιαστεί το έγκλημα σε κοινή θέα. Για όσα γίνονται σήμερα, η ευθύνη βαρβαίνει όσους μπορούν να τα σταματήσουν.

δες ανθρώπους, σπάζοντας επίσης κάθε προηγούμενο ρεκόρ -μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. Αποκλείοντας τη Λωρίδα από νερό, τρόφιμα, φάρμακα, καύσιμα, οδηγεί όλο τον πληθυσμό της Γάζας σε αργό θάνατο. Απαιτεί την εκκένωση της βόρειας Γάζας ενώ βομβαρδίζει και τη νότια. Χτυπά νοσοκομεία, σχολεία του ΟΗΕ, χώρους λατρείας και ό,τι άλλο θεωρείται «ασφαλές καταφύγιο».

Όλα αυτά έχουν συμβεί τις προηγούμενες εβδομάδες, ενώ η δημόσια συζήτηση περιστρεφόταν γύρω από ένα μόνο χτύπημα σε ένα νοσοκομείο (απεχθές αλλά καθόλου «μεμονωμένο» μπροστά στη γενικευμένη σφαγή), από τις ανησυχίες για «τα χειρότερα» (πόσο χειρότερα;) και από εκκλήσεις των «συμμάχων» να δείξει ο Ισραηλινός στρατός σεβασμό στους αμάχους και να αποφύγει εγκλήματα -λες και δεν έχουν ήδη συμβεί μπροστά στα μάτια τους όλα αυτά τα εγκλήματα πολέμου και οι μαζικές απώλειες αμάχων.

Την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές, κλιμακώνονταν οι χερσαίες επιχειρήσεις, μετά από μια κολασμένη νύχτα βομβαρδισμών («τη χειρότερη από την έναρξη των επιθέσεων») και την διακοπή των τηλεπικοινωνιών, που οδήγησε στο να βγαίνουν οι πληροφορίες από τη Γάζα με το σταγονόμετρο...

Ο Νετανιάχου παρουσίασε στον ΟΗΕ έναν «χάρτη της Μέσης Ανατολής». Σε αυτόν δεν υπάρχουν παλαιστινιακά εδάφη, παρά μόνο το «Μεγάλο Ισραήλ», το οποίο θα συνδέεται με εμπορικούς διαδρόμους και αγωγούς με τα γειτονικά του αραβικά κράτη, οδηγώντας σε «ειρήνη και ευημερία για όλους» (εκτός από τους εξαφανισμένους από τον χάρτη Παλαιστίνους)

εποίκισμου και καταπίεσης.

Όσοι και όσες γνωρίζουμε ότι «η Νάκμπα δεν τελείωσε ποτέ», ότι είναι μια ενεργή διαδικασία σε καθημερινή εξέλιξη, οφείλουμε επίσης να ξεκαθαρίζουμε ότι δεν γίνεται να αποδίδει κανείς ευθύνες στην Παλαιστινιακή Αντίσταση για τη σημερινή, μανιασμένη αντίδραση του Ισραήλ. Οι παλαιστινιακές οργανώσεις αντιμετώπι-

Το Κράτος του Ισραήλ είχε ρίξει μόνο τις πρώτες μέρες μετά την 7η Οκτώβρη περισσότερες βόμβες από όσες είχε ρίξει σε άλλες σαρωτικές επιδρομές του όπως το 2009 ή το 2014. Ισοπεδώνει (σκόπιμα) ολόκληρες γειτονίες, καταστρέφοντας δεκάδες κτίρια, βάζοντας ως ρητό στόχο «την καταστροφή και όχι την ακρίβεια». Έχει δολοφονήσει χιλιά-

Τα ερωτήματα της εισβολής

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΑΝΑΒΟΛΗ της χερσαίας επιχείρησης και το ανοιχτό ερωτηματικό (μέχρι την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές) για την πορεία και την εξέλιξη αυτής της «διεύρυνσης των χερσαίων επιχειρήσεων» (στην προσεκτική γλώσσα των Ισραηλινών στρατηγών) αναδεικνύει τα ζητήματα που απασχολούν το Τελ Αβίβ και τους Συμμάχους του.

Το ένα αφορούσε -ρητά- το χρόνο που απαιτούνταν για να αναπτυχθεί η ισχυρότερη δυνατή αμερικανική «ασπίδα» στην περιοχή -κάτι που συνδέεται με τον φόβο της εξάπλωσης του πολέμου. Οι ανταλλαγές πληγμάτων μεταξύ του αμερικανικού στρατού και των φιλο-ιρανικών πολιτοφυλακών σε Συρία-Ιράκ ήταν ένα πρώτο δείγμα, μετά και την σχεδόν καθημερινή ανταλλαγή πυρών μεταξύ Χεζμπολά και Ισραηλινού Στρατού που -αρχικά- περιορίζονται σε «προειδοποιητικό» επίπεδο εκατέρωθεν.

Αγκάθι παραμένει και η μοίρα των αιχμαλώτων. Μια γενικευμένη εισβολή μπορεί να торπιλίσει τις «υπόγειες» συνομιλίες που ήταν σε εξέλιξη μέσω Κατάρ. Η Χαμάς, με κινήσεις όπως η

απελευθέρωση 4 ηλικιωμένων, είχε δείξει την πρόθεση να κρατήσει ανοιχτή αυτή τη συζήτηση, είτε για ανταλλαγές αιχμαλώτων είτε για εκχειρίρα/παύση των βομβαρδισμών. Αντίθετα, η ισραηλινή κλιμάκωση μπορεί να καταλήξει σε μαζικούς θανάτους ομήρων κατά το μαζικό σφυροκόπημα της Λωρίδας της Γάζας. Πέρα από την έγνοια των ξένων κρατών για δικούς τους υπηκόους, ο Νετανιάχου αντιμετωπίζει και τους συγγενείς των ισραηλινών αιχμαλώτων, που δείχνουν να στρέφουν το θυμό τους προς την ισραηλινή κυβέρνηση, απαιτώντας να μάθουν τις προθέσεις της για τη μοίρα των συγγενών τους.

Ασφαλώς υπάρχουν ανοιχτά και στρατιωτικά ερωτήματα με πολιτικές συνέπειες. Η παταγώδης αποτυχία στο Λίβανο το 2006, η αποτυχία στη Γάζα το 2008 είχαν οδηγήσει αναλυτές να συζητούν τι μπορεί να πάθει ένας στρατός που «συνηθίζει» να κακοποιεί εφήβους με σφεντόνες, όταν βρεθεί απέναντι σε αξιόμαχο αντίπαλο. Και οι οργανώσεις της Παλαιστινιακής Αντίστασης δηλώνουν (και δείχνουν όντως) ενισχυμένες, αποφασισμένες

και «με νέες εκπλήξεις για τον εχθρό», σε σύγκριση με το 2006-08. Φιλικό στο Ισραήλ αναλυτές προειδοποιούν ότι μια χερσαία εισβολή μπορεί να εξελιχθεί σε μάχες τύπου «Στάλινγκραντ, Γκρόζνι ή Μαριούπολης» και Αμερικάνοι σύμβουλοι προτείνουν «περιορισμό του εύρους» της ισραηλινής στρατιωτικής επιχείρησης. Πέρα από τους κραδασμούς σε όλη την περιοχή σε περίπτωση μαζικής εισβολής, το σενάριο σημαντικών ισραηλινών απωλειών θα είναι μια πρωτοφανής ιστορικά δοκιμασία για την κοινωνία του Κράτους του Ισραήλ.

Αλλά το μεγαλύτερο ερώτημα αφορά τους στρατηγικούς στόχους του πολέμου. Για να απαλλαγεί το Ισραήλ από τη Χαμάς (αλλά και επίδοξους συνεχιστές της Αντίστασης) δεν αρκεί ένας πόλεμος. Θα χρειαστεί είτε να απαλλαγεί από τους Παλαιστίνους συνολικά, είτε να αναπτύξει μια μακροχρόνια και σαρωτική κατασταλτική δράση σε όλη τη Λωρίδα της Γάζας -δηλαδή να την ξαναθέσει υπό στρατιωτική κατοχή. Η πρώτη «λύση» αποτελεί μια ανείπωτη αγριότητα που -θέλουμε να πιστεύουμε ότι- θα βάλει «φωτιά» σε όλο τον

πλανήτη και θα κλονίσει συθέμελα τα στηρίγματα του σιωνιστικού κράτους. Η δεύτερη, πέρα από τις τεράστιες στρατιωτικές δυσκολίες, θα έχει επίσης θηριώδεις πολιτικές συνέπειες στη διαχείρισή της (ο λόγος που αρκετοί φίλοι του Ισραήλ την περιγράφουν ως «σοβαρό λάθος»). Ο ισραηλινός στρατός έχει επεξεργασμένα και «μίνιμουμ» σχέδια, όπως η κατάληψη τμήματος της Γάζας και η μετατροπή του σε ακατοίκητο «μαξιλάρι», ως «ζώνη ασφαλείας». Κάτι τέτοιο θα συρρικνώσει ακόμα περισσότερο την πυκνοκατοικημένη πολιορκημένη Λωρίδα και θα παροξύνει τις τραγικές συνθήκες που έκαναν ιστορικά αυτό το κομμάτι γης «χωνευτήρι» των πιο ριζοσπαστικών ρευμάτων του παλαιστινιακού εθνικισμού.

Η Παλαιστινιακή Αντίσταση θα κάνει το χρέος της ως προς τις στρατιωτικές δυσκολίες που θα αντιμετωπίσει ο Ισραηλινός Στρατός σε αυτούς τους σχεδιασμούς. Χρέος του διεθνούς κινήματος είναι να κλιμακώσει τις δράσεις αλληλεγγύης -αυτές είναι που δημιουργούν «πολιτικές δυσκολίες» και στέκονται ως μόνο εμπόδιο απέναντι στα χειρότερα σενάρια.

Η μάχη στη «Δύση»

Η στήριξη που προσφέρει το αμερικανικό κράτος στο Ισραήλ δεν αποτελεί προφανώς έκπληξη. Τα διαδοχικά βέτο στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, η γενναιόδωρη στρατιωτική βοήθεια, η καταδίκη της παλαιστινιακής «τρομοκρατίας» και η στήριξη της ισραηλινής «αυτοάμυνας» είναι γνωστές εικόνες εδώ και δεκαετίες -και στοιχειοθετούν τις διαχρονικές ευθύνες του αμερικανικού ιμπεριαλισμού.

Συνενοχή χωρίς προσχήματα

Όμως δεν παύει να σοκάρει η εγκατάλειψη κάθε προσχήματος. Η αμερικανική κυβέρνηση υιοθετεί με ταχύτητα κάθε ισχυρισμό του Ισραήλ και σπέρνει την αμφιβολία για κάθε παλαιστινιακή καταγγελία. Κορυφαία κυβερνητικά στελέχη (συμπεριλαμβανομένου του ίδιου του προέδρου) σπεύδουν στο Τελ Αβίβ, την ώρα που αυτό στραγγαλίζει και ισοπεδώνει τη Γάζα. Ο Λευκός Οίκος δίνει γραμμή να αποφεύγουν τα κρατικά στελέχη οποιαδήποτε έκκληση ή ευχή για... εκεχειρία!

Αντίστοιχα ανακλαστικά έδειξε η Ευρωπαϊκή Ένωση. Εγκαταλείποντας τον παραδοσιακό ρόλο του «καλού μπάτσου», έσπευσε να δηλώσει «Στεκόμαστε με το Ισραήλ!», καθώς πολλές ευρωπαϊκές κυβερνήσεις φώτιζαν κρατικά κτίρια με την ισραηλινή σημαία, ενώ Μακρόν, Σολτζ, Μητσοτάκης κ.ά. παρελαύνουν από το Τελ Αβίβ. Η ΕΕ έφτασε στο σημείο να ανακοινώσει -αρχικά- το πάγωμα της οικονομικής βοήθειας στους Παλαιστίνιους!

Μοιάζει να εξαφανίστηκαν μέσα σε μια νύχτα η δυσφορία ως και ανησυχία που επικρατούσε στις δυτικές πρωτεύουσες για την πορεία που είχε πάρει το Ισραήλ μετά την πολιτική άνοδο και εδραίωση του ακροδεξιού σιωνισμού. Σήμερα, το ρεύμα αυτό δηλώνει ανοιχτά ότι ήρθε η μεγάλη του ευκαιρία να υλοποιήσει τους πόθους του (νέα «Νάκμπα» και ανακήρυξη του «Μεγάλου Ισραήλ»), η ισραηλινή κυβέρνηση υλοποιεί ήδη εγκλήματα πολέμου και συστηματική εθνοκάθαρση, φλερτάροντας με γενοκτονία -και στη Δύση ψευδίζονται ανθρωπιστικές «ανησυχίες»...

Μια ερμηνεία της γραμμής του Λευκού Οίκου (και δευτερευόντως της ΕΕ) μπορεί να βρεθεί στο ευρύτερο τοπίο κλιμάκωσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, απόδοσης της «πολυπολικότητας» και του κατακερματισμού του κόσμου σε ζώνες «φίλων». Σε έναν τέτοιο κόσμο, το Ισραήλ καθίσταται υπερπολύτιμο -με την πανίσχυρη πο-

λεμική του μηχανή, εγκατεστημένη στην καρδιά της Μέσης Ανατολής (σε μια συγκυρία που η σχετική υποχώρηση των ΗΠΑ δημιουργεί «κενά» και διευκολύνει «αυτονομήσεις»), τοποθετημένο στην «έξοδο» της Ασίας (δηλαδή και της Κίνας) προς την Ευρώπη. Το ευρωατλαντικό μπλοκ πλειοδοτεί σε άνευ όρων υποστήριξη του, για να βεβαιωθεί το Τελ Αβίβ (που έχει επιδοθεί κι αυτό στην τέχνη της «πολυδιάστατης εξωτερικής πολιτικής») ποιοι είναι οι «πραγματικοί του φίλοι».

Διεθνές κίνημα

Ευτυχώς, υπάρχει αντίπαλος. Χώρες που θεωρούνται σχετικά «ήσυχες» (Δανία, Ολλανδία) ζουν διαδηλώσεις απίστευτης μαζικότητας. Στην Αγγλία, όπου η καμπάνια ξηλώματος του Κόρμπιν και εκκαθάρισης των «κορμπινίστας» από το Εργατικό Κόμμα είχε εξαπολύσει ένα μακαρθικό κυνήγι μαγισσών προς κάθε έκφραση αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, δίνουν σήμερα την απάντηση οι μεγαλύτερες αντιπολεμικές διαδηλώσεις μετά το 2003. Στην Αυστραλία καταγράφονται επίσης οι μαζικότερες διαδηλώσεις από την εποχή του πολέμου στο Ιράκ. Κάθε γωνιά του Ισπανικού Κράτους, από τη Βαρκελώνη και τη Μαδρίτη ως τη Χώρα των Βάσκων ζει πολυπληθείς κινητοποιήσεις. Σε Γαλλία και Γερμανία, γίνονται ηρωικές προσπάθειες υπεράσπισης του δικαιώματος στη διαδήλωση, κόντρα στις απαγορεύσεις, αλλά και πολιτικές μάχες ενάντια στην έξαλλη ισλαμοφοβική καταστολή που στρέφεται στις γειτονιές μεταναστών, ποινικοποιεί παλαιστινιακές συλλογικές κ.ο.κ. Στις ΗΠΑ, ξεχωρίζει η αναβίωση των πιο λαμπρών παραδόσεων «πολιτικής ανυπακοής», με πρωτοπόρο και συγκινητικό τον ρόλο της αμερικανο-εβραϊκής νεολαίας, που καταλαμβάνει αίθουσες του Κογκρέσου, μπλοκάρει την είσοδο του Λευκού Οίκου, παραλύει τον κεντρικό σταθμό των τρένων στη Νέα Υόρκη και προχωρά σε καθημερινές τέτοιες δράσεις.

Η εμφάνιση της παλαιστινιακής σημαίας και διάφορων πανών αλληλεγγύης σε μια σειρά γήπεδα της Ευρώπης (πέρα από τους αγαπημένους «συνήθεις υπόπτους» της Σέλτικ), η εφευρετικότητα μανάβηδων που σχηματίζουν την παλαιστινιακή σημαία με τα φρούτα στους πάγκους τους, δημοσκοπικά ευρήματα διαφώνιας με τον φωτισμό κτιρίων στα χρώματα του Ισραήλ, συμπληρώνουν την εικόνα ενός χάσματος που μεγαλώνει ανάμεσα στις κρατικές ηγεσίες και μεγάλες μερίδες του πληθυσμού στη Δύση.

Το κίνημα αλληλεγγύης μπορεί να κλιμακώσει τη δράση του. Η επιστολή-έκκληση των Παλαιστινιακών Εργατικών Συνδικάτων στους «εργάτες του κόσμου» να αναλάβουν συγκεκριμένη δράση έρχεται ως υπενθύμιση της δύναμης που έχει η εργατική τάξη να οργανώσει πολύ πιο έμπρακτη αλληλεγγύη, σαμποτάροντας την ισραηλινή πολεμική μηχανή.

Ρωγμές

Το εντυπωσιακό μέγεθος των διαδηλώσεων έχει ήδη παράξει πολιτικά αποτελέσματα, παίζοντας το ρόλο του αρχικό αφήγημα. Η ΕΕ υποχρεώθηκε να πάρει πίσω την ανεκδιήγητη απόφαση παγώματος κάθε βοήθειας στους Παλαιστίνιους. Κάποιες κυβερνήσεις (ιρλανδική, ισπανική) έχουν διαφοροποιηθεί από τη σκληρή φιλο-ισραηλινή γραμμή, ενώ αντίστοιχες τάσεις εμφανίζονται και σε άλλα θεσμικά επίπεδα, από ανθρώπους που υιοθετούν το αίτημα για εκεχειρία και κάνουν κριτική στα όσα διαπράττει το Ισραήλ στη Γάζα (ο δήμαρχος του Λονδίνου, η πολιτική ηγεσία της Σκωτίας κλπ.). Στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, 8 κράτη-μέλη της ΕΕ (κάποια σημαντικά, όπως Γαλλία, Ισπανία, Πορτογαλία, Βέλγιο) στήριξαν το ψήφισμα που κατέθεσε η Ιορδανία, αρπάζοντας μια ευκαιρία να «ξεπλυθούν», αν και ακόμα και αυτή η ανέξοδη στάση δεν είναι αυτονόητη, όπως απέδειξε -μεταξύ αρκετών άλλων ευρωατλαντιστών- και η ελληνική κυβέρνηση που επέλεξε να απέχει...

Οργανισμοί που απηχούν τον χώρο ενός «θεσμικού προοδευτισμού» (Διεθνής Αμνηστία, Oxfam, Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας κ.ά.) εστιάζουν στα ισραηλινά εγκλήματα πολέμου και καταγγέλλουν τη «συλλογική τιμωρία».

Το ίδιο του Κράτος του Ισραήλ έχει

«φροντίσει» με τη βαρβαρότητα που έχει εξαπολύσει στη Γάζα να υπενθυμίσει σε όλο τον πλανήτη αυτά που θέλανε να μας κάνουν να ξεχάσουμε την επομένη της επίθεσης της Χαμάς. Μετά από βδομάδες σκληρής κι αδιστακτικής «επαναφοράς στην πραγματικότητα» του παλαιστινιακού, έχουν ξεχωρίσει πλέον οι καλής προαίρεσης άνθρωποι (που είχαν συνειδησιακό πρόβλημα με τις εκτελέσεις αμάχων) από τα καθάρματα που επιδόθηκαν σκόπιμα σε υποκριτική δημαγωγία. Οι πρώτοι υψώνουν πλέον τη φωνή τους ενάντια στη σφαγή, αφήνοντας τους λακέδες του Ισραήλ να συνεχίζουν μόνοι να δείχνουν το «δέντρο» της 7ης Οκτώβρη, ενώ πίσω του απλώνεται το πελώριο «δάσος» της συστηματικής εθνοκάθαρσης.

Η ισραηλινή αγριότητα, το μέγεθος και η ανθεκτικότητα της διεθνούς αλληλεγγύης και η αποφασιστικότητα του παλαιστινιακού λαού (και των Αράβων αδερφών του) αυξάνουν τους πονοκεφάλους στα επιτελεία. Θεωρείται κοινό μυστικό ότι στις ιδιωτικές συνομιλίες της ισραηλινής κυβέρνησης με τους συμμάχους της, ο τόνος και τα ερωτήματα που θέτουν οι «σύμμαχοι», διαφέρουν από την δημόσια εικόνα άνευ όρων υποστήριξης.

Κίνδυνοι

Η μονομερής γραμμή που εκπέμπουν οι δυτικές κυβερνήσεις μπορεί να οδηγήσει σε μια εξάπλωση του πολέμου, με ένα φαινόμενο «ντόμινο» που ξεκινά από την ενεργή παρέμβαση της Χεζμπολά και μπορεί να καταλήξει με ενδιάμεσα «βήματα» σε μια σύγκρουση ΗΠΑ-Ιράν. Οι πιο νηφάλιοι και διορατικοί Αμερικανοί αναλυτές εντοπίζουν ότι οι στόχοι «αποφασιστικής στήριξης στο Ισραήλ» και «αποτροπής της γενικευμένης ανάφλεξης» γίνονται όλο και

πιο ασύμβατοι. Η γραμμή αυτή, απειλεί την περιφερειακή σταθερότητα και με πολιτικούς όρους. Μαζικές διαδηλώσεις συγκλονίζουν την περιοχή από το Μαρόκο μέχρι το Ιράκ, ενώ η απειλή μιας μεγάλης καταστροφής εγκυμονεί πολιτικούς κινδύνους ειδικά για την Ιορδανία και την Αίγυπτο (βλ. δίπλα σελίδες). Με όρους γεωπολιτικούς, η τρέχουσα αμερικανική γραμμή διακινδυνεύει τις σχέσεις των ΗΠΑ με ιστορικούς συμμάχους της στην περιοχή.

Καταθέσαμε μια πρώτη πιθανή ερμηνεία των κινήτρων της στάσης ΗΠΑ-ΕΕ αυτές τις δραματικές εβδομάδες. Αλλά όσα περιγράψαμε παραπάνω τρέφουν το ερώτημα, «αξίζει τον κόπο και τον κίνδυνο;». Στο politico, Ευρωπαίοι διπλωμάτες που διατηρούν την ανωνυμία τους εντοπίζουν την αναντιστοιχία «ανάμεσα σε αυτά που συζητάμε πίσω από κλειστές πόρτες και αυτά που αποτυπώνονται στις δημόσιες ανακοινώσεις μας».

Στις ΗΠΑ, η παραίτηση του Τζορτζ Πολ, επί 11 χρόνια μέλους του Γραφείου πολιτικοστρατιωτικών ζητημάτων, υπεύθυνου για την ροή στρατιωτικής βοήθειας σε άλλα κράτη, με μια δήλωση-χαστούκι στην αμερικανική πολιτική στο παλαιστινιακό, είναι η κορυφή ενός παγόβουνου που η HuffingtonPost περιέγραψε σε αποκλειστικό ρεπορτάζ ως «ανταρσία που σιγοβράζει μέσα στο Στέιτ Ντιπάρτμεντ».

Το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης δεν έχει κανένα λόγο να εναποθέσει παθητικά τις ελπίδες του σε κάποιους «σώφρονες» εγκεφάλους της διπλωματίας ή σε ανθρώπους στις κρατικές γραφειοκρατίες που αντιμετωπίζουν ηθικά διλήμματα. Αλλά με την κλιμάκωση της δράσης του μπορεί να διευρύνει αυτές τις ρωγμές, προσθέτοντας έναν ακόμα «πονοκέφαλο» στα επιτελεία της Δύσης: τον «πολιτικό κίνδυνο» στο εσωτερικό τους.

Στους δρόμους δεκάδων πόλεων, αποδείξαμε ότι η Παλαιστίνη δεν είναι μόνη, ότι εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι -σε αντίθεση με την πρόσφατη φράση του Τζο Μπάιντεν- εξακολουθούν να «τραβάνε κόκκινη γραμμή» απέναντι στην εθνο-

κάθαρση και τη γενοκτονία, ότι υπάρχει μια κοινωνική δύναμη που θα πρέπει να συνηγορήσει όσοι σχεδιάζουν τη συνέχεια ή και την κλιμάκωση του εγκλήματος, όπως και όσοι σκοπεύουν να τη στηρίξουν ή να την ανεχτούν.

Οι αραβικές μάζες στο πλευρό της Παλαιστίνης

Απο το Μαγκρεμπ μέχρι τον Περσικό Κόλπο, το «αραβικό πεζοδρόμιο» διαδηλώνει την οργή του και την αλληλεγγύη του στον Παλαιστινιακό λαό με συγκλονιστική μαχητικότητα και μεγέθη.

Στην Τυνησία, κόμματα και συνδικάτα έχουν οργανώσει διαδηλώσεις έξω από τη γαλλική και την αμερικανική πρεσβεία. Ιδιαίτερα μετά το διαβόητο χτύπημα στο νοσοκομείο, η διαδήλωση στην πρωτεύουσα χαρακτηρίστηκε ως η μεγαλύτερη εδώ και δεκαετίες, συγκρίσιμη με την 14η Γενάρη του 2011, που οδήγησε στην ανατροπή του δικτάτορα Μπεν Αλί.

Στην Αλγερία, το καθεστώς διατηρούσε την απαγόρευση των διαδηλώσεων (σε ισχύ από την εποχή της καταστολής του «Χιράκ», του εξεγερσιακού δημοκρατικού κινήματος που ξέσπασε το 2019), φοβούμενο ότι θα συνδυαστεί η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη με τον αντικαθεστωτικό θυμό. Ο υπόγειος βρασμός ήταν τέτοιος που τελικά υποχρεώθηκε να δώσει άδεια για μια διαδήλωση στο Αλγέρι -με τη συμμετοχή και του κυβερνητικού κόμματος.

Στο Μαρόκο και το Μπαχρέιν, χώρες που υπέγραψαν πρόσφατα την εξομάλυνση των σχέσεων με το Ισραήλ, δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές απαιτούν την ακύρωση των συμφωνιών. Στον Λίβανο, διαδηλωτές συγκρούστηκαν με τις ένοπλες δυνάμεις που φύλασαν την αμερικανική πρεσβεία. Στη ρηγαυμένη από τον εμφύλιο πόλεμο Λιβύη, οι άνθρωποι διαδηλώνουν για την Παλαιστίνη.

Στη Συρία, παρά το σχετικό σιωπητήριο που έχει επιβάλει ο Άσαντ (το...

«Λιοντάρι της Αντίστασης»), η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη βρίσκει «χώρο» να εκφραστεί κυρίως στο Γιαρμούκ, το στρατόπεδο παλαιστινίων προσφύγων, και στις περιοχές που ελέγχουν οι ισλαμικές αντικαθεστωτικές δυνάμεις.

Στο Ιράκ, άνθρωποι από όλη τη χώρα συρρέουν στις μεγάλες συγκεντρώσεις στη Βαγδάτη, ενώ τόσο οι φιλο-ιρανικές πολιτοφυλακές όσο και το αντίπαλό τους κίνημα του ριζοσπάστη σιίτη κληρικού Μοκτάντα Αλ-Σαντρ οργανώνουν κινητοποιήσεις στα σύνορα με την Ιορδανία, «όσο πιο κοντά στο Ισραήλ γίνεται» -και κάποιος απαιτούν από την Ιορδανία να τα ανοίξει για να συνεχίσουν το ταξίδι τους.

Οι πιο συγκλονιστικές εικόνες έρχονται από την Υεμένη, «λίκνο» του ριζορραστικού αντιιμπεριαλισμού στη δεκαετία του '60 και χώρα όπου το κίνημα των Χούτι αντιμετωπίζει επί χρόνια την επέμβαση

της Σαουδικής Αραβίας. Οι διαδηλώσεις στην Σαναά είναι πραγματικά θηριώδεις, με κάποιες αναφορές να κάνουν λόγο για 1,5 εκατομμύριο διαδηλωτές.

Σημαντικά είναι τα νέα από την Ιορδανία, με τον ειδικό ρόλο στο παλαιστινιακό και την παρουσία εκατομμυρίων Παλαιστινίων προσφύγων στο εσωτερικό της. Οι μαζικότερες διαδηλώσεις εδώ και πάρα πολλά χρόνια στο Αμάν αλλά και σε άλλες πόλεις, απαιτούν να διωχθεί ο Ισραηλινός πρέσβης, να τερματιστεί η συμφωνία ειρήνης (με το Ισραήλ) του 1994, να ακυρωθεί η συμφωνία του 2016 για αγορά φυσικού αερίου από το Ισραήλ. Οι διαδηλωτές απαιτούν και το άνοιγμα των συνόρων, για να πορευτούν στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη, ενώ αρκετές χιλιάδες το επιχείρησαν, «πολιορκώντας» τα συνοριακά περάσματα στη Δυτική Όχθη αλλά και τα σύνορα Ιορδανίας-Ισραήλ.

Ακόμα και στην Αίγυπτο της τρομοκρατίας του στρατηγού Σίσι, έχουν γίνει κινητοποιήσεις μέσα σε πανεπιστήμια, έξω από το Τζαμί Αλ Αζάρ, αλλά και κοντά στο πέρασμα της Ράφα, συχνά μεταφέροντας βοήθεια. Μια συγκέντρωση που ξεκίνησε από συνοικίες στο Κάιρο κατάφερε να σπάσει τον αστυνομικό κλοιό και να βρεθεί στην πλατεία Ταχρίρ: ήταν η πρώτη φορά μετά το 2013 που ξανακούστηκαν φωνές διαδηλωτών στην ιστορική «έδρα» της εξέγερσης του 2011. Το καθεστώς υποχρεώθηκε να οργανώσει κρατικά ενορχηστρωμένες συγκεντρώσεις με σύνθημα «Στηρίζουμε την Παλαιστίνη και τις επιλογές του Προέδρου Σίσι», την ίδια ώρα που συνεχίζει να καταστέλλει τις αυθεντικές (που απαιτούν πχ. τη διακοπή των σχέσεων με το Ισραήλ).

Η κινητοποίηση των αραβικών μαζών υπογραμμίζει τους κινδύνους για τα αραβικά καθεστώτα που επιχειρούν να ελιχθούν, καθώς γνωρίζουν ότι κάθε κλιμάκωση κι επιδείνωση της επίθεσης στη Γάζα μπορεί να προκαλέσει «μετα-σεισμούς» -ιδιαίτερα σε χώρες άμεσα εμπλεκόμενες (πολιτικά και γεωγραφικά) όπως η Αίγυπτος και η Ιορδανία, αλλά και όπου υπάρχει παλαιστινιακός προσφυγικός πληθυσμός (Λίβανος, Συρία). Επιβεβαιώνεται για άλλη μια φορά η ιστορική ικανότητα του Παλαιστινιακού να πυροδοτεί αντιστάσεις και μέσα στα αραβικά κράτη. Αλλά και αντίστροφα: Οι κινητοποιήσεις και τα αιτήματά τους, υπενθυμίζουν ότι η αραβική εργατική τάξη έχει τη δύναμη να ανατρέψει τον συντριπτικό υπέρ του Ισραήλ συσχετισμό...

Του Θοδωρή Πατσατζή

Μέρα με τη μέρα η θητεία του Χρυσοχοΐδη στο Υπουργείο Υγείας δείχνει την πολιτική που θα ασκήσει η ΝΔ. Είναι χαρακτηριστικά κάποια παραδείγματα το τελευταίο διάστημα.

Στο νοσοκομείο Παπανικολάου της Θεσσαλονίκης κλείσανε τα χειρουργεία το τελευταίο πενήντημερο του Οκτώβρη λόγω της έλλειψης αναισθησιολόγων. Ταυτόχρονα ήταν αδύνατο να καλυφθούν και όλες οι εφημερίες στο Καρδιοανααισθησιολογικό Τμήμα. Υπάρχουν συνολικά μόνο 7 αναισθησιολόγοι για 27 οργανικές θέσεις. Αυτό όπως και οι τεράστιες ελλείψεις σε νοσηλεύτριες-τες και σε άλλες ιατρικές ειδικότητες έχει οδηγήσει στο να λειτουργούν μόνο 4 από τις 11 υπάρχουσες χειρουργικές αίθουσες. Η αναμονή για επείγοντα χειρουργεία φτάνει ως και τους δύο μήνες.

Σε αυτή την κατάσταση έχει οδηγήσει η υποστελέχωση των δημόσιων νοσοκομείων και η υποχρηματοδότηση της δημόσιας υγείας. Η κυβέρνηση προτιμά να αγοράζει ραφάλ και φρεγάτες προετοιμάζοντας πολέμους αντί να προσλάβει προσωπικό στα νοσοκομεία και να σώσει ζωές. Είναι χαρακτηριστικό ότι παρά τα ψέματα που έχουν αραδιάσει κατά καιρούς ο Πλεύρης και ο Χρυσοχοΐδης ακόμη δεν έχουν γίνει προσλήψεις μόνιμου προσωπικού στα νοσοκομεία τα τελευταία 4,5 χρόνια που κυβερνά η ΝΔ. Κάποιες ελάχιστες θέσεις γιατρών και τίποτα άλλο. Ακόμη και οι 3.700 θέσεις νοσηλευτικού προσωπικού που υποτίθεται ότι έγιναν στην πρώτη τετραετία δεν έχουν κληθεί οι επιτυχόντες του διαγωνισμού αυτού ούτε τα χαρτιά τους να καταθέσουν. Δεν έχουν μπει δηλαδή ακόμη στα νοσοκομεία και δεν προβλέπεται να

γίνει αυτό σύντομα.

Ότι σώζεται αυτή τη στιγμή στα νοσοκομεία σώζεται από το προσωπικό τους. Από τις νοσηλεύτριες που βγάζει η καθεμιά δουλειά για τέσσερις και πέντε νοσηλεύτριες και από τους γιατρούς. Στο Παπανικολάου οι 7 αναισθησιολόγοι αναγκάζονται το μισό μήνα να μένουν όλο το 24ωρο στο νοσοκομείο καθώς κάνουν 13 και 14 εφημερίες το μήνα.

Γιατροί πολλών ταχυτήτων

Η κυβέρνηση δεν πρόκειται να ικανοποιήσει πάγια αιτήματα των εργαζομένων στη δημόσια υγεία και τις δομές της. Το μόνο αίτημα που έσπευσε να ικανοποιήσει ήταν η κατάργηση του αγροτικού γιατρού. Μόνο που αυτό που χρόνια φώναζε το κίνημα και οι συνδικαλιστικές οργανώσεις των γιατρών ήταν η κατάργηση αυτού του θεσμού να συμπληρώνεται από μαζικές προσλήψεις μόνιμων γιατρών όλων των αναγκαίων ειδικοτήτων στις δημόσιες δομές Υγείας.

Αυτό δεν έγινε. Ο αγροτικός γιατρός μετατρέπεται σε προσωπικό γιατρό με τα εξής καθήκοντα: να καλύπτει την τακτική πρωινή λειτουργία των Περιφερειακών Ιατρείων και των Κέντρων Υγείας, να καλύπτει τα επείγοντα του Κέντρου Υγείας, να μετακινείται συνεχώς για να εφημερεύσει στα επείγοντα του νοσοκομείου, να του αναθέτουν να διακομίζει βαρέως πάσχοντες, διασωληνωμένους ασθενείς και να έχει ταυτόχρονα στην ευθύνη του 2.000 ασθενείς. Αποκλείεται να τους δει όλους έστω και μία φορά. Είναι αδύνατο.

Το τυράκι για να δεχθούν οι νέοι γιατροί να ακολουθήσουν την ειδικότητα της Παθολογίας ή της Γενικής Ιατρικής είναι η υπόσχεση ότι θα έχουν επιπλέον 30.000 ευρώ ετήσιο εισόδημα. Και επειδή και αυτό το τυράκι είναι πιθανό να μην αποδειχθεί αρκετό η κυβέρνηση τάζει 100.000 έως 150.000 επιπλέον εισόδημα και με μειωμένη φορολόγηση σε όσους

γιατρούς αποφασίσουν να επιστρέψουν στην Ελλάδα και να δουλέψουν στο δημόσιο σύστημα υγείας. Δημιουργεί έτσι γιατρούς πολλών ταχυτήτων μέσα στο δημόσιο σύστημα υγείας αδικώντας ταυτόχρονα κατάφωρα τους γιατρούς και τους υπόλοιπους εργαζόμενους των νοσοκομείων που δούλευαν ασταμάτητα στην περίοδο της πανδημίας και συνεχίζουν να δουλεύουν χωρίς σταματημό. Αυτό που θέλει η κυβέρνηση είναι να πολλαπλασιαστεί ο αριθμός των γιατρών που θα δυσκολέψουν την πρόσβαση των ασθενών σε γιατρούς άλλων ειδικοτήτων. Αυτό που θέλει η κυβέρνηση είναι να μειωθεί κι άλλο το κόστος σε εξετάσεις και φάρμακα, να μειωθεί το κόστος στις δαπάνες και τις παροχές από το κράτος και τον ΕΟΠΥΥ. Ακολουθώντας πιστά τις δεσμεύσεις απέναντι στην ΕΕ.

Αυτό το σχέδιο της κυβέρνησης απαιτεί και πρόθυμες διοικήσεις. Για αυτό το λόγο ο Χρυσοχοΐδης έκανε άμεσα αποδεκτή την παραίτηση του για μόλις μία εβδομάδα διοικητή του Βενιζέλειου Νοσοκομείου της Κρήτης. Ο διοικητής εξαναγκάστηκε να παραιτηθεί καθώς αρνήθηκε να υποδείξει όνομα γιατρού του νοσηλευτικού ιδρύματος στο Ηράκλειο προκειμένου για να μετακινηθεί στο Ρέθυμνο. Μάλιστα το υπουργείο Υγείας απάντησε ότι «δεν θα διστάσει να λάβει μέτρα στο πλαίσιο του Νόμου προκειμένου όλοι να εκτελούν τα νόμιμα καθήκοντά τους», στέλνοντας ξεκάθαρο μήνυμα ότι η πολιτική μη προσλήψεων της κυβέρνησης είναι πάνω από τις ζωές των ασθενών και των εργαζομένων.

Κινητοποιήσεις

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση απαιτείται να φτιαχτεί ένα μέτωπο αντίστασης για τη δημόσια υγεία. Από τα σωματεία των δημόσιων δομών υγείας αλλά και από όλους όσους βάζουμε τις ανθρώπινες ζωές πάνω από τα κέρδη των λίγων, πάνω

από τα μνημόνια διαρκείας και τις δεσμεύσεις των κυβερνήσεων στην ΕΕ. Ευκαιρίες κινητοποίησης υπάρχουν το επόμενο διάστημα.

Την Πέμπτη 2 Νοέμβρη υπάρχει η κινητοποίηση της ΠΟΕΔΗΝ. Η Πανελλήνια Ομοσπονδία των Εργαζομένων στα Δημόσια Νοσοκομεία και πάλι σε πανελλαδική συγκέντρωση στην πλατεία Μαβίλη και πορεία στο Υπουργείο Υγείας. Όμως ο κύριος όγκος των εργαζομένων που μπορεί να συμμετέχει στην κινητοποίηση καλείται να το κάνει αυτό με 8ωρη στάση εργασίας (8-16.00 ούτε καν στο ωράριο βάρδιας στα περισσότερα νοσοκομεία που είναι 7-15.00 και άρα με μειωμένες πιθανότητες να απεργήσει όποιος πάει στις 7 στη δουλειά του) και όχι με 24ωρη απεργία (που κυρήσσεται για την υπόλοιπη χώρα). Για μια ακόμη φορά η ηγεσία της ΠΟΕΔΗΝ κάνει αγωνιστική γυμναστική αλλά χωρίς να οργανώσει στην πραγματικότητα την απεργία. Μάλιστα δεν έλαβε καν υπόψη της τον σχεδιασμό που υπήρχε με πρωτοβουλίες του ΚΚΕ σε νησιά του Αιγαίου και την Παναιγιακή κινητοποίηση για την υγεία που θα γίνει 4 μέρες αργότερα, στις 6 Νοέμβρη, στην Αθήνα.

Μια πρωτοβουλία στην οποία συμμετέχουν και φορείς και σωματεία από άλλους χώρους των νησιών και ήδη έχει καλέσματα τοπικά και στις 2 Νοέμβρη, στη Χίο, τη Μυτιλήνη, την Κω, την Ικαρία, τη Λήμνο και τη Σάμο. Προφανώς και εδώ η πρωτοβουλία μπορεί να πάρει ακόμη πιο ανοιχτά και πανελλαδικά χαρακτηριστικά και να οδηγήσει σε ακόμα πιο μαζικές κινητοποιήσεις απέναντι στα κοινά αιτήματα. Λεφτά για την υγεία όχι για εξοπλισμούς, μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, μονιμοποίηση επικουρικών, συμβασιούχων και εργαλαβικών εργαζομένων, δωρεάν πρόσβαση στις δομές υγείας για όλους.